

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 74

Dijous, 19 de març de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 50, segona i darrera reunió

Sessió plenària 51

Í N D E X

Sessió núm. 50.2

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la imatge de Catalunya a Espanya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la racionalització de la despesa farmacèutica

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels sectors agrícola i ramader a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política envers les caixes d'estalvi de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament de la religió catòlica en el marc del nou sistema educatiu

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament sostenible

Sessió núm. 51

Proposta de resolució

per la qual s'acorda d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la disposició addicional novena de la Llei 66/1997, del 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre fiscal

S U M A R I

Sessió núm. 50.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts.

- **1. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la imatge de Catalunya a Espanya** (Tram. 302-00140/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (10:06)
- El president anuncia la retirada de les esmenes del G. Socialista.* 5037
- Presentació:* Sr. Morera i Tanyà (M). 5037
- *Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)*
- Torn a favor:* Sr. Pont i Puntigam. 5038
- Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:* Sr. Huguet i Biosca. 5039
- Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:* Sr. Riera i Gassiot. 5040
- Posició del G. P. Popular:* Sr. Ros i Casas. 5040
- Posició del G. Socialista:* Sr. Guitart i Domènech. 5041
- Posició del Grup presentant:* Sr. Morera i Tanyà (M), qui anuncia que accepta l'esmena del G. p. de CiU. Tot seguit intervé per contradiccions. 5041
- El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per una qüestió d'ordre.* 5042
- Votació (10:39):* aprovada per 51 vots a favor, 13 en contra i 31 abstencions. 5042
- **2. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut** (Tram. 302-0141/05) (Punt quinze de l'ordre del dia.) (10:40)
- Presentació:* Sr. Riera i Gassiot (IC-EV), qui tot seguit lliura a la Mesa una proposta de text transaccionat. 5042
- *Esmenes del G. P. Popular (núm. 1 a 4)*
- Torn a favor:* Sr. Sirera i Bellés. 5043
- *Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 4)*
- Torn a favor:* Sr. Bustos i Garrido. 5044
- *Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)*
- Torn a favor:* Sr. Rull i Andreu. 5044
- Posició del Grup Mixt:* Sr. Bosch i Garcia. 5045
- Posició del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya:* Sr. Benach i Pascual. 5046
- El secretari primer llegeix el text transaccionat de la Moció.* 5047
- Votació del segon paràgraf de l'apartat 1 (11:16:06):* rebutjat per 42 vots a favor, 49 en contra i 15 abstencions. 5047
- Votació de la resta del text (11:16:40):* aprovat per unanimitat. 5047
- **Alteració de l'ordre del dia**
- El president anuncia una alteració de l'ordre del dia pel que fa a les mocions corresponents als punts setzè i divuitè, la qual és aprovada per assentiment.* 5048
- **3. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la racionalització de la despesa farmacèutica** (Tram. 302-00142/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (11:18)
- Presentació:* Sra. Mayol i Beltran (IC-EV). 5048
- El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*
- **4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat** (Tram. 302-00144/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (11:30)
- Presentació:* Sra. Figueras i Siñol (S). Alhora fa la defensa de l'esmena presentada a la Moció corresponent al punt setzè de l'ordre del dia. 5050
- El president es reincorpora al seu lloc.*
- Posició del G. Mixt:* Sr. Bosch i Garcia. 5051
- Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:* Sr. Benach i Pascual. 5052
- Posició del G. P. Popular:* Sr. Fabregat i Vidal. 5053
- Posició del G. P. de Convergència i Unió:* Sra. Borràs i Solé. 5054
- La Sra. Figueras i Siñol (S) intervé per contradiccions.* 5057
- El president i el Sr. Camps i Rovira (CiU) intervenen per una qüestió d'ordre.* 5057
- La Sra. Borràs i Solé (CiU) intervé per contradiccions.* 5057

Votació de la Moció corresponent al punt setzè de l'ordre del dia (12:18): rebutjada per 44 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

5057

Votació de la Moció corresponent al punt divuitè de l'ordre del dia (12:19): rebutjada per 44 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

5057

5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels sectors agrícola i ramader a Catalunya (Tram. 302-00143/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (12:20)

Presentació: Sr. Fabregat i Vidal (P).

5057

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz.

5059

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sra. Pallé i Torres.

5060

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

5061

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

5062

Posició del G. Socialista: Sr. Roma i Conill.

5063

Posició del grup presentant: Sr. Fabregat i Vidal (P).

5063

El Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV) intervé per retirar part de l'esmena presentada.

5063

Votació (12:56): aprovada per unanimitat.

5063

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política envers les caixes d'estalvi de Catalunya (Tram. 302-00145/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (12:57)

Presentació: Sr. Carnicer i Vidal (S).

5063

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

5065

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca.

5066

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo.

5067

Posició del G. P. Popular: Sr. Aige i Sánchez.

5067

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo.

5068

Votació de l'apartat 1 (13:36): rebutjat per 31 vots a favor, 50 en contra i 23 abstencions.

5069

Votació dels apartats 2 i 3 (13:37): rebutjats per 41 vots a favor, 49 en contra i 13 abstencions.

5069

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda.

El vicepresident segon dirigeix el debat en absència del president.

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament de la religió catòlica en el marc del nou sistema educatiu (Tram. 302-00146/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (16:30)

Presentació: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).

5070

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

5071

El president s'incorpora al seu lloc.

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls.

5071

Posició del G. P. Popular: Sr. Escartín i Sánchez.

5072

La Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV) i el Sr. Escartín i Sánchez (P) intervenen per contradiccions.

5073

Posició del G. Socialista: Sr. Cadevall i Soler.

5074

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Jané i Bel.

5075

Votació (17:16): rebutjada per 37 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

5076

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament sostenible (Tram. 302-00147/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (17:17)

Presentació: Sr. Portabella i Calvete (ERC).

5076

— Esmena del G. Socialista (núm. 1)

Torn a favor: Sra. Tura i Camafreita.

5078

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

5079

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Olivares i Usac.

5080

Posició del G. P. Popular: Sr. Aige i Sánchez.

5081

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Espadaler i Parcerisas.

5082

5036

Posició del grup presentant: Sr. Portabella i Calvete (ERC).

5083

Votació de l'esmena, que incorpora un nou punt (18:06): rebutjada per 41 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

5084

Votació dels altres punts de la Moció (18:07): aprovats per unanimitat.

5084

La sessió s'aixeca a les set de la tarda i dos minuts.

Sessió núm. 51

La sessió s'obre a les sis de la tarda i set minuts.

1. Proposta de resolució per la qual s'acorda d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la disposició addicional novena de la Llei 66/1997, del 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social (Tram. 212-00001/05) (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Carnicer i Vidal (S).

5085

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

5087

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca.

5088

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo.

5089

Posició del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó.

5091

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camp i Batalla.

5092

Votació (19:06): rebutjada per 39 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

5093

La sessió s'aixeca a les set del vespre i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 50.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

El president

Es reprèn la sessió.

Iniciem el capítol de mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la imatge de Catalunya a Espanya

La primera moció és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la imatge de Catalunya a Espanya, presentada pel Grup Mixt. Té, per a exposar la Moció, la paraula el diputat senyor Morera, per un temps màxim de deu minuts.

Aquesta presidència fa avinent, a més, que les esmenes presentades pel Grup Socialista a aquesta Moció sobre la imatge de Catalunya a Espanya han estat retirades.

Pot iniciar la seva intervenció, senyor diputat.

El Sr. Morera i Tanya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan em vaig plantejar, en nom del meu partit i del meu Grup Parlamentari, la possibilitat d'endegar una iniciativa sobre aquesta problemàtica, és a dir, la mala imatge de Catalunya a Espanya, partia d'uns pressupòsits que en delimitaven absolutament les possibilitats, almenys al nostre entendre. Primer, considerar que la imatge negativa o la mala imatge de Catalunya, lligada al sentiment anticatalà que persisteix i que ha persistit durant molt de temps, s'ha de considerar com un autèntic problema, un autèntic problema polític, social, econòmic..., és a dir, de tot ordre. Segon, la falta de tractament parlamentari d'aquesta qüestió, d'aquesta problemàtica; és colpidor –almenys, des del meu punt de vista–, veure o, en tot cas, constatar que no hi ha pràcticament antecedents parlamentaris d'una qüestió prou important i tan important com aquesta en aquest Parlament –no hi ha, per tant, pràcticament antecedents; és una qüestió que pràcticament no s'ha tractat. I, per últim, la dificultat de posar d'acord tots els partits en els canvis a seguir per començar a cercar reaccions i possibles solucions a aquesta temàtica.

Com deia, la primera qüestió d'aquests pressupòsits que delimitaven molt una iniciativa parlamentària d'aquestes característiques, era la concepció d'aquesta qüestió com un problema greu –com un problema greu. Entre altres coses perquè, malauradament, ajuda a entorbolir el clima democràtic, posa en perill la lliure convivència i, fins i tot, el respecte mutu entre comunitats. Un exemple concret, pràctic, de la setmana passada, o de fa dues setmanes, que ajuda a concebre quin és el volum o, en tot cas, quines són les grans característi-

ques d'aquesta qüestió: vam tenir l'ocasió, amb el president del Grup Parlamentari i amb el president del meu partit, de visitar una empresa, una empresa puntera de la comarca d'Osona, i l'empresari ens deia que ell seguia perfectament quins han estat els moments de màxima tensió entre Espanya i Catalunya per les vendes que realitzava a l'Estat espanyol; és a dir, quan tenia lloc una situació de crisi –com, per exemple, els anys 95 i 96–, les vendes d'aquesta empresa a l'Estat espanyol baixaven. Això demostra per si sol, senyores i senyors diputats, que estem davant d'un problema greu i que afecta diversos sectors, diversos àmbits, i que cal tractar-lo com a tal.

Segon: una de les sorpreses que vaig tenir és la falta de tractament d'aquesta qüestió, com he dit al principi, en aquest Parlament. No hi ha pràcticament antecedents, si no és que siguin referències tangencials en algun moment determinat, però que, en tot cas, el motor o el motiu n'era un altre. També s'ha de recordar i s'ha de dir que ja vaig dir en la meua primera intervenció que en una interpellació no hi ha possibilitats d'abastar, en tot cas, aquesta temàtica, però el que sí que és evident és que, com a mínim, es fa l'intent de tractar-la, de debatre-la i d'intentar donar solucions, cosa que fins ara en aquest Parlament, malauradament, no havia passat. I això per què exactament? Quines explicacions poden explicar –valgui la redundància– per què això ha passat fins ara? Primer perquè, malauradament, les catalanes i els catalans –almenys la majoria–, fins ara s'ha considerat com un fet natural, fins i tot consubstancial amb el mateix fet de ser català, que passi això; és a dir, que d'una forma absolutament natural les catalanes i els catalans tinguem mala imatge a la resta d'Espanya, pel sol fet de ser-ho, plantejament que, per la nostra banda, no té raó de ser, i, en tot cas, és un dels motius pels quals nosaltres presentem aquest tipus d'iniciativa. No estem d'acord a arrossegat permanentment aquesta mena de llast a la nostra esquena. I l'altra explicació possible que un troba a aquesta falta d'interès parlamentari per aquesta qüestió és que realment no hi ha interès, almenys fins a avui no hi ha hagut interès, per tractar aquesta qüestió: la mala imatge de Catalunya a Espanya. No hi ha hagut interès polític per diverses qüestions, però, entre altres, la que salta de seguida, en tot cas, a la palestra és que, malauradament, encara existeixen massa complicitats i massa pors a enfrontar-se als partits bàsicament d'àmbit estatal.

Sigui com sigui, nosaltres entenem que una interpellació o una iniciativa parlamentària del tipus que sigui per tractar aquesta qüestió és benvinguda, i del que, en tot cas, ens lamentem és que fins avui no hagi tingut raó de ser.

I, per últim, i és una dificultat que ja preveïem d'entrada, és la dificultat que sense cap mena de dubte ha de comportar el fet de posar d'acord tots els partits polítics amb representació en aquesta cambra pel que fa a les causes i, fins i tot, les possibles solucions que es podrien començar a endegar. És ben sabut, però, almenys, si més no el que intentarem –i, això, també m'agradaria deixar-ho clar d'entrada– és que ens posem tots d'acord que aquest és un problema i que cal, en tot cas, trobar-hi o començar a trobar-hi vies de solució.

És en aquest sentit que la primera proposta que fem en la nostra Moció l'únic que planteja és que el Parlament de Catalunya manifesta la seva preocupació per la reiteració sistemàtica de declaracions, campanyes i estratègies polítiques de caire i contingut clarament anticatalà. Algú pot posar en dubte que han existit declaracions, campanyes i fins i tot estratègies polítiques de contingut clarament anticatalà? Algú pot posar-ho en dubte? Doncs, si en principi no es pot posar en dubte objectivament, em sembla que és lògic que aquest Parlament, si més no, manifesti la seva preocupació.

Però, a més a més, volem anar més enllà, és a dir, volem constatar la necessitat de contrarestar els efectes perjudicials i millorar la imatge de Catalunya a la resta de l'Estat. Per què? Perquè aquesta situació, en definitiva, senyores i senyors diputats, a qui beneficia realment? A qui beneficia? Els partits o els *lobbies* de poder o d'altres àmbits socials que no renunciïn a mantenir aquesta tessitura i aquests posicionaments anticatalans? És aquesta a qui no beneficia? O, fins i tot, cosa curiosa que m'he trobat quan vaig plantejar aquesta iniciativa, que algun diputat em va comentar: «No té massa sentit que precisament tu, Salvador Morera, des d'uns posicionaments polítics molt clars, ho plantegis, perquè, aquesta situació, als independentistes catalans us va bé, perquè, si més no, es podria produir una reacció contrària a Catalunya respecte a aquesta mala imatge o a aquest refús que hi ha a la societat espanyola respecte a Catalunya.» Doncs, perdonin-me que no compartim aquests plantejaments, perquè, per nosaltres, Catalunya només pot avançar en democràcia, és l'única possibilitat que tenim, i perquè, en definitiva, els veïns, com se sol dir, no es trien. És per això, perquè volem que Catalunya avanci des del punt de vista nacional i perquè entenem que un clima bo, un clima de col·laboració, és molt millor que un clima de crispació.

És per això que demanem, en el segon punt de la Moció, que aquest Parlament reclami el màxim respecte per uns quants elements, que són elements bàsics del que és Catalunya i la catalanitat, o expressions de catalanitat, des de les institucions del país fins als símbols identificatius, la llengua i la seva unitat territorial, i les reivindicacions i anhels de base democràtica –de base democràtica– que en qualsevol moment Catalunya vulgui aconseguir. Aquesta és una proposta que qualsevol Parlament del món, d'una nació, d'un país que actui com a tal no s'hauria de plantejar, no s'hauria de plantejar, perquè és del tot lògic i és ja de base primària, perquè ens entenguem, que aquests plantejaments ja existeixen en la mateixa societat i en la mateixa política: no cal demanar ni exigir respecte perquè, en principi, això ja s'hauria de tenir i ja se n'hauria de poder disposar. En el cas de Catalunya, malauradament, a finals del segle XX, amb divuit o dinou anys de democràcia, pràcticament vint anys de democràcia, això encara és necessari, i a nosaltres ens sap greu, però encara és necessari, en tot cas, reivindicar-ho.

I, per acabar, algunes reflexions molt puntuals, que és com demanar-se què és el que crea refús a Espanya? El nacionalisme català o simplement Catalunya? I aquesta és una qüestió a què, sincerament, he donat bastants voltes, he intentat trobar fins i tot opinions d'altres per-

sones, tant d'una banda com de l'altra del riu Ebre, que poguessin, diguem-ne, ajudar a arribar a una conclusió en aquesta qüestió. I la veritat és que l'altre dia un diari català, que titulava en un l'article *Estimats o odiats catalans*, recordava, per exemple –molt ràpidament–, recordava que en una trobada de la Fundación Encuentro, l'any 88, el catedràtic Jaime García Añoveros va dir, entre altres coses, que el rebuig a Catalunya..., va negar que sigui un rebuig al nacionalisme: «en alguns sectors pot ser que sí, però el problema és molt més profund, el problema és molt més profund».

Una altra qüestió: aquesta és una Moció que és, des del punt de vista polític, al nostre entendre, absolutament asèptica, perquè no comporta pràcticament res i no entra en el terreny de posar-nos d'acord en les causes, les motivacions, sinó que, senzillament, el que constata i el que demana són actuacions objectives, naturals, lògiques, que facin front i que intentin apaivagar, en tot cas, aquesta situació..., nosaltres entenem que, estrictament amb el redactat d'aquesta Moció, no hi hauria d'haver absolutament cap tipus de problema polític, partidista, de cap ordre, per votar-la, simplement, a favor, perquè el que es fan són uns posicionaments clars, naturals, consubstancials, en un país com el nostre, que, entre altres coses, el que intenta és ser res més que normal.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió; per exposar les esmenes, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió ha presentat una esmena de substitució a tot el punt tercer d'aquesta Moció. En relació amb els punts primer i segon, anticipo que el vot del nostre Grup serà a favor. El punt primer vol fer palesa la preocupació d'aquest Parlament per la reiteració sistemàtica de campanyes de contingut anticatalà. Aquesta, per desgràcia, no és una qüestió nova. Catalunya no encaixa dintre dels plantejaments unitaris de l'Espanya tradicional, i és comprensible, és comprensible: l'Espanya tradicional viu en un món on, per exemple, tot és en castellà, veuen la televisió en castellà, van al cinema en castellà, parlen amb tothom en castellà, no existeix, no hi ha les diferències, i, per tant, és comprensible que els costi d'acceptar aquests plantejaments, i aquesta és una feina en què tots els partits, i més els d'àmbit estatal, segur que hi tenen un camp per actuar-hi.

L'Estat espanyol és un estat plurinacional, és un estat plurilingüístic, és un estat pluricultural, i això ho hem d'anar a explicar a bastament. Però em sembla molt lògic que en aquest punt primer de la Moció que s'ha presentat nosaltres, aquest Parlament de Catalunya manifesti la seva preocupació en relació amb aquest tema. Certament que en haver ingressat en la Unió Europea i a nivell d'Estat és més fàcil d'entendre la

pluralitat; jo recordo perfectament molts anys d'educació a nivell d'Estat, d'allò mateix de França, recordant sempre tot el tema del 2 de maig, d'Anglaterra, el tema de Gibraltar..., tota una gent, a nivell de l'Estat espanyol, que l'educació que han rebut és aquesta: el que és seu és el normal, és el bo, el que és dels altres és el diferent, és el que no va. Em sembla que es necessita l'esforç de tots els partits, de tots els grups que tenen la sensibilitat per aquest tema per explicar-ho; per tant, ho repeteixo, el nostre Grup veu bé de manifestar la preocupació del Parlament quan aquest dret a la diferència que pugui tenir Catalunya costa tant d'acceptar.

El punt segon reclama el màxim respecte per les institucions i els símbols de Catalunya. Nosaltres hi estem d'acord, però també estariem d'acord a votar el respecte als símbols i les institucions de qualsevol altre país del món: tots els països del món tenen dret que els seus símbols, les seves institucions siguin respectades, i siguin països o nacions amb estat o sense, tothom mereix un respecte. Per tant, em sembla molt lògic que el Parlament de Catalunya reivindiqui, com ens correspon, un respecte per Catalunya, les nostres institucions i els nostres símbols.

I, el punt tercer —aquí és on hi ha l'esmena de substitució que hem plantejat en relació amb el redactat que havia fet el Grup Mixt—, el Grup de Convergència i Unió, la proposta que fem, demana, insta el Govern a realitzar les actuacions necessàries per donar més a conèixer la realitat de Catalunya a Espanya. Ja es fa, des de la Generalitat, des del Govern de la Generalitat ja es fa aquest esforç de donar a conèixer la realitat de Catalunya a Espanya. També em consta que es fa des de molts partits, de tot àmbit, es fa aquest esforç, i de vegades costa molt als mateixos companys d'ideologia d'explicar-los què és Catalunya, quines són les seves singularitats, quines són les seves especificitats, però això s'ha de fer més; el president de la Generalitat ho fa, demanem que ho faci més, ens sembla molt bé.

I també hi ha una referència a un tema que és per nosaltres cabdal, que és el tema del dèficit fiscal. Hi ha molta gent de l'Espanya tradicional que està fermament convençuda que, quan Convergència i Unió ha d'ajudar un govern central —sigui d'un color o sigui d'un altre— ho fa perquè en treu uns beneficis que no es poden ni explicar. Molta gent n'està convençuda, d'això. Aleshores, hem de fer l'esforç d'explicar a aquesta gent de bona fe que no és així, que Catalunya fa una aportació importantíssima a la solidaritat de l'Estat. És de l'ordre, com saben les senyores diputades i els senyors diputats, de l'ordre d'un bilió de pessetes que cada any Catalunya paga de més que no pas en rep de l'Estat. Aquest és un fet, i passa, segurament, per una situació de Catalunya. El que succeeix és que hi ha gent interessada a dir, a presentar aquest fenomen d'una manera esbiaixada, com si fos una situació que pugui perjudicar greument la seva situació, quan, en realitat, és un benefici.

Penso que hi hauria d'haver un esforç de clarificació, de donar a conèixer quines són aquestes xifres. Segurament que això ho hauria de fer la mateixa intervenció general de l'Estat, per dir quines són les xifres, realment, del que Catalunya paga, del que Catalunya rep, i, després, la gent, que opinés. Ens dol que hi hagin

aquestes campanyes esbiaixades, ho repeteixo, de presentar Catalunya com la gran beneficiada d'aquesta situació. Ara, per tot plegat, senyores i senyors diputats, voldria només insistir en un punt final: aquesta feina de millorar la imatge de Catalunya arreu de l'Estat és una feina de tots, de tots els grups de la cambra, des de la part més a l'esquerra a la part de més a la dreta; tothom té companys d'ideologia, tothom té altres formacions polítiques amb les quals té una bona relació, i amb les quals, a tots plegats, se'ls ha d'anar explicant què és Catalunya, quina és la visió de Catalunya d'aquest Estat que volem, ho repeteixo, plurinacional, plurilingüístic i pluricultural. Hi ha una feina molt important a fer entre tots plegats; nosaltres pensem que aprovant aquesta Moció, que vol ser molt respectuosa amb tothom, podem contribuir una mica a millorar aquesta imatge de Catalunya.

Moltíssimes gràcies, honorable senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. La proposta de Moció subsegüent a la interpellació sobre la imatge de Catalunya a Espanya, el Grup d'Esquerra Republicana, amb el contingut estricte de la proposta no hi pot estar de cap manera en desacord; és una obvietat, que des de l'Estat espanyol hi ha una visió de Catalunya que forma part, diríem, de la idiosincràsia pròpia del nacionalisme espanyol, per la qual Catalunya o els catalans som a la vegada insolidaris, privilegiats i, a la vegada, se'ns considera incapaços, o se'ns considera amb sense possibilitat de decidir en el conjunt de l'Estat. Per tant, doncs, és una evidència que en molts dels trets característics del nacionalisme espanyol hi ha elements d'autèntica xenofòbia en relació amb Catalunya, i sobre la base que se'ns considera estrangers, i això és una realitat que per a un independentista no hauria de causar sorpresa, però per a la majoria dels qui no ho són, en tot cas, hauria de fer pensar bastant.

Això és una evidència, i, per tant, amb una veritat com aquesta nosaltres hem d'estar a favor d'aquesta proposta que el Parlament manifesti la preocupació sobre aquestes declaracions i campanyes, i sobre que el Parlament reclami el respecte per les institucions del país. Però, dit això, també he d'afirmar que això és la mitja veritat. Això és una part de la veritat, una part de la veritat, perquè, com que és així, ho reconeixem. Però hi ha una altra part de la veritat; l'altra part de la veritat és que alguna responsabilitat hi deu haver, per part de la classe política que ha dirigit aquest país durant aquests vint anys posteriors al franquisme, en l'estat de la qüestió. I és evident que, quan es fa política exterior des del Govern de la Generalitat, no es contribueix, precisament, a canviar o a millorar la imatge, perquè tenim encara calentes sobre la taula declaracions del president Pujol, la setmana passada, comparant-nos amb la si-

5040

tuació al País Basc, i el que està clar és que pretendre, fins i tot, inculpar, d'alguna manera, la societat basca d'haver obtingut, d'haver defensat els seus drets d'una forma més contundent del que s'ha fet des d'aquí i això atribuir-ho al fet de la violència, francament demostra quins són els límits de la classe política que governa a Catalunya. Perquè, en definitiva, quan els bascos, quan el Govern basc va a Madrid, va d'una forma clara a defensar uns drets, amb una llista de traspassos o de demandes que al darrere tenen el suport del Parlament basc, cosa que no es fa des de Catalunya, quan es va a Madrid. No es demanen drets, es demanen beneficis, i normalment s'hi va com a partit, i no en representació de la voluntat expressada en aquest Parlament.

Per tant, doncs, a negociacions partidistes i amb una imatge de *lobby* és lògic que corresponguin imatges deformades que contribueixen encara a incrementar més aquest profund pòsit de xenofòbia que domina a Espanya contra Catalunya. Per tant, alguna responsabilitat també hi ha d'haver per part d'aquest nacionalisme que ha manat i que està manant a Catalunya en aquest període. Això, per una banda i, per altra banda, també és cert que no tots els nostres mals vénen de l'exterior. Evidentment, a nosaltres ens hauria agradat que aquesta Moció o aquesta resolució hagués tingut també aquestes altres vessants, unes vessants internes, unes vessants que marquessin quina part d'aquesta situació correspon a la responsabilitat de la classe política dirigent a Catalunya. Classe política, ho repeteixo, que no només correspondria al Govern de Convergència i Unió a la Generalitat, sinó, en conjunt, a tota la classe política de la transició, una classe política que va col·locar Catalunya en una situació difícil, com a locomotora d'un model de generalització, una locomotora que havia de tibar un tren que no volia avançar; locomotora d'una autonomització d'una Espanya que no es vol autonomitzar; una locomotora que ha de mantenir el conjunt de l'Estat i, a sobre, ha de pagar les conseqüències nefastes de ser titllada de privilegiada.

Per tant, això, evidentment, és culpa de tota una classe política que va pactar un model concret de transició, que ha situat Catalunya en aquest cul-de-sac, i que, a sobre, diguem-ne, ens comporta aquesta mala imatge al conjunt de l'Estat. I ho repeteixo: això és quant a política exterior de Catalunya, però també hi hauria d'haver una sèrie de vessants interiors que, evidentment, no són atribuïbles a fora. I si el país està, en aquests moments, en una situació lingüística –que no toca ara parlar-ne– no pas bona, si el país està en un model de finançament que no funciona, no és només per culpa de l'exterior, és per una mala negociació, per una mala política, ho repeteixo, d'aquests vint anys darrers, del conjunt de la classe política que ha dominat o que ha manat a Catalunya. Es va negociar malament en el moment de l'Estatut, es va negociar malament, després, quan es va acceptar entrar en el moment de generalització de la LOFCA, i es va negociar malament, després, quan s'ha acceptat aquest model del 15 i del 30%.

Per tant, alguna part de responsabilitat també té la classe política que governa a Catalunya, la que governa a la Generalitat, i la que en general va dirigir aquesta transició. Per tant, doncs, nosaltres, amb el que diu la

lletra estricta de la Moció, hi estem d'acord; no ens agrada, per això, l'embolcall, no ens agrada que això serveixi de cortina de fum per escamotejar responsabilitats, les responsabilitats d'una política que és més de *lobby* que una política realment nacionalista, per escamotejar responsabilitats del sucursalisme polític i del sucursalisme econòmic en la nostra situació que vivim.

Per tant, nosaltres, el Grup d'Esquerra Republicana, donarem suport, ho anuncio, el suport favorable a la Moció, però que quedi ben clar que no és el nostre estil, aquest d'anar fent cortines de fum perquè el partit en el Govern pugui estalviar-se la part de crítica que li correspon en aquesta actual situació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president, de l'escó estant. Senyor Morera, jo ahir vaig ser present a la reunió de la Fundación Encuentro amb el senyor Jaime García Añoveros, i amb molt de gust li explicaré el context de tota la conversa i de l'anàlisi que es va fer en aquell moment.

De tota manera, li dic que el nostre Grup s'abstindrà en aquesta Moció. Per tres raons ben senzilles: si bé compartim el neguit, no compartim el diagnòstic que se'n fa, ni el que es va fer l'altre dia, ni el que ha fet vostè avui, ni tampoc no compartim ni les teràpies, ni el mètode per millorar aquesta imatge de Catalunya a Espanya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president; des de l'escó estant. Qualsevol atac que hi hagi a Catalunya, aquí està el Grup Popular per defensar el nostre país (*forta remor de veus*), com ho ha demostrat clarament...

El president

Silenci!

El Sr. Ros i Casas

...en multitud d'ocasions. El que passa és que no s'han de confondre atacs a Catalunya amb discrepàncies legítimes que cada grup polític pot tindre amb la gestió d'un govern, amb la gestió de l'acció de govern d'un Parlament.

El Grup Parlamentari Popular votarà en contra d'aquesta Moció presentada pel Grup Mixt, més concretament pel diputat Salvador Morera, pertanyent al Partit per la

Independència. Aquesta Moció, des del total respecte a l'illustre diputat que sap que li tinc, el nostre Grup Parlamentari la considera, com a mínim, poc seriosa. La modificació de l'Estatut d'autonomia, com de la Constitució, no és de rebut que es discuteixi des d'una moció; és una cosa molt més seriosa, el tema, tal com es va fer amb la Constitució, amb el redactat de l'Estatut. A part, la interpellació, no l'entendem; aquesta interpellació s'havia d'haver fet més aviat en el Congrés dels Diputats.

Vostès van dedicar el 90% del temps a atacar el Partit Popular, a considerar-lo i a vendre la imatge del Partit Popular com un partit anticatalà. Miri, el Partit Popular és tan català com el que més (*remor de veus*), tant com el que més. I només li vull dir una cosa: els que no s'equivoquen mai són els ciutadans de Catalunya, els ciutadans de Catalunya ens van donar una representació, al Partit Popular, de disset diputats; a vostès, no sabem en aquests moments quina representació els han donat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. Guitart i Domènech

Gràcies, senyor president. El nostre Grup va mirar aquesta Moció amb molta atenció, perquè és un tema que ens preocupa, i va fer, en relació amb el text escrit, unes esmenes que tractaven d'aportar el nostre punt de vista, que discrepava en part de la redacció que ha defensat el senyor Morera.

De totes maneres, ahir, el nostre Grup va retirar aquestes esmenes, perquè va considerar que el tema que estàvem tractant era molt més complicat i que, com bé deia el senyor Morera, difícilment es pot tractar en una moció i en una interpellació prèvia.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres entenem que l'encaix de Catalunya a Espanya té unes raons històriques òbvies, té uns factors externs que són coneguts i uns factors interns. Entre els factors externs, nosaltres pensem que no es pot ventilar el tema parlant de reiteració sistemàtica de declaracions i campanyes contra Catalunya. Hauríem de dir qui les fa, aquestes campanyes reiterades contra Catalunya. Una cosa és la inèrcia de la història, de sectors que encara potser no han acabat de comprendre la realitat nacional catalana, i l'altra són sectors que tenen estratègies –i recentment n'hem tingut notícia– clares que van contra l'Estatut de Catalunya. I aquests sectors sí que ens preocupen més; però això, aquest matís, que és un matís important, no és un matís que es pugui contemplar ni es pot..., ni es contempla a la Moció que ens presenta el Grup Mixt.

Dit això, ahir vam assistir a un debat, també, amb el president de la Generalitat, i vam comprovar com també hi havia factors interns que dificulten aquest encaix de Catalunya amb Espanya i amb la resta de comunitats autònomes. La complexitat del tema, la necessitat que hi hagi –com s'ha dit– un marc de debat, d'acord,

d'aproximació i d'explicació, no tant de campanyes publicitàries –jo no m'imagino tanques publicitàries per explicar el tema del finançament de Catalunya–, sinó campanyes explicatives, campanyes de convenciment, campanyes de negociació, i, més que campanyes, jo diria accions; la mateixa paraula «campanya» no és una paraula que sigui del nostre grat particular.

Per tots aquests motius, senyor president, el nostre Grup s'abstindrà en aquesta Moció, perquè entén que l'abast d'aquesta depassa, de molt, el text de les ratlles escrites que anem a sotmetre a votació.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Havent acabat les intervencions per fixar la posició dels grups, té la paraula el diputat proposant de la Moció, senyor Morera, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades a la Moció.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, pel que fa a l'esmena del Grup de Convergència i Unió, avançar que l'admetrem i, per tant, que formarà part de la proposta que es planteja finalment a votació, tot i reconèixer que no implica exactament el mateix, que nosaltres el que demanàvem era concrecions i propostes clares d'actuació per intentar apaivagar, ni que fos mínimament, els efectes absolutament nocius d'aquestes campanyes en contra de Catalunya, però, sigui com sigui, deixa un marge obert perquè el mateix Govern, dintre de les directrius que es marquen, doncs, pugui actuar en aquest sentit.

Si m'ho permet, senyor president, aprofitaria aquest torn, molt breument, per expressar-me sobre unes contradiccions absolutament clares que, pel que fa al nostre Grup, necessitarien ser, en tot cas, especificades o concretades, si més no.

El president

Endavant.

El Sr. Morera i Tanyà

Molt ràpidament...

El president

Té quatre minuts per parlar encara, d'acord amb el Reglament.

El Sr. Morera i Tanyà

Bé, si vostè ho diu, no seré pas jo que en tot cas...

Miri, molt ràpidament, senyor Ros, amb tot el respecte que també sap que tinc per vostè, jo diria que dir, en una moció tan simple, tan senzilla i tan clara com aquesta, que la seva aprovació implicaria, sense cap mena de dubte, la modificació de l'Estatut, primer, és un greu error, i segon, és faltar greument, des del nostre punt de vista, a la veritat.

Demanar estrictament que es manifesti aquest Parlament per la preocupació que genera aquesta reiteració

5042

sistemàtica de declaracions d'aquest contingut, o reclamar el màxim respecte per les institucions del país i els seus símbols identificatius, que algú m'expliqui si això és atemptar contra l'Estatut o, en tot cas, alguna altra norma de...

El president

Senyor diputat, m'ha parlat de contradiccions; cenyeixi's a les contradiccions.

El Sr. Morera i Tanyà

Perdoni, per mi és una contradicció, eh? (*Remor de veus.*)

El president

No ho considera així aquesta presidència.

El Sr. Morera i Tanyà

En qualsevol cas, senyor president –i, en tot cas, per acabar–, la Moció era prou clara, i, en tot cas, si algú no hi vota a favor, sabrà exactament per què, però suposo que algun dia alguna explicació haurà de donar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor Curto, em demana la paraula?

El Sr. Curto i Casadó

Sí, senyor president, per una qüestió d'ordre, perquè...

El president

Un minut per una qüestió d'ordre.

El Sr. Curto i Casadó

...tot i respectant, senyor president, com sempre, la decisió que la presidència de la cambra prengui en relació amb les peticions de paraula, a nosaltres nos sembla, senyor president, que no es pot fer un ús abusiu del dret quan hi han contradiccions, que normalment lo president sempre concedeix esta paraula perquè el diputat no quedi en indefensió. Ara bé, senyor president, la dinàmica d'este Parlament i el bon ofici dels diputats se revela quan hi ha agilitat, cintura i reflexos, és a dir, quan hi ha ofici parlamentari, i un diputat en esta cambra, pel que representa, ha de tindre este ofici parlamentari per saber contestar quan és alludit, no esperar un moment determinat d'un torn de rèplica per aprofitar per a unes contradiccions o per a unes allusions, que li ha donat temps a reflexionar respecte al que ha dit aquell diputat. Si un diputat, senyor president, no té agilitat, cintura, reflexos i inventiva, doncs, miri, que n'apregui o que es dediqui a una altra cosa, però no aprofitar estos moments per a contradiccions o per a allusions quan no correspon.

El president

No és una qüestió d'ordre, no és una qüestió d'ordre aquesta que em planteja vostè, senyor Curto, però, aca-

bada la intervenció del diputat senyor Curto, iniciarem la votació de la Moció. (*Remor de veus.*)

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut aprovada per 51 vots a favor, 13 vots en contra i 31 abstencions.

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut

Senyores i senyors, passem al quinzenè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en el Ple ordinari anterior vam substanciar una interpellació sobre la política de joventut, i la vam basar en un eix de discurs, que era l'eix sobre les dificultats de les persones joves per entrar en un procés d'emancipació, d'emancipació social. Més que insistir en qualificatius, en discursos sobre el tarannà de la joventut, amb poesies més o menys decrèpites sobre allò que podia semblar que marcava la condició de la persona jove, vam insistir en lectures del que era la demografia, del que eren els efectes d'aquesta demografia sobre el present i el futur del país, i sobre el que eren les problemàtiques socials bàsiques, en aquests moments, a l'entorn de qüestions com el fracàs escolar, l'habitatge, la dificultat d'accés al treball, etcètera. Vam fer especial insistència en un punt o en un sector: el sector de joves amb discapacitats físiques, psíquiques i sensorials, que, a les barreres que té tota persona jove per integrar-se en la societat, en té de noves, i en té sovint de molt més punyents.

A partir d'aquí vam elaborar o vam plantejar una moció subsegüent a la interpellació. Com que em sembla que en aquest cas ens podem estalviar allò de dir: «Jo plantejo quin és el text de la moció subsegüent, a la qual els grups Popular, Socialista i Convergència i Unió han presentat esmenes» –i d'entrada vull insistir que esmenes enormement positives, que milloren molt sovint la moció inicial del nostre Grup–, jo prefereixo, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, dir-los quina seria la proposta de moció final, que ja he presentat als grups que han presentat esmenes, i, d'aquesta manera, els que s'hagin de pronunciar o s'hagin de posicionar sobre aquesta Moció sabran, en tot cas, sobre quin text..., o quin text serà el que demanarem que sigui sotmès a votació.

La Moció diu així: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a, primer, atorgar un pes específic més gran a les polítiques de joventut tendents a facilitar els processos d'emancipació juvenil; a estudiar, en el marc d'una reordenació integral de les polítiques de joventut, la readscripció d'aquestes polítiques al Departament de Presidència; dos, oferir a les coopera-

tives juvenils, juntament amb aquelles altres institucions i entitats que hi poguessin estar interessades, la possibilitat de participar en el procés d'externalització de Tujuca –Turisme Juvenil de Catalunya–, en el cas que s'acabi produint; tres, ampliar i millorar les accions realitzades respecte a les persones joves amb discapacitats, amb una atenció especial a la reserva del 3% de places en l'oferta pública d'ocupació per part de les administracions; quart, prosseguir el procés de diàleg iniciat amb els agents socials, amb la voluntat de configurar el contingut d'un nou pla d'ocupació, en el marc del qual s'estableixin mesures tendents a facilitar la incorporació dels joves al món del treball; cinc, en el marc dels nous plans d'habitatge, impulsar, conjuntament amb els ajuntaments, mesures per facilitar-hi l'accés dels joves en règim de lloguer; sisè, promoure entre els joves actituds de respecte i solidaritat entre les diferents generacions i cultures.» Aquesta proposta de text, que ara passaré a la presidència, seria la que sotmetríem a votació.

Una darrera consideració –i entenc, senyor president, que amb això ja em posiciono sobre les esmenes dels altres grups–: hi ha una esmena del Grup Socialista sobre l'ocupació que ens ha semblat especialment important i encertada. Aquesta esmena, que ja defensarà en el seu moment el ponent en aquest tema del Partit Socialista, del Partit dels Socialistes de Catalunya, no l'he inclòs a la Moció per raons d'eficàcia política. Segurament no hauria estat votada a favor, i, per tant, en aquests moments jo ja demano al Grup Socialista que, si ens ho accepta, accepti la nostra signatura en una proposició no de llei sobre aquest punt i sobre aquest tema. Serà una manera, per tant, de separar el debat sobre el que planteja aquesta Moció, que no és assumida com a tal, que seria, per tant, assumida genèricament en la proposta de text que els he llegit, i, d'aquesta manera, podríem manifestar el nostre acord en un punt, però un sap què representa i quants vots i quantes possibilitats pot arribar a ajuntar a favor d'una causa que un considera just.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats... Senyor president, li lliuro el text, tal com li havia anunciat.

El president

Moltes gràcies. Hi han presentat esmenes tres grups. En primer lloc té la paraula, pel Grup Popular, el senyor Daniel Sirera, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Molt breument, per defensar les esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari Popular. Esmenes que, com la Moció que ha presentat Iniciativa per Catalunya - Els Verds, no poden solucionar tots els problemes que tenim, o que tenen avui dia els joves catalans. Són unes esmenes que, com aquesta Moció, pretenen marcar uns objectius molt determinats pel que fa a la política de joventut del Govern de la Generalitat.

Nosaltres, senyor Riera, compartim amb vostè la necessitat de pensar que cal dotar d'un major pes específic

les polítiques de joventut, dins del mateix Govern de la Generalitat, i també que cal endegar totes les accions que siguin necessàries per tal d'evitar allò que a hores d'ara encara succeeix i que és trobar joves amb trenta anys o, fins i tot, amb trenta-cinc anys –que algun en conec–, que encara viuen a casa dels pares.

Sempre podem, i així ho fem, des de l'oposició, demanar més recursos per a programes tendents a facilitar l'emancipació juvenil, però crec que també és bo que pensem, que tothom pensa que un increment dels recursos no sempre vol dir millors resultats. Molts cops –i vostè, senyor Riera, ho sap– la política, la voluntat política d'un govern fa molt més que una assignació presupostària.

Nosaltres, per tant, senyor president, demanarem votació separada del primer paràgraf, de la primera frase, del punt primer d'aquesta Moció, que votarem afirmativament, i ens abstindrem en la resta del punt perquè, malgrat que el Grup Parlamentari Popular té molt clar que les polítiques de joventut haurien d'estar a Presidència, també tenim molt clar que els problemes de les polítiques de joventut del Govern de la Generalitat van molt més enllà de l'adscripció administrativa a un departament o a un altre.

Pel que fa al punt 2 de la Moció, nosaltres hem presentat una esmena, perquè creiem veritablement que cal oferir no la gestió, sinó la participació en aquesta gestió del Tujuca a entitats relacionades amb l'àmbit juvenil, les universitats, per exemple, en els casos d'albergs residències, o empreses del servei; no només a les cooperatives juvenils, com deia la Moció, però també, si ho desitgen: tenen capacitat per fer-ho.

Pel que fa al punt 3 de la Moció, nosaltres hem presentat una esmena, perquè entenem que ja existeix un pla per a la integració de persones discapacitades, que, més a poc a poc del que ens agradaria, ja va funcionant a casa nostra, però això no vol dir que el Govern de la Generalitat no hagi d'esmerçar-hi més recursos millorant i ampliant totes aquestes actuacions, quan estem parlant de joves, que tenen algunes necessitats i prioritats diferents de les que poden tenir persones adultes amb discapacitat. Per això hem presentat aquesta esmena, perquè considerem que cal una discriminació positiva envers aquests joves.

Donarem suport al punt 4 de la Moció. I al punt 5 hi hem presentat una esmena, perquè entenem que el Govern de la Generalitat ha de donar prioritat a les polítiques de lloguer per als joves.

Per acabar, senyor president, el Grup Popular ha presentat una nova esmena, una esmena d'addició d'un nou punt. Un nou punt que insta el Govern de la Generalitat a promoure entre els joves una actitud de respecte i solidaritat entre les diferents generacions i cultures. Aquesta esmena del Grup Parlamentari Popular ve motivada per unes esgarrifoses xifres derivades d'una enquesta molt recent del Ministeri d'Educació que assenyala que un de cada deu joves, d'edats compreses entre els tretze i els dinou anys, es declara racista i creu que al nostre país hi han massa treballadors estrangers i que molts d'ells caldria fer-los fora.

5044

Crec sincerament que és bo que el Govern de la Generalitat aprofundeixi en la lluita contra el racisme, fomentant entre els joves actituds de respecte, de tolerància i de solidaritat que permetin incorporar-nos perfectament en el segle XXI, sense la por de ser espectadors directes d'actituds irracionals a casa nostra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Manuel Bustos.

El Sr. Bustos i Garrido

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en el mateix to que el ponent, l'illustre diputat Riera, nosaltres donarem suport a la transacció de què en principi hem parlat els tres grups que havíem presentat tant la Moció com les esmenes. I ho fem perquè creiem que és un avenç: evidentment, ni el que vostè proposava en la seva Moció ni les esmenes –almenys per la nostra part– que havíem presentat.

I des d'aquí, també, vull aprofitar per dir que hi estarem encantats, no només amb Iniciativa, sinó que proposem a Iniciativa que també s'hi incorporés Esquerra Republicana per preparar una proposició no de llei que –vostè feia referència a una de les esmenes que no hi quedaven del tot recollides– faria referència al tema de trobar llocs de treball, en tot cas, controlar, també la contractació per part de les administracions públiques a través de les ETT, és a dir, demanar que no ho facin, i impulsar, donar un impuls des del Govern a les negociacions entre els representants de la patronal i els sindicats per establir un nou calendari i, sobretot, una nova jornada de treball al voltant de les trenta-cinc hores.

Jo he de confessar que no és una proposta que neix només del Partit dels Socialistes, sinó que, en tot cas, nosaltres ens fem ressò del Manifest per l'ocupació juvenil de Catalunya, que han impulsat Avalot, Joves d'UGT de Catalunya, el Departament de Joves de Comissions Obreres, Joventuts d'Esquerra Republicana, Joves amb Iniciativa i Joventut Socialista de Catalunya, que és un manifest que fan per l'ocupació, i crec, creiem el Grup Socialista, que, els joves organitzats, que treballin, que es preocupin i que facin propostes com aquesta que explicita el Manifest per l'ocupació és molt important i que els grups parlamentaris no poden romandre al marge d'aquesta petició i d'aquesta reflexió.

Per tant, des d'aquest punt de vista, hi donarem el nostre suport. Sí que m'hauria agradat que el tema de Tjuuca hagués quedat més clar; en aquest cas, és un avenç el fet que es plantegi la possibilitat de compartir la gestió, perquè l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre l'Institut Català de Serveis a la Joventut, quan parla de Tjuuca –Turisme Juvenil de Catalunya, SA–, diu que «havia d'haver assumit el conjunt de les competències que en aquest moment té l'Institut». I, en tot cas, nosaltres el que pensem és que no només seria Tjuuca, sinó, en tot cas, replantejar-nos el tema de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, perquè el mateix informe diu, a part de la mala gestió que han portat –i

ho posa de manifest–, el sentit de duplicitat de funcions i que això pot repercutir en un mal servei a la joventut.

En tot cas, reafirmant el nostre vot a la transacció senyera, demanem a Iniciativa –i, en tot cas, parlem-ne amb Esquerra– de preparar conjuntament aquesta Proposició no de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer terme, voldria agrair especialment al ponent d'aquesta Moció subsegüent el to i la voluntat conciliadora que ha caracteritzat tot el procés de negociació d'aquesta Moció.

Em fa l'efecte que en matèria de joventut, respecte a la base que ha de tenir, existeix un ampli consens. De fet, en la substanciació de la interpellació va quedar molt clar un terme, que és que les polítiques de joventut han d'anar adreçades sobretot a assolir l'emancipació de la gent jove, i des d'aquesta perspectiva existeixen tres grans fonaments, tres grans pilars: la política d'habitatge, la política d'ocupació i la política de formació. Per tant, des d'aquesta perspectiva subratllar això: que existeix un consens important, em fa l'efecte, entre tots els grups parlamentaris al voltant de quina ha de ser la base que inspire una política de joventut.

Com ja ha avançat l'illustre diputat Ignasi Riera, s'ha arribat a un grau de consens important i hem pogut transaccionar pràcticament el conjunt de la Moció. Ho hem fet amb aportacions dels tres grups esmenants –del Grup de Convergència i Unió, del Grup Popular i del Grup Socialista–, i només hi ha un petit matís que el Grup de Convergència i Unió, òbviament, no podem compartir, que és el que fa referència al segon paràgraf del punt primer. En el punt primer hem arribat a un acord amb el Grup d'Iniciativa en el sentit que quedi redactat: «Atorgar un pes específic més gran a les polítiques de joventut en la línia de facilitar els processos d'emancipació juvenil.»

Amb el que no podem estar d'acord és amb aquesta voluntat d'estudiar la readscripció de les polítiques de joventut, en aquest cas de la Secretaria General de Joventut a Presidència. No compartim la premissa de partida. No considerem que la major o menor influència de l'acció adreçada als joves del Govern de Catalunya depengui de l'adscripció, en aquest cas concret, de l'òrgan director, que és la Secretaria General de Joventut, a un departament o a un altre. Creiem que l'acció global, la interdepartamentalitat i l'acció horitzontal es poden mantenir i garantir perfectament, si hi ha voluntat política, des del mateix Departament de Governació.

I, per altra banda, és el Govern qui exclusivament té la capacitat de determinar la seva pròpia estructura orgànica. I, en aquest cas, el Govern, en cada context i en cada moment, fa l'opció d'assignació de la Secretaria General de Joventut i d'altres secretaries generals o

direccions generals, tenint en compte el global de l'estructura administrativa del Govern. Per tant, és en cada context i en cada moment, i en aquesta legislatura s'ha pres l'opció concreta per Cultura.

M'agradaria parlar molt ràpidament de cadascun dels punts, molt, molt ràpidament. Pel que fa referència a Tjuuca, efectivament s'està estudiant des de la Secretaria General de Joventut la possibilitat d'externalitzar-ne la gestió, i des d'aquesta perspectiva, doncs, s'incorpora la possibilitat que aquesta externalització de la gestió pugui ser duta a terme per cooperatives juvenils, per altres institucions, per exemple universitats, o per entitats i administracions locals. En aquest cas, el Consell General d'Aran ja està gestionant els albergs de la Generalitat, la xarxa d'albergs de la Generalitat que hi ha en aquell territori concret.

En el punt 3, òbviament, el que fa referència als joves amb discapacitats, és important d'introduir-hi una referència explícita, però des del Govern de Catalunya ja s'estan duent a terme diverses accions: accions gestionades per Benestar Social, accions gestionades per Ensenyament i accions gestionades per Ocupació, en la línia de garantir aquesta interdepartamentalitat.

Respecte al punt 4 i al punt 5, hi coincidim, i aquí n'hem parlat en diverses ocasions, en el marc de propostions no de llei i també aquí en el Ple, de les polítiques d'ocupació i de les polítiques d'habitatge. En aquest sentit s'està negociant un nou pla d'ocupació amb els diversos agents socials, i és en aquest context que s'incorporaran mesures concretes adreçades a facilitar l'accés dels joves al món del treball. El mateix passa amb l'àmbit de l'habitatge: s'està, també, elaborant un nou pla d'habitatge, impulsat pel Govern de l'Estat, amb consens de les comunitats autònomes, i des d'aquesta perspectiva, també, el paper que hauran de tenir la Generalitat i els ens locals, els ajuntaments, doncs, també anirà adreçat a facilitar-hi l'accés dels joves, especialment en règim de lloguer, bo i, també, impulsant polítiques de rehabilitació. I totalment d'acord amb l'esmena d'addició que ha plantejat el Grup Popular referida a les actituds de respecte i solidaritat entre les diferents generacions i cultures.

Per tant, em sembla que és una bona notícia que el Parlament de Catalunya pugui arribar a graus importants de consens en matèria de joventut.

En qualsevol cas, anunciar el vot favorable de Convergència i Unió al conjunt de la Moció, amb aquest matis de vot contrari al canvi de redacció.

Moltíssimes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir ara, per fixar la seva posició, els grups que no hi han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Des de l'escó, per comentar que el tema de la joventut és un tema, doncs, molt

genèric, que afecta bona part de la població del país, i que entre el sector anomenat «jove» només hi ha, en el fons, una coincidència d'edat. Pel que fa a la resta de característiques, doncs, són tan diferents com qualsevol altre grup de la nostra societat.

Per tant, entenem que tant és difícil governar mirant la joventut com també és difícil fer oposició, per entendre'ns, en temes d'aquest camp. Entenem que és un tema molt transversal i amb molts nivells institucionals implicats, encara que des del Govern hi hagi una Secretaria General de Joventut.

La Moció presentada pel diputat Riera, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, entenem que pateix, en certa manera, aquesta problemàtica, i almenys el text original, volia resumir en cinc punts temes tan diferents i tan generals com el tema de l'atur, l'habitatge, el turisme, les disminucions o els pressupostos —cosa que veig que, a la proposta que ens acaba d'explicar que s'ha consensuat, d'aquest tema ja no se'n parla—, els pressupostos destinats a joventut per part del nostre Govern.

Pensem que potser la Moció pateix de voler tocar massa temes, ja que cadascun d'ells podria ser objecte d'una moció completa. Ara bé, donat el text que hi ha, i també el text que després ha estat modificat amb la transacció, amb les esmenes que s'han presentat, dir que el nostre Grup, o almenys el Partit per la Independència, està d'acord globalment amb el text que s'ha presentat, que coincidim amb les intencions dels grups esmenants i el grup proponent, que s'han reflectit en la seva Moció, i que, per tant, en principi, i en general, hi estem a favor.

Estem d'acord i som partidaris de donar més pes específic al treball institucional destinat a la joventut. En el debat de pressupostos dels últims anys ja hem manifestat la nostra queixa pel fet de la retallada del pressupost de la Secretaria General de Joventut; lamentablement, la Moció transaccionada ja no parla de pressupostos, però parla d'un pes específic més gran, cosa que considero..., o crec que es deu considerar que s'incorpora com a concepte.

El tema de Tjuuca, Turisme Juvenil de Catalunya, em dóna la sensació que potser és el que ha motivat la Moció, i és el tema més concret de tots. I que, per tant, també ens sembla positiu que s'obri a diferents sectors, pel que fa a la seva gestió, i que diverses entitats, diguem-ne, privades, per entendre'ns, o institucions públiques d'altres nivells, també participin en la gestió de Turisme Juvenil de Catalunya.

El tema de les persones amb discapacitats és un tema també recurrent, que afecta no només els joves, sinó tota la societat, i que, simplement, el que fa el punt 3 és reclamar una cosa que per llei ja és obligació, que és aquesta reserva del 3% de les places d'oferta pública destinades a persones amb disminució.

El Pla d'ocupació també entenc que és un tema molt genèric, que hi estem absolutament d'acord, i que en un pla d'ocupació general hi ha d'haver una dedicació especial i un interès a la incorporació dels joves al món del treball, com diu la Moció.

Pel que fa al tema de l'habitatge, ens satisfia més el redactat original del punt, ja que es feia ressò d'una de les reivindicacions històriques del moviment «okupa», que és el tema de resoldre el problema dels habitatges deshabitats, de fer les accions oportunes per tal de posar en circulació, en el mercat, tots aquells habitatges que estan tancats perquè els seus propietaris no els volen ocupar o no els interessa en aquells moments. Això és un tema que ja s'ha discutit altres vegades en aquesta casa i que la proposta final que sembla que votarem ja no en parla, però, en qualsevol cas, sí que parla de posar mesures per facilitar l'accés dels joves al règim de lloguer, cosa evidentment favorable per a les polítiques juvenils, i amb la qual hi estem d'acord, malgrat que lamentem que no es faci referència al tema que he esmentat.

I, finalment, el sisè punt, com la majoria de la resta de punts, són un tema genèric, molt de declaració de bones intencions, que com a tal és útil, però en qualsevol cas lamentem que en algun d'aquests aspectes no es faci un redactat més concret, o almenys s'intenti aprovar un redactat més concret.

Finalment –acabo–, ja que s'ha parlat de les ETT, i d'una esmena socialista, que finalment no s'incorpora, doncs, dir que, malgrat que no se'ns consideri digne de participar en cap mena de signatura, nosaltres, en cas que es presenti una proposició no de llei amb aquest tema, amb molt de gust la votarem a favor, ja que compartim la preocupació que hi ha sobre aquesta mena d'entitats.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Diuen que la política és l'art de fer possible allò que és impossible. I en aquest sentit hem de valorar l'exercici aquest que s'ha fet, finalment, de presentar una mena de refregit de tot plegat, en forma de transacció, que francament, senyor Riera, malgrat la seva bona voluntat i la seva bona fe –que ja dic d'entrada que no en dubto; al contrari, penso que vostè n'és un dels millors exponents, d'aquest Parlament–, no ens satisfà en absolut en relació amb el text que ha quedat. *(Veus de fons. Remor de veus.)*

Perquè, d'alguna manera... *(Pausa.)* Deia que, d'alguna manera, els problemes de la gent jove avui en dia on són? Doncs són en molts llocs, són per múltiples causes i són especialment greus. Avui hi ha un departament del Govern de la Generalitat –el Departament d'Ensenyament, concretament–, que essencialment afecta d'una manera molt important la gent jove. I hi ha un altre departament, com el de Política Territorial i Obres Públiques, que en la part d'habitatge –i en d'altres, però en habitatge especialment– hi tindria molt a dir. El Departament de Treball, exactament igual. I el Departament de Sanitat segurament que també tindria algunes polítiques a motivar i a incentivar.

És clar, fixi's que no he esmentat Cultura, que també, però no essencialment, però no essencialment. I aquesta és la qüestió més important. Aquesta Moció, si en alguna cosa tenia sentit –que la té, globalment, però...

El president

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci, per respecte a l'orador. *(Pausa.)*

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Aquesta Moció, si en alguna cosa tenia una certa gràcia era efectivament pel fet que plantejava intentar fer una política molt més transversal, en el sentit que les polítiques de joventut depenguessin del Departament de Presidència, que se suposa que ha de ser una mica el departament coordinador i que, per tant, les polítiques d'ensenyament, les polítiques d'habitatge, les polítiques de treball, les polítiques de sanitat, les polítiques de cultura, poguessin entrar en aquest àmbit. Nosaltres, per molt que ens ho expliquin –i això que ens ho han explicat algunes vegades en la discussió del debat de pressupostos, i en alguna interpellació més que hi ha hagut– no acabarem d'entendre com és que no hi ha una adscripció de la política de joventut al Departament de Presidència. Perquè, insistim, la transversalitat en el Govern és tan important que, si no hi ha una consciència clara que això s'ha de fer i s'ha de coordinar d'aquesta manera, difícilment acabarem prioritzant les polítiques que realment s'han de prioritzar.

Perquè, com he dit abans, en aquests moments, què és més important? Segurament que en aquests moments, per damunt del lleure de la gent jove –que és important, indubtablement, i, per tant, em referiré a Tjuuca, en aquest sentit–, és molt més important tenir una política clara d'ocupació juvenil, que és un dels temes que en aquests moments penso que seria més interessant de debatre en el marc polític global. És indubtable que aquest és un problema molt greu per a molta gent jove, i és indubtable que les polítiques que es fan en aquest àmbit de l'ocupació, del foment de l'ocupació juvenil, essencialment, doncs, són, com a molt, contradictòries. Doncs en aquest sentit caldria, d'alguna manera, plantejar alguna mena de solució.

Exactament en el mateix terreny podríem parlar dels temes d'ensenyament.

Pel que fa a la proposta definitiva –i ara m'estalvio de parlar de la Moció i de les esmenes, perquè si vostès ja han pactat un text transaccional definitiu...–, voldria també, d'alguna manera, fer referència al tema Tjuuca.

L'Institut Català de Serveis a la Joventut –que en pau reposi, perquè en definitiva ja està mort i enterrat– encara té alguna seqüela. I, d'alguna manera, el fet que en aquests moments encara s'estigui qüestionant i plantejant, a partir de l'informe de la Sindicatura de Comptes, però també a partir de les ofertes concretes que es fan des de Tjuuca, crec que és interessant.

Segurament que... Hi ha una frase que em preocupa extraordinàriament, que és aquesta que han afegit al

final: «en el cas que s'acabi produint». Què vol dir, això? Que no es produirà. O sigui, la sensació que nosaltres tenim, quan parlem d'aquests temes que hem reiterat en diverses ocasions, és que, si el que estem plantejant és un procés d'«externalització» de Tjuuca —de cara a ofertar-lo que cooperatives juvenils, i sobretot, penso jo, sobretot, institucions i entitats sense finalitat de lucre, que hi poden participar, en aquest àmbit, doncs, hi participin—, l'afegitó aquest, «en el cas que s'acabi produint», sí que ens servirà per aprovar aquesta proposta de resolució aquí, que quedarà molt bé, però que, a la pràctica, tenim seriosos dubtes que això sigui així. Si més no per la tradició que hi ha hagut fins ara, si més no per la voluntat expressada pel Govern fins ara en aquest àmbit. I és, insisteixo, una veritable llàstima, perquè aquest seria un avenç important.

Pel que fa a la resta de punts, en tot cas estem d'acord, i insisteixo que tots ells són prou importants, però al mateix temps tots ells són prou genèrics com per no oposar-s'hi o per no..., evidentment, expressar-hi, en aquest cas, el vot favorable.

He començat dient que la política era l'art de fer possible allò que d'alguna manera és impossible. I en aquest sentit, senyor Riera, jo li anuncio el vot favorable del nostre Grup a la..., a les restes, a les resultes de tot el que vostès han negociat i han transaccionat, però, en qualsevol cas, sí que li explico els dubtes. És a dir, els dubtes en el sentit que el resultat final no deixa de posar més dubtes encara damunt de la política que està fent el Govern, sincerament. Hi han frases que no acaben de tenir..., que tenen tot el sentit del món però que no acaben de tenir la contundència que seria necessària i imprescindible amb una política de joventut que en aquests moments, com he dit abans, prioritza justament allò..., que sí que és important, però no és el més important. I, per tant, en aquest sentit, ens permetrà que votem «sí» amb un cert escepticisme i, en tot cas..., bé, amb la mirada posada en el futur.

Per acabar, dues coses, només: una que, evidentment —no cal ni dir-ho—, estem absolutament a favor de fer una proposició no de llei en el sentit que s'ha plantejat abans, tant per vostè com pel representant del Grup Socialista, i que en aquest sentit serà interessant que, d'alguna manera, plantejem els termes exactes d'aquesta proposició no de llei, i amb la màxima urgència possible. I, dos, home, no podem amagar que la política de joventut, en l'àmbit del Govern, en aquests moments hi ha un canvi en el responsable —en aquest cas, en la responsable— de la Secretaria General de Joventut. Per tant, d'alguna manera, allò que diuen dels cent dies de gràcia, i en tot cas, també, amb l'esperança que la incorporació d'una persona nova en la Secretaria General de Joventut també plantegi alguna possibilitat de canvi, algun disseny nou que, en tot cas, estarem amants de veure com és possible que es faci efectiu. Per tant, en aquest sentit, també anunciar que estarem alerta i vetllarem a veure si efectivament això pot produir alguna mena de canvi o no.

Mentrestant, doncs, com li he dit abans, votarem favorablement, amb més escepticisme que altra cosa, la Moció que vostès han transaccionat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Havent-se ja pronunciat el diputat proponent de la Moció, el diputat senyor Ignasi Riera, sobre les esmenes dels diversos grups, i havent sigut presentada una transaccional consensuada, i no havent-hi hagut cap intervingent que s'oposés a la seva tramitació, per a major claredat de la votació, demano al secretari primer de la Mesa que torni a donar lectura a la Moció, tal com serà votada.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text que el senyor Ignasi Riera desitja que sigui posat a votació un cop escoltades les intervencions dels grups parlamentaris, i amb el benentès que els tres grups presentadors d'esmenes no s'han oposat a la tramitació d'aquest text, malgrat haver manifestat votacions separades en algun apartat, diu així: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a: 1. Atorgar un pes específic més gran a les polítiques de joventut tendents a facilitar els processos d'emancipació juvenil. Estudiar, en el marc d'una reordenació integral de les polítiques de joventut, la readscripció de les polítiques de joventut al Departament de Presidència. 2. Oferir a les cooperatives juvenils, juntament amb aquelles altres institucions i entitats que hi poguessin estar interessades, la possibilitat de participar en el procés d'externalització de Tjuuca, en el cas que s'acabi produint. 3. Ampliar i millorar les accions realitzades respecte a les persones joves amb discapacitats, amb una atenció especial a la reserva del 3% de places en l'oferta pública d'ocupació, per part de les administracions. 4. Prosseguir el procés de diàleg iniciat amb els agents socials amb la voluntat de configurar el contingut d'un nou pla d'ocupació, en el marc del qual s'estableixin mesures tendents a facilitar la incorporació dels joves al món del treball. 5. En el marc dels nous plans d'habitatge impulsar, conjuntament amb els ajuntaments, mesures per facilitar-hi l'accés dels joves en règim de lloguer. I, 6, promoure entre els joves actituds de respecte i solidaritat entre les diferents generacions i cultures.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Aquesta presidència té anotada la petició de votació separada del segon paràgraf del punt primer. Per tant, iniciarem la votació, precisament, votant aquest segon paràgraf del punt primer, i després votarem la resta de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquest segon paràgraf del punt primer ha sigut refusat per 42 vots a favor, 49 en contra i 15 abstencions.

Procedirem ara a votar la resta dels punts de la Moció.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per unanimitat de les diputades i diputats presents en l'hemicicle.

Alteració de l'ordre del dia

Passem al punt setzè de l'ordre del dia, però abans aquesta presidència se sent en la necessitat de proposar una petita alteració de l'ordre del dia, i és la de la tramitació conjunta del setzè punt de l'ordre del dia i del divuitè punt de l'ordre del dia. És a dir, la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds sobre la racionalització de la despesa farmacèutica i la Moció presentada pel Grup Socialista sobre el finançament de la sanitat. Són temes absolutament concordants i hi ha la conformitat de les dues diputades i dels dos grups que han d'exposar la Moció.

Demano al Ple si hi ha acord per a aquesta petita alteració de l'ordre del dia. *(Pausa.)*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la racionalització de la despesa farmacèutica

Doncs, en aquest cas iniciarem la intervenció, en primer lloc, de la diputada senyora Imma Mayol, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sobre la racionalització de la despesa farmacèutica. A continuació, intervindrà la diputada del Grup Socialista i, després, els diferents grups. Endavant, diputada senyora Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la veritat és que després de com va anar el debat l'altre dia de la interpellació i arran del que està succeint aquests dies, una té la sensació que és com un diàleg *de besugos* o el que diem a Mallorca fer retxes dins s'aigo, no?, que és fer ratlles a l'aigua. O sigui, una certa sensació d'inutilitat d'aquest debat perquè es van repetint dia rere dia, arguments per davant, per darrere, comparant experiències internacionals, explicant que les mesures per fer veritablement una racionalització de la despesa farmacèutica estan experimentades, que en països on no governa l'extrema esquerra, sinó que governen fins i tot governs de dretes han aplicat mesures eficaces. Vas explicant tot això, ho expliquem nosaltres, ho expliquen altres grups polítics, ho expliquen els experts, i Convergència i Unió emet un únic missatge, el digui el conseller de Sanitat, el digui el president Pujol, un únic missatge: el «cop de medicament» o la «medicamentada» no està clar que funcioni –i això ja està comprovat que no funcionarà– i l'alternativa és el copagament. És l'únic missatge polític que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya senten en relació amb aquesta qüestió per part del Govern de la Generalitat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Tenim dubtes que el «cop de medicament» funcioni, i això ho fem, diguem-ne, perquè tenim un cert acord amb el PP i no volem trencar ara per aquí, però l'única alternativa que el president Pujol i el Govern de la Generalitat formula en el «cop de medicament» és el copagament. I jo la primera cosa que vull dir és que tothom sigui conscient que de copagament, ja en tenim,

perquè totes les persones actives paguem el 40% dels medicaments. És veritat que això en el conjunt dels ingressos és poc, perquè la major despesa la fan les persones pensionistes, però, de debò, és d'una irracionalitat, d'una irresponsabilitat i d'una manca de rigor... Evidentment, vol dir..., si té tot això, tot aquests components que jo classifico, la postura de Convergència i Unió s'explica exclusivament per una raó ideològica. O sigui, la defensa que fa avui Convergència i Unió del copagament com a única mesura de racionalitzar la despesa farmacèutica és profundament ideològica. No es basa en cap evidència de funcionament d'altres països ni en cap fórmula de veritable racionalització. És un plantejament ideològic. És a dir, davant la necessitat de disminuir la despesa farmacèutica, nosaltres apostem ideològicament perquè això sigui assumit per les persones pensionistes, parcialment. Aquest és un plantejament que hi ha. Clar, quan saps això i vens aquí al Parlament amb una moció que intenta ser una miqueta rigorosa posant sobre la taula les experiències d'altres països, tens la sensació del que jo deia, de fer retxes dins s'aigo, no?

Per tant, la proposta que fem nosaltres avui, vostès ho han pogut veure, té dues parts clarament diferenciades. Una part centrada en la conjuntura política actual i una altra que fa referència a quines serien les propostes que hem anat defensant en aquest Parlament des de ja fa mesos.

En relació amb la conjuntura, què diem? Diem que el Parlament expressi, manifesti el seu desacord amb la mesura proposada pel Govern. Per què? Perquè és injusta, afectarà els sectors socials més afavorits. No és el mateix pagar un medicament per una persona com nosaltres que té el sou que tenim nosaltres, que no pas per una persona pensionista. I això és un fet. I s'exclouen medicaments que no tenen altre finançament dins de la Seguretat Social. És una mesura ineficaç. L'experiència demostra, i vostès que critiquen tant al Govern Socialista haurien de veure-ho, que quan el Govern socialista va aplicar la mesura del *medicamentazo* l'any 93 es va demostrar ineficaç, no es va reduir la despesa farmacèutica i és tècnicament incorrecta malgrat les millores que s'han introduït en l'última negociació; continua sent tècnicament incorrecta, i continua sent tècnicament incorrecta perquè exclou algun medicament que és d'eficàcia provada.

Per tant, el Parlament hauria de manifestar això. I si vostès no fos perquè s'enroquen en les seves posicions, haurien de poder-ho manifestar, perquè el mateix conseller Rius per ràdio aquests dies últims està dient això. Està dient que segurament serà ineficaç –ho sap, que serà ineficaç– i sap, a més, que hi ha medicaments que s'exclouen, que no tenen altre finançament de la Seguretat Social. I sap que és una mesura parcialment injusta. Per tant, vostès haurien de poder votar això.

Què plantegem, a més a més, d'aquesta qüestió? Plantegem que rebutja l'actuació del Govern perquè fonamentalment defensa els interessos de la indústria farmacèutica més que del conjunt de la població. I això és una evidència –això és una evidència. I, si no, expliquin vostès quin argument ideològic hi ha que fa que puguin defensar només el copagament enfront del conjunt de

mesures que s'han proposat al llarg d'aquests mesos. I, a més, hi ha una evidència concreta i pràctica. Vostès han lluitat i han batallat perquè no s'incloguessin en la llista de medicaments exclosos medicaments fabricats en la indústria farmacèutica catalana, molts dels quals vostès diuen, en els seus documents, que són fàrmacs d'eficàcia no demostrada. Ja vaig explicar l'altre dia a bastament, entre ells, els vasodilatadors perifèrics, que suposen per a la despesa farmacèutica a Catalunya 10.000 milions de pessetes. I això no són xifres meves, són xifres seves donades en documents de la Conselleria, on s'evidencia que aquests fàrmacs d'eficàcia no demostrada, una part d'aquests són els vasodilatadors perifèrics, diguem-ne, promoguts i propietat de la indústria farmacèutica catalana, que signifiquen 10.000 milions de pessetes. I aquests medicaments no estan inclosos en aquesta llista que la Seguretat Social no finançarà. I per això vostès callen més que fa uns mesos quan es va presentar la llista de medicaments.

Per tant, davant de tot això, què diem, nosaltres? A més a més d'aquestes manifestacions, proposem un conjunt de mesures que són les que ja hem explicat vint vegades i que no ens inventem res. El que fem és recollir les propostes que fan els experts. L'últim document que jo conec, i suposo que és dels últims que s'han fet, s'ha publicat ara fa uns dies a la *Gaceta sanitaria* d'aquí a Catalunya on s'explica que una revisió del conjunt dels països europeus torna a evidenciar que les dues mesures més eficaces per reduir la despesa farmacèutica són els llistats positius de medicaments aplicats a Itàlia –jo els he explicat aquesta experiència; prometo no tornar-la a repetir, perquè al final ja tothom se la tindrà coneguda–, i els preus de referència, escollir els preus de referència per bloc de medicaments. I, a partir d'aquí, si algú vol consumir un medicament que costi més que el preu de referència, hagi de pagar la diferència. Aquestes mesures, en aquesta última revisió bibliogràfica feta a la *Gaceta sanitaria* hi tornen a insistir. Per tant, jo no puc entendre, a no ser que sigui des d'un plantejament ideològic –que és el que succeeix–, com el president Pujol no surt dient: «No, no, no estem d'acord amb el «cop de medicament». Proponem els preus de referència. Proponem els llistats positius.» Per què? Perquè això afecta directament la indústria farmacèutica. Vostès ho saben. Vostès saben que a Itàlia el llistat positiu de medicaments, que ha reduït un 25% la despesa farmacèutica en tres anys, ha significat que la indústria farmacèutica ha rebaixat els preus dels seus medicaments fins a un 60% per a incloure's a la llista A, que són aquells finançats íntegrament per la Seguretat Social –han reduït fins a un 60%. Tot i així obtenen beneficis; per tant, efectivament això significa una negociació, i significa que la indústria farmacèutica renuncia a part dels seus beneficis.

A Itàlia ha estat possible perquè aquesta proposta s'ha fet amb l'acord de sindicats, indústria farmacèutica i partits polítics. Això seria el que avui hauríem d'estar fent en aquest país i no marejar la perdiu amb propostes que per a l'únic que serveixen és per irritar el personal que, per cert, està bastant irritat. Suposo que si vostès fan actes públics com estic fent jo aquests dies, i em consta que altres diputades i diputats estan fent, el personal està irritat. I està irritat, entre d'altres coses,

perquè veuen que a la seva quotidianitat els perillen coses que són fonamentals.

L'altre dia una dona a Sant Boi em deia: «Clar, jo tinc una pensió de 55.000 pessetes. Si jo m'he de pagar 3.000 pessetes de medicaments setmanalment, són molts diners, eh?» I això genera angouxa. I això és una irresponsabilitat dels que governen aquest país, permetre que la gent visqui angouxada per aquestes circumstàncies.

El conjunt de mesures que proposem, jo les citaré molt breument, perquè les he explicades: llistats positius de medicaments, preus de referència, potenciació de la indústria dels genèrics, dels medicaments genèrics. Aquí hi ha quatre propostes concretíssimes. Per exemple, ho dic per citar-ne una, perquè les altres ja les han pogut treballar. Resulta que en aquest país tenim un decret, la Direcció General de Farmàcia té una circular, perdó, que estableix que el període de seguretat perquè es pugui comercialitzar un genèric en aquest país és de deu anys. La Directiva europea diu sis anys. Per què nosaltres, en aquest país, hem de col·locar quatre anys més de garantia de seguretat per comercialitzar un genèric? Per què? Doncs, saben per què? Doncs perquè Farmaindustria en la negociació amb el Govern va acordar que s'allargués el termini de seguretat. Això no afavoreix la política de genèrics, i en la nostra proposta diem que es negociï amb l'Estat que aquest període de seguretat sigui el que diu la Unió Europea, sis anys, no siguin deu anys. I això és quelcom que el Govern pot fer i quelcom que el Govern hauria de fer.

Després hi ha moltes altres propostes. Jo en vull citar dues més, i acabo, que és: una, que aquests dies en els mitjans de comunicació està present, perquè és que és un tema tan evident..., promoure mesures per tal que el format de dispensació s'adeqüi a les dosis necessàries. És inacceptable que estiguem en un país, encara, en què ens recepten una determinada quantitat de medicament i aquí se'ns en dona el triple o se'ns en dona la meitat i ens obliguen a comprar-lo una altra vegada. El que fan als Estats Units, alguns estats, el que fan a Anglaterra, això seria una mesura que haurien de promoure... i vostès l'haurien de promoure.

I, per últim, la informació dels professionals. Aquesta xifra, jo l'he donada diverses vegades, també al final ja se'n cansaran d'escoltar-me, però per cada pesseta que gasta l'Administració en donar informació als professionals sobre les característiques dels medicaments, la indústria en gasta quatre-centes. El 95% de la informació que arriba als professionals prové de la indústria que legítimament vol vendre el seu producte. Escolti'm, això no ajuda ni a una prescripció adequada, ni a una prescripció eficaç.

Jo acabo dient, senyores i senyors diputats, que el debat que tenim avui no és un debat econòmic. És un debat sanitari. És un debat de salut. Consumir més medicament no vol dir tenir més salut, i el que hem de garantir, tots plegats, és que en aquest país es receptin menys medicaments, de més qualitat i de manera més adequada.

Moltes gràcies, senyor president.

5050

Si m'ho permet...

El vicepresident primer

Sí..., perquè vostè s'hauria de pronunciar sobre...

La Sra. Mayol i Beltran

Sí, voldria dir que com que les propostes que el Grup Socialista fa són molt semblants a les nostres i coincidim en les propostes, jo no cal que torni a intervenir, només dir que donaré suport a aquestes propostes íntegrament.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Mayol. Tal com ha acordat aquest Ple, ara correspon la intervenció de la senyora Carme Figueras, per presentar la Moció del Grup Socialista. També li agrairia que si ho trobés bé es pronunciés sobre la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, bé, jo crec que estic d'acord amb el que deia la companya diputada senyora Mayol, en el sentit que estem en un diàleg de sords en aquest tema. Des de fa tres setmanes que es va veure aquí la interpellació que ara en veiem la Moció subsegüent, pot haver semblat que les coses han canviat, pot haver semblat que el tema del «cop de medicament» o la «medicamentada» s'ha arreglat, però nosaltres creiem que no és cert. Que el que s'ha fet és donar una informació esbiaixada sobre aquest tema, que s'ha intentat, des del Govern del Partit Popular i des del Govern de Convergència i Unió a Catalunya, de donar aquesta informació esbiaixada i de marejar la perdiu, que el que s'ha fet és una simulació de pacte, que s'ha intentat salvar la cara d'un tema que ha estat mal plantejat des d'un inici, que s'ha resolt malament, que s'ha gestionat molt malament i s'ha resolt pitjor, i que les conseqüències del «cop de medicament» o la «medicamentada» seran les mateixes que ja denunciàvem fa tres setmanes o gairebé les mateixes.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per nosaltres, no s'ha d'excloure cap medicament que tingui un alt valor terapèutic del finançament públic i amb la llista que queda de medicaments exclosos segueixen havent-hi molts medicaments amb valor terapèutic. El que s'ha fet és únicament ampliar unes excepcions que seran difícils de gestionar, que probablement portaran, doncs, a unes conseqüències tan dolentes per al conjunt de ciutadans com les que es veien des d'un començament. D'entrada, expectorants i mucolítics, com parlàvem fa tres setmanes dels constipats, del

Fluimucil..., tot això segueix igual, no s'ha inclòs en el finançament públic cap d'aquests medicaments. Pel que fa als laxants, només s'han inclòs dos laxants, d'un tipus de laxant; la resta, es diu que se'n dispensarà algun, a través dels centres de salut, però d'una difícil gestió, com deia abans. Segueixen sense estar en el finançament públic tot el que són els apòsits per a les llagues, els medicaments per a les varius, els colliris, les gotes per a les orelles i les pomades per a les hemorroides; l'altra vegada ja vaig fer una intervenció i ja vaig dir que lamentava haver d'estar parlant de temes tan escatològics, però que realment preocupen molt el conjunt de ciutadans, perquè, a pesar del que s'hagi dit públicament, aquestes pomades no s'han retornat..., o sigui, que no s'han tret de la llista de medicaments exclosos; l'únic que s'ha dit és que hi ha unes pomades que porten corticoides i que es pactarà amb els laboratoris farmacèutics que se'ls administrin, a la vegada, unes cànules per a poder administrar aquestes pomades per via rectal, però en realitat les pomades que avui dia està fent servir la gent, i que li serveixen per a alleujar el dolor, dolors importants que provoquen aquestes malalties, seguiran sense estar finançades pel finançament públic i, en definitiva, se les hauran de pagar els ciutadans de les seves butxaques, i això és el que més preocupa.

Les modificacions que s'han fet a la llista són 1.900 milions de pessetes del total de 33.500 milions que es pensen estalviar. Això dóna idea de quina és la modificació que s'ha fet: és una modificació al voltant del 2%, i, per tant, seguim, jo crec, que preocupant, com deia la diputada Mayol, preocupant el conjunt de la societat i sobretot preocupant aquella gent gran que té unes pensions molt justes ja per tirar endavant, que té les despeses del mes calculades fins al final de mes, justes, que no els dóna per a més, que han de fer moltes càbales per arribar a final de mes, i que el fet d'haver-se de pagar aquests medicaments, com haurà de ser fins ara, els és una problemàtica molt gran.

Dir que a la nostra Moció el que es demana és que es retiri aquesta llista, que es retiri i que es facin les coses ben fetes. Deia que això havia estat mal plantejat des d'un inici i el que s'ha de fer és un veritable procés d'ús racional del medicament, amb una sèrie de mesures: per una banda, mesures que afecten directament aquests medicaments, i, per una altra..., que afecten els medicaments, en si, i la seva eficàcia, quins són els medicaments que recomana receptar a la Seguretat Social, els seus metges, i, d'altra banda, mesures en relació amb el que serien els acords amb la indústria farmacèutica, que creiem que no estan sent els que haurien de ser i els millors per a la sanitat pública.

Pel que fa a la llista i a les mesures que nosaltres demanem que es posin en marxa, a la vegada que una nova llista que només exclou medicaments que no tinguin valor terapèutic, seria la de la implantació dels preus de referència, de tal manera que els sistemes públics sanitaris prescriguin, entre els principis actius, aquells que, dintre de ser eficaços, segurs i de composició adequada, siguin els que tinguin un menor preu; una política de medicaments genèrics que no estigui vinculada, els seus efectes d'estalvi, a l'acord amb la indústria farma-

cèutica. Ja vaig denunciar a la interpellació que vam fer fa tres setmanes que era inacceptable que l'acord del Ministeri de Sanitat amb Farmaindustria contempli que l'estalvi que es produeixi en medicaments genèrics serà quelcom que es restarà de l'aportació, serà una quantitat que es restarà de l'aportació de Farmaindustria. Això vol dir que el que es faci i el que s'aconsegueixi d'estalvi, els efectes positius de la implantació dels genèrics no aniran a favor de la sanitat pública, sinó a favor de Farmaindustria, i crec que és quelcom molt inadmissible. El tema dels llistats positius, i això està a l'abast del Govern de la Generalitat, els llistats positius de medicaments, quins són els medicaments que es recomana receptar perquè són d'eficàcia provada, efectivitat i seguretat, l'adaptació dels sistemes de prescripció de les dosis, i també un altre tema que nosaltres anem dient, i que també sembla que sempre topem amb la paret, que és la limitació de l'accés dels visitadors mèdics als centres de salut. És una cosa molt senzilla, però creiem que aportaria molts beneficis per als mateixos usuaris del sistema públic, perquè dona més temps als metges per a atendre els malalts, perquè no es veuen obligats a atendre els representants dels laboratoris farmacèutics, i perquè la informació dels medicaments l'han de rebre de l'Administració sanitària, no l'han de rebre directament, de manera esbiaixada, dels mateixos laboratoris farmacèutics.

Respecte a l'acord amb Farmaindustria, demanem que es denunciï aquest acord, que es reconsideri aquest acord pel que significa d'invasió de competències de les comunitats autònomes, pel que significa d'un mal acord, pel que deia abans, dels medicaments genèrics, perquè no l'ha signat encara cap laboratori..., amb aquesta disbauxa que s'ha generat amb tota la «medicamentada», el «cop de medicament», el que s'ha produït és que la indústria farmacèutica s'està fregant les mans i esperant a veure què passa amb tot això. I perquè, a més a més, té un altre inconvenient molt gran, per nosaltres, aquest acord, que és el de la recepta blanca, és a dir, el compromís del Ministeri de Sanitat de posar en circulació unes receptes, que seran una nova modalitat de receptes, que seran aquelles que podran utilitzar els metges de la Seguretat Social per receptar aquells medicaments exclosos del finançament de la Seguretat Social. Pensem que és inadmissible que, si es treuen medicaments, doncs, perquè sanitàriament s'haurien de treure, que siguin receptats igualment per la Seguretat Social, i que el que demostra és que en realitat es treuran medicaments que són necessaris per a la gent. En tot cas, com que creiem que això no ha de ser així, el que creiem és que aquesta recepta no s'ha de posar en circulació. I també perquè aquest acord pren el compromís, l'acord de Farmaindustria, el conveni, pren el compromís d'autoritzar l'increment de preus de tots aquells medicaments que ara s'exclouran de la Seguretat Social, que ja he dit que a sobre que els haurem de pagar de les nostres butxaques, a sobre veurem com s'incrementa el preu considerablement.

I, pel que fa ja a l'actuació del Govern de la Generalitat en aquest tema, i sobretot al que intenta amb aquestes contínues afirmacions que la «medicamentada» serà un fracàs, per una banda, nosaltres creiem que per justificar dèficits passats, presents i futurs de la sanitat

catalana ja s'està parlant que aquesta mesura serà un fracàs, però sobretot el fet que s'estigui dient, i denunciar el fet que s'estigui dient contínuament que al que s'ha d'anar és al copagament. Manifestar l'oposició del Grup Socialista a mesures de copagament aïllades, d'aquesta manera, plantejades com una alternativa a la «medicamentada», plantejades només com a úniques mesures que es porten a terme per a l'estalvi de la despesa farmacèutica. Creiem que no es pot fer entendre als ciutadans la necessitat que afectar-los més la seva butxaca, que són els ciutadans els que han de pagar i a costa de qui ha d'anar aquest estalvi que es pretén en les despeses farmacèutiques, si no es prenen les altres mesures, que són reals, importants, d'estalvi en tot el que és una política veritable d'ús racional del medicament. Creiem que una quantitat fixa per recepta o el fet de posar un tant per cent als pensionistes en les receptes és un impediment molt gran per gaudir d'aquestes prestacions necessàries per protegir la salut de la gent més necessitada, que, com sempre, són mesures que com més necessitada és la gent més els afectarà més directament, i que, en tot cas, el que no pot ser és que es parli d'aquestes mesures sense concretar què es diu: que es posi d'una vegada, per part de Convergència i Unió, sobre la taula quina és la seva proposta, en aquest sentit, i, per descomptat que es busqui un consens de totes les forces polítiques i socials a l'entorn del que seria una política racional d'ús del medicament.

I, per acabar, quant a posicionament, que el Grup Socialista estarà d'acord, també, amb la Moció d'Iniciativa i Esquerra, amb una esmena que hem plantejat pel que fa a les mesures, que no és només el Govern del Partit Popular de l'Estat qui ha de prendre aquestes mesures, sinó que creiem que hi han d'haver moltes coses que són...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, sí, m'estic posicionant; ja acabo, senyor president.

Que són competència també del Govern de la Generalitat, i que, per tant, votariem afirmativament la nostra Moció, per descomptat, i la d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. No hi ha altres esmenes presentades que la ja defensada per la diputada senyora Figueras. Per tant, el que procedeix ara és que els grups fixin la seva posició. En primer lloc, el Grup Mixt. Tenint en compte que són dues mocions, el temps és doblat. Per tant, el senyor Bosch, que és qui va a parlar, té un temps màxim de vint minuts.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Evidentment, amb molt menys ja faré, donat que, a més a més, que les dues mocions, a part de matisos, tenen un contingut bastant similar. Manifestar, primer, que el nostre partit ja s'ha

posicionat bastantes vegades en contra de l'anomenat «cop del medicament» per part del Govern de l'Estat. Dir que no hi estem tant en contra perquè es faci una llista de medicaments que queden exclosos del finançament públic, però sí, sobretot, la nostra oposició al procediment, a la manca d'un debat previ sobre aquest tema, i a la sensació de ser un pedaç sense utilitat real, que té l'objectiu de no tocar el fons de la qüestió, i també el mínim o el poc paper de la Generalitat que ha tingut en aquest tema, sobretot prèviament. En tot cas, la seva actuació darrera només ha servit per fer rectificar en part la llista, amb la qual cosa segurament el que es farà és reduir el pretès estalvi econòmic de les finances públiques de l'Estat, que pretenia la llista del «cop del medicament».

En conseqüència, tot plegat sona a bunyol, a cosa mal feta, i, per tant, ens hem manifestat reiteradament en contra. Nosaltres estem d'acord a revisar el sistema sanitari públic, amb l'objectiu de millorar-lo i, sobretot, d'evitar-ne una hipotètica fallida. Ara bé, això, nosaltres entenem que s'ha de fer amb l'objectiu..., o sigui, amb el procediment que eviti que s'afecti directament la població més desvalguda de la societat, cercant fórmules més efectives que anar publicant llistes dels medicaments que s'exclouen del finançament públic, i, entre parèntesis, dir que una d'aquestes mesures, una d'aquestes fórmules que realment serien efectives, almenys per al nostre país, seria el de reclamar els diners de l'espoli econòmic de cada any, amb la qual cosa segurament podrien millorar molt els serveis públics, entre els quals hi ha la sanitat. I, en tercer lloc, estem a favor de cercar sempre, en aquest aspecte, vies de consens que garanteixin una plena aplicació i consens també social de les mesures.

Les mocions d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del Grup Socialista demanen, en primer lloc, la retirada de la llista del «cop del medicament» i, alhora, també una sèrie de mesures positives, i, per tant, no només hi ha posicionaments de crítica, sinó també llista de propostes concretes, com pot ser la proposta de fer llistats, els anomenats llistats positius, els preus de referència, la política de genèrics, ajustar el format de dispensació a les necessitats de cada usuari, més informació als professionals, etcètera.

Ara bé, des del nostre punt de vista, aquestes propostes, en cas de ser aprovades, serien tan poc debatudes i consensuades com el mateix «cop del medicament». Per tant, i en general, dir que compartim aquestes propostes o les idees i la voluntat que les impulsin, però bàsicament el que nosaltres considerem fonamental i prioritari d'aquestes propostes d'avui és la crida al debat i al consens i a l'estudi de propostes per assegurar i millorar el sistema social de la sanitat. I, per aquest motiu, des del nostre Grup les votarem a favor.

És en aquest sentit, doncs, que manifestem el nostre vot favorable a aquestes dues mocions, i alhora també, com hem manifestat, el nostre suport a la plataforma que s'ha creat a Catalunya en aquest sentit i a les mobilitzacions ciutadanes que la setmana que ve tindran lloc.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach, per un temps màxim de vint minuts.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, president. El nostre Grup no esgotarà, ni molt menys, els vint minuts, tampoc.

Algú ha parlat de diàleg de besucs; nosaltres potser parlaríem de sensació de frustració. I sensació de frustració per la constatació que, en el fons, la política sanitària que es fa a Catalunya, malgrat l'Estatut d'autonomia, no deixa de ser una política absolutament subsidiària; subsidiària d'altres polítiques que es fan en altres llocs. I, per tant, en aquest sentit, doncs, expressar la nostra –com he dit abans– sensació de frustració, perquè això impedeix, d'alguna manera, el fet de poder plantejar una política sanitària pròpia, la qual cosa, des del punt de vista d'Esquerra Republicana, seria del tot desitjable i, fins i tot, saludable.

És molt important per a nosaltres que aquest tema es plantegi obertament i clarament. Avui en dia, la societat té tot un seguit de temes que la preocupen, uns més i d'altres menys, i el que és evident és que aquest és un tema que preocupa, i és un dels temes que més preocupa: tota la qüestió referida a la salut, però també tota la qüestió referida al finançament de la salut. I, per tant, aquest és un debat que pràcticament l'hem de fer a marxes forçades, i sempre a requeriment de l'oposició.

És per això que no entenem de cap de les maneres com, fa pocs dies, el Parlament –en aquest cas, els grups que donen suport al Govern, i els que no n'hi donen, però, també– va expressar la seva negativa que es constituís una comissió d'estudi sobre el finançament de la sanitat; entre altres coses, perquè això ens permetria fer el debat que ara estem fent de manera apressada i en forma d'interpellació, doncs, fer-lo molt més obert i molt més dinàmic, amb la participació dels agents interessats i sense les presses del rellotge, que, en aquest cas, penso que són poc recomanables. Anava a dir que era una mesura poc intel·ligent; no ho diré. En tot cas, és una mesura poc hàbil per part de vostès, perquè, d'alguna manera, no s'acaba d'entendre per què renunciïn a fer aquest debat. Què hi ha al darrere d'aquesta actitud? O potser hem de dir «qui» hi ha al darrere d'aquesta actitud? Francament, és un tema que portem arrossegant fa temps i que, d'alguna manera, estem fent tard a una demanda important de la societat.

El fet de mantenir aquesta posició subsidiària no deixa de ser, en el fons, a part d'una claudicació evident dels objectius polítics que ha de tenir qualsevol govern, no deixa de ser també, des del punt de vista nacional, un referent permanent per part de l'actitud del Govern.

Hi ha una de les expressions que diu la senyora Mayol amb la qual jo no acabo d'estar d'acord del tot; en tot cas, m'agradaria matisar-la. Vostè ha dit avui, aquí: «Això no és un tema econòmic; és un tema de salut.» A veure, és un tema de salut, indubtablement, i prioritàriament és un tema de salut –ja hi estic d'acord–,

però també és un tema econòmic –també és un tema econòmic. I a vegades tinc la sensació que el que passa, precisament, és això: que el que es fa és prioritzar el tema econòmic per damunt del tema de salut, i aleshores, clar, què passa? Que aquí els interessos no són els interessos del conjunt de la població, sinó que són els interessos o bé de grups empresarials, econòmics o el que sigui, no? I, per tant, això explica que sempre estiguem en aquest permanent frontó, és a dir, que nosaltres intentem, vostès, el Grup Socialista, nosaltres mateixos, estem intentant, doncs, tirar..., cada vegada xoquem contra la mateixa paret. I, francament, és bastant lamentable.

En relació amb els punts concrets de les dues mocions, nosaltres, com he dit abans, les votarem favorablement ambdues, perquè, en definitiva, diuen coses molt similars. Expressen, en tot cas, una voluntat molt clara: per una banda, amb mesures concretes, és a dir, d'expressar el rebuig a una manera de fer... –fins i tot no som capaços d'inventar un nom per a això del *medicamentazo*, perquè, en el fons, tots hem anat a raure en això, en *medicamentazo*, no som ni capaços d'això–, i és evident que, d'alguna manera, aquest és un tema que ja ha generat una repulsa social, que aquesta repulsa social s'ha concretat, en aquests moments, en un seguit d'iniciatives, i que aquestes iniciatives es veuran al carrer. Per tant, en aquest sentit, estem absolutament d'acord a manifestar precisament el desacord amb aquesta mesura. Com també avancem que l'alternativa del copagament no és, ni molt menys, una alternativa vàlida des de cap punt de vista.

Quan també feia referència, abans, al que deia abans la senyora Mayol del tema econòmic i el tema de salut, és molt important perquè, d'alguna manera, el tema econòmic que es planteja aquí, és a dir, les mesures que vostès estan plantejant en la seva moció, com són els llistats positius, o com és la política de foment dels medicaments genèrics, és indubtable que són mesures, evidentment, des del punt de vista de la salut, però també són mesures des del punt de vista econòmic. Està molt clar que el problema, la base del problema és una base a partir d'un mal finançament, a partir d'un dèficit brutal, que ningú s'atreveix a concretar-lo –en tot cas, des dels respectius governs ningú s'atreveix a dir exactament de quant és aquest dèficit–, i què passa? Doncs, passa que, a partir d'aquest dèficit brutal i a partir, en el nostre cas, d'un mal finançament, ens trobem tot un seguit de problemes en el dia a dia.

Això té solucions estructurals, indubtablement que són en un àmbit més ampli, però és que també té solucions concretes en el dia a dia, també té solucions en els pressupostos que fem anualment, i, per tant, aquestes solucions –i, concretament, els llistats positius de medicaments i la política de medicaments genèrics ho són–..., doncs, home, és absolutament incomprendible que, si estem en una situació gairebé desesperada, en què no tenim el finançament adequat, i a més a més tenim un munt de calaixos, calaixeres i armaris plens de factures per pagar, doncs, resulta que no som capaços de plantejar solucions que ara ja ens podrien donar un benefici econòmic, xifrat en milers de milions de pessetes en aquestes dues propostes.

Per tant, hi insisteixo en el que he dit abans, i torno enrere, d'alguna manera: no entenem com s'ha renunciat permanentment a fer aquest debat, i com no se'ns han donat arguments sòlids i convincents que això no són unes bones mesures. I, com que no ho entenem, doncs, ho hem d'expressar. I, d'alguna manera, el fet que avui s'hagin presentat aquestes dues mocions, que a més a més diuen el mateix, no deixa de ser fruit, com he dit abans, d'un problema que està al carrer, un problema que continuarà sent al carrer i un problema que, si vostès el volen solucionar, podríem... El que passa és que tinc la sensació que vostès, sols, difícilment ho podran fer.

Per tant, senyor president, anuncio el vot favorable del nostre Grup Parlamentari a les dues mocions presentades tant pel Grup Socialista com pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ja anunciar, en primer lloc, que el Grup Popular votarem en contra de les mocions que han presentat tant el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds com el Grup Parlamentari Socialista.

En primer lloc, voldria fer un repàs, un breu repàs del que es va dir en la interpellació, en les interpellacions, ara fa tres setmanes. Des del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds es deia: «inacceptable, demagògic i amb molt poc rigor polític i tècnic». I des del Grup parlamentari Socialista, entre altres, es deia que «el Govern de l'Estat, el Govern del Partit Popular, ha fet un insult a la gent». Però després també es parlava des del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds que es consumeixen massa medicaments, i es donaven xifres que nosaltres creiem que són inexactes, i es barrejava des del Grup Socialista el que és –creiem nosaltres– demagògia i falta de memòria. Perquè, intentant fer memòria, el dia 9 de novembre del 92 –i suposo que al Grup Socialista li sonarà– algú deia: «Me importan tres pepinos los resfriados.» I s'ha de fer memòria.

El Govern del Partit Popular, el Govern de l'Estat, ha incrementat, a diferència del que es venia fent fins ara, el pressupost destinat a l'atenció i a la cura de la salut dels espanyols –també, per descomptat, dels catalans– un 8,6%, és a dir, 381.000 milions de pessetes. 381.000 milions de pessetes més l'any 98 respecte de l'any 1997: 275.000 milions en els pressupostos generals de l'Estat, 40.000 milions en el control de la incapacitat temporal i 65.000 milions en l'estalvi farmacèutic. I si es fa així és perquè s'està convençut que l'augment en despesa sanitària equival a una millor atenció al ciutadà. Hem de tindre present que els recursos destinats a la despesa pública sanitària absorbeixen el 13% del pressupost consolidat de 1998; és a dir, de cada cent

pessetes que aporten els ciutadans, més de tretze es dediquen a finançar la sanitat pública.

Volem deixar clar en nom del Grup Parlamentari Popular, com ja els he dit abans, el nostre rebuig a aquestes mocions, perquè creiem nosaltres que l'Administració sanitària el que vol és racionalitzar la despesa en farmàcia sense modificar el principi d'equitat i de cobertura universal. Per primera vegada –hi insisteixo, per primera vegada–, l'estalvi que s'aconseguirà amb l'exclusió del finançament d'un grup de fàrmacs revertirà en el mateix sistema sanitari, a diferència del que es va fer l'any 93, que es va emprar per reduir el dèficit públic, i no per revertir en la sanitat.

La possibilitat de retirar del finançament públic cert perfil de medicaments es troba recollida en el dictamen emès per la subcomissió parlamentària que ha estudiat la modernització i consolidació del sistema nacional de salut; subcomissió parlamentària que va donar unes orientacions clares i concretes, i que el millor que podien fer tots els grups –i no com ho han fet d'altres– és no abandonar-la.

El recent acord del Consell de Política Fiscal i Financera per al període 98-2001, subscrit per totes –aquí sí, per totes– les comunitats autònomes que tenen assumides les competències en matèries de prestació sanitària, i per l'Insalud, assumeix el compromís d'aconseguir un estalvi en la factura farmacèutica, i, entre d'altres, mitjançant el finançament selectiu de medicaments.

Ara diuen que falten propostes; ara es crida –si se'm permet– a la desobediència civil; ara es diu, sense cap tipus de rigor, que se'n reclama la retirada i que no donaran suport ni a aquesta ni a cap altra llista. I a més diuen que falta consens. Doncs, mirin, un acord majoritari amb totes les comunitats autònomes amb competències; una ratificació d'aquest acord en el Consejo Interterritorial del Sistema Nacional de Salut; a més, tot el procés que s'ha d'iniciar ara en la comissió nacional per a l'ús racional dels medicaments, amb l'organització mèdica col·legial, amb el consell de col·legis de farmàceutics, amb Farmaindustria, amb els sindicats, etcètera.

Aquí no estem davant d'una retallada; aquesta és una necessitat imposada per estalviar i gastar en el prioritari. Aquesta necessitat, aquesta mesura, no va sola, com es va fer l'any 1993; va acompanyada d'altres. Primer, hi ha un decret de marges, on els laboratoris retornen part dels seus beneficis al Sistema Nacional de la Salut. Hi ha un programa d'ús racional del medicament. Hi ha un sistema autònom d'identificació de receptes. Hi ha una aposta decidida per als genèrics, i els voldria recordar que l'any 82 el Partit Socialista Obrer Espanyol va tindre la primera oportunitat per introduir canvis en tot el món dels genèrics, i, a més, ho podia tornar a fer l'any 86, i també es va tornar a demanar una moratòria, llavors, a l'entrada en la Comunitat Econòmica Europea. Algun dia els haurem de dir, algun dia s'hauran de comptar tots els diners que ens hauríem pogut estalviar des de l'any 82, o des de l'any 86, si s'haguessin aplicat els genèrics a tot l'Estat espanyol.

Genèrics que cal deixar clar que són medicaments d'identica composició i menor preu, pel fet de no haver

de pagar pel nom comercial. I, a més, preus de referència. Quan el medicament receptat pugui ser substituït per un genèric de menys cost i les mateixes característiques, es finançarà el preu del genèric, i la diferència, en el cas que el malalt prefereixi el medicament comercial, aquesta serà abonada pel mateix malalt.

Es parla de preus. Doncs, miri, la mitjana de preus de la llista és de 418 pessetes. Tots els malalts crònics que requereixen l'ús habitual d'un fàrmac tindran garantit el seu finançament; és a dir, ni als malalts crònics ni als jubilats els faltarà una sola medicina. Voldria recordar que l'any 93, quan es va fer per part del Partit Socialista..., es van retirar, entre d'altres, Aero-Red, Astenolit, Bio-Star, Fenergan, Mercromina, Couldina, Oralsone, Bisolvon, etcètera. I, a més, es van retirar grups terapèutics complets –complets–, antigripals, antisèptics generals, tots els protectors hepàtics i tots els desconggestionants nasals, entre d'altres. Va afectar 925 especialitats; avui, com a màxim, se n'afectaran 588. I és totalment fals –totalment fals– que es retirin del finançament especialitats com el Clamoxyl, Nolotil o Buscapina. L'únic que es retira és associacions d'aquestes especialitats amb d'altres substàncies. Les últimes modificacions que s'han fet, eliminant de la llista negativa –és a dir, no deixen d'estar finançats–, d'ús comú –és a dir, alguns laxants, antihemorroidals, anti-diarrèics i fàrmacs contra l'acne–, són modificacions consensuades –i he parlat abans de comunitats autònomes i del mateix Consejo Interterritorial–, consens que és propi d'una democràcia avançada, en què l'Estat del benestar és el principal objectiu.

Voldríem també, en nom del Grup Popular, agrair l'esforç que es fa per un consens en un tema tan i tan delicat, i que també s'hagi notificat –cal dir-ho– l'acord amb Farmaindustria. I que ara que alguns s'han dedicat a obrir un camí de la desinformació, que el tanquin d'una vegada i que, a més, s'entenguin entre ells. I ja per acabar, si no s'entén, si no es vol comprendre, si es vol continuar aquesta lluita, com deia algun altre dia alguna diputada: «Escolti'n, facin-s'ho mirar.»

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, s'ha parlat, sí, de «diàleg de besucs», jo diria «diàleg de sords», perquè malgrat que sembli impossible pel que hem sentit fins ara, per les declaracions que hi ha a la premsa, per les campanyes que s'han endegat, jo crec, francament, que tots els grups estem d'acord en allò que és fonamental, i allò que és fonamental és que la sanitat pública és un bé preuat i que cal preservar; a més a més, també crec que tots estem d'acord que la sanitat és un bé l'accés al qual mai hauria d'estar limitat a aquelles persones menys afavorides econòmicament.

Malgrat tot, doncs, malgrat aquest acord, diria jo, que existeix en tots els grups, quin és el problema, doncs? Potser el problema és que no ens posem d'acord en el com, com mantenir aquest sistema, com mantenir i consolidar en el temps aquest sistema. Però em permetran que els digui que jo crec que fins i tot en «com» estem més d'acord del que sembla; estem bastant més d'acord del que els debats en el si d'aquest Parlament, els debats a través de la premsa donen a entendre. I és cert, existeix un diàleg de sords perquè sota el nostre punt de vista hi ha formacions que tenen la temptació –i cauen en aquesta temptació– de jugar en temes tan importants com són la sanitat. I es parlava d'irresponsabilitats, però sota la nostra manera de veure les coses la irresponsabilitat, precisament, és jugar amb aquests temes, és jugar amb el tema de la sanitat i és jugar amb la salut dels ciutadans. I creiem que a tot aquest brogit cal posar-hi seriositat i cal posar-hi coherència.

La senyora Mayol ha fet un discurs que no compartim del tot el seu criteri, no el compartim en la seva totalitat, però admetem, lògicament, que aquest discurs és un discurs constant, per la seva formació. Fan la sollicitud d'una introducció definitiva dels medicaments genèrics i els preus de referència, però, sota el nostre punt de vista –perquè em sembla que hi han experiències a Europa que així ho demostren–, per si sols no aconseguen una contenció de la despesa farmacèutica. I a mi em sembla que hi ha una qüestió que marca la diferència, i és que a Europa un ciutadà, un ciutadà qualsevol paga de mitjana entre 15 i 20 pessetes sobre les 100 pessetes que pagui en despesa farmacèutica, i això a l'Estat està per sota de les 7 pessetes.

A Europa existeixen diferents models de prestació farmacèutica i jo diria que hi ha, bàsicament, un fet en comú a tot Europa, i és que la gratuïtat de medicaments essencials en aquells pacients crònics es duu a terme, hi ha una gratuïtat per a totes les patologies cròniques i, per tant, per a aquells medicaments que són essencials, i on hi ha la diferència és precisament en la resta de grups. Però hi ha un ampli grup de fàrmacs, ampli grup de fàrmacs per a aquelles patologies d'aguts, que són finançats parcialment per l'usuari, i a Europa vostès saben que aquest finançament parcial el fan, el duen a terme els actius, i també, en molts casos, el duen a terme els pensionistes.

Però miri, la posició del Grup Socialista, en aquest cas, és francament un discurs, entenem nosaltres que força incoherent, i un discurs molt incoherent que entenem que un grup com el Grup Socialista, un grup com el Grup Socialista, que ha estat al Govern, que ha estat víctima –perquè vostès saben que van ser víctimes durant l'any 93 i durant tot aquest període d'una oposició jo diria que bastant desenfrenada, una oposició molt dura i una oposició molt ferma–, jo crec que un grup que ha estat al Govern ha d'haver sigut capaç de madurar, ha d'haver sigut capaç de tenir uns posicionaments més sòlids, i, per tant, entenem que haurien d'enfocar l'oposició des de la coherència i no des de la incoherència, que creiem que és com ho estan fent vostès.

Crec que, francament, el que ha afirmat el conseller Rius, que diu que vostès paguen amb la mateixa moneda al Partit Popular, és francament el que estan fent:

vostès han endegat una campanya contra la «medicamentada», dirigida als pensionistes, i creiem que, francament, no és res més que això: tornar amb la mateixa moneda al Partit Popular amb què a vostès els van pagar. I creiem, francament –hi insisteixo, perquè crec que és un tema que cal tenir en compte–, que un grup que ha passat pel Govern durant tants anys aquests luxes hauria de mirar de no permetre-se'ls.

Perquè, mirin, no es pot jugar amb la gent, no es pot jugar amb la gent en un tema tan important com és la sanitat. Vostès han endegat una campanya, una campanya important, però potser la campanya que hauríem de començar és la campanya del retorn de la seva memòria, perquè, és clar, admiro francament el valor que la senyora Carme Figueras té a sortir en aquest púlpit a parlar d'aquesta «medicamentada», «medicamentada» que vostè, en el seu dia, des d'aquí mateix van dir que vostè en aplicar-la s'havien equivocat, «medicamentada» que vostès ho van reconèixer, però jo els vull recordar –i a més a més ho porto, per si després ho volen veure– que en el *Diari de Sessions* de quan es va aprovar la primera «medicamentada» el senyor Griñán, llavors ministre de Sanitat, afirmava que aquesta llista no és completa: és una primera llista d'una sèrie de llistes que s'haurien d'anar confeccionant. Per tant demano, doncs, una mica de seriositat en el tema.

I també hauríem de recordar altres coses i recordar que ja se'ls ha fet memòria, però em sembla que és bo que ho tinguin en compte, que vostès han estat governant durant tretze anys i que tota la política de genèrics, la implantació dels genèrics, la implantació dels preus de referències que vostès demanen i en fan referència, vostès els haurien pogut aplicar a partir de l'any 82. A partir de l'any 82 vostès no van canviar la legislació, i és més, quan l'any 86 es va signar el tractat d'adhesió de l'Estat, com ja li va recordar el conseller el dia anterior, vostès van demanar una moratòria, una moratòria per tal de poder fer una adaptació de la legislació espanyola en matèria de patents i, per tant, van retardar una vegada més la introducció de genèrics.

I s'ha parlat del procediment per arribar a aquests llistats, el procediment que s'ha utilitzat per arribar a aquests llistats de retirada de medicaments. I els he de dir que, francament, el procediment ha estat molt semblant al que van utilitzar vostès, el Partit Socialista, en els seus dies. Primer hi ha hagut un acord global, un acord global que nosaltres vàrem signar com a Govern, que també va signar el senyor Chaves, un acord que és veritat –i aquí ens n'han fet memòria– que hi havia altres temes, no només el tema de si hi hauria una retallada o si hi hauria un llistat d'exclusió de medicaments, i era un tema, per tant, entenem, global, en el qual es tractaven molts temes.

A les comunitats autònomes se'ls ha donat la possibilitat de fer aportacions sobre el llistat que el Govern ha plantejat, i jo crec, francament, que les aportacions que s'han fet han sigut per fer millores tècniques, han sigut per aconseguir unes millores importants. I això ha estat així perquè, lògicament, el Govern de la Generalitat ha consultat els col·lectius professionals, i vostès han pogut llegir, igual que jo, les declaracions de la Societat Catalana de Medicina Familiar i Comunitària, en

5056

què deia que les recomanacions que ells van fer al Govern de la Generalitat han estat recollides majoritàriament, les seves peticions.

I vostè també, senyora Figueras, ens feia una valoració d'aquesta modificació, una modificació des del punt de vista quantitatiu; miri, ens deia, els milions que pot representar d'estalvi, i llavors em deia: «Amb aquests pocs milions de diferència ja em diran vostès si això, si aquestes modificacions són molt importants.» Miri, els canvis que s'han produït no s'han de valorar quantitativament, s'han de valorar qualitativament; cal tenir en compte quins són els medicaments que han entrat i creiem que aquest és el discurs que correspon fer. Nosaltres entenem que tant Convergència i Unió com el Govern de la Generalitat hem tingut en tot aquest tema una actitud francament de coherència; hem tingut una actitud de coherència, i l'hem tingut ara i la vam tenir llavors, l'any 93, amb vostès. (*Remor de veus.*) I vostès saben molt bé que varem tenir ja llavors, l'any 93, reticències i dubtes de l'eficàcia de les mesures concretes, en vam tenir llavors i les seguim tenint ara, i ho hem expressat. Però nosaltres també som responsables –i creiem que ho hem de ser– amb l'acord que varem signar, aquest acord global que incloïa altres mesures –ho hem fet nosaltres i també ho han fet altres comunitats autònomes–, i que entenem que passos posteriors que han fet, concretament, la comunitat autònoma d'Andalusia..., ratlla la irresponsabilitat política el fet de signar un acord global i després tenir una actitud diferent.

Per tant, nosaltres, malgrat la campanya endegada llavors pel Partit Popular i ara pel PSOE, nosaltres seguirem sent coherents, seguirem sent responsables amb allò que hem signat i seguirem sent responsables amb la nostra manera de veure aquest tema. Hi insisteixo: nosaltres hem donat el nostre vistiplau a un acord d'establir mesures d'estalvi, que com s'ha dit hi han mesures que no agafen, no inclouen només la «medicamentada», sinó que hi han altres conceptes que són a dintre, i insisteixo que nosaltres som responsables amb allò que hem signat.

És cert, i aquí s'ha fet menció –i a nosaltres no ens fa angúnia de repetir-ho–, que creiem que el problema sanitari, el problema del finançament sanitari acabarà, segurament, amb un copagament, amb un copagament per part de la ciutadania. Per tant, nosaltres entenem que el tema de la sanitat és prou seriós, és prou important perquè hi hagi un debat des de la responsabilitat, des del rigor, i això no és possible en aquest país i no és possible en el conjunt de l'Estat, perquè ha quedat ben clar i ha quedat manifest que prima més la demagògia, prima més l'electoralisme fàcil que no pas fer un debat seriós (*forta remor de veus*), i vostès saben que hi havia una subcomissió...

El president

Silenci, si us plau...

La Sra. Borràs i Solé

Vostès saben que hi havia una subcomissió...

(*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Ho repeteixo: silenci.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies. Vostès saben que hi havia una subcomissió, una subcomissió parlamentària a nivell del Congrés, que era on s'havien d'abordar aquests temes, que era on s'havia de parlar d'aquests temes, i a vostès els va ser més fàcil retirar-se i tenir una actitud més electoralista que no pas una posició seriosa i de voler parlar d'aquests temes en profunditat.

Per tant, tinguin-ho molt clar: mentre el que aquí es debati sigui jugar amb la por de la gent, mentre el que aquí es debati sigui que als partits majoritaris a l'Estat els interessa més fer electoralisme en aquest àmbit..., abans va ser –l'any 93– el PP, actualment el PSOE, nosaltres creiem que llavors aquest debat serà un debat de molt soroll, però un debat molt poc fructífer. Per tant, no resoldrem els problemes reals, que existeixen en aquests moments i que poden ser-hi en un futur.

Per tant, sàpiguen-ho. Ja ho hem dit en alguna ocasió, però sàpiguen, no en tinguin dubte, que en aquests debats a nosaltres no ens hi trobaran. On hi hagin les intencions de manipular l'opinió més que de construir, de treure benefici particular (*remor de veus*) més que un benefici per a la societat –hi insisteixo–, no ens hi trobaran.

El president

Ho repeteixo: guardin silenci, per respecte a l'oradora.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, president. Només repetir que en aquests debats no ens hi trobaran, lògicament, i és per això que el nostre Grup votarà en contra.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. La senyora Carme Figueras em demana la paraula. Em dirà per què? (*Remor de veus.*)

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, senyor president. Per contradiccions, és evident.

(*Remor de veus.*)

El president

Per contradiccions?

La Sra. Figueras i Siñol

A part de...

El president

Volen fer el favor de guardar silenci, si us plau? Si no, a la diputada, no la podré entendre. (*Pausa.*)

Un minut per contradiccions, però li demano que es ceneixi a les contradiccions. Un minut.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, senyor president. Se'ns ha acusat de demagògia, d'irresponsabilitat; se'ns ha acusat de manipular l'opinió... Perdoni, és clar que són contradiccions... Home, precisament, les contradiccions hi són en el sentit que és precisament l'actuació que davant del tema de la sanitat que ha tingut aquest Parlament, tant el Partit Popular com Convergència i Unió, és realment la que té contradiccions en el sentit de per què no s'ha admès i per què s'ha votat en contra de fer aquí, de crear al Parlament de Catalunya una comissió per estudiar el finançament de la sanitat i per estudiar aquests problemes... (*Crits de «Molt bé, molt bé!» en un sector de l'hemicicle.*)

I, perdoni, senyor president, per contradiccions amb el senyor Fabregat, que abans ens ha tret les paraules del ministre Griñán en relació amb els constipats, dir-li que hi ha una gran hemeroteca de paraules tant del senyor Fernández Miranda com del senyor Aznar, que van dir al seu moment, tot el que van dir al seu moment, que... (*veus de fons*), home! Sí, sí, i ara ens treuen unes paraules sobre el catarro, quan van dir, el Govern del Partit Popular el que va dir és que, quan guanyés les eleccions, el que faria és tornar al finançament públic tots els medicaments del llistat de l'any 93, i el que s'ha fet és totalment el contrari: posar-n'hi molts més i excloure'ls del finançament públic. (*Crits de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle. Veus de fons.*)

El president

Silenci, si us plau! Senyor Camps, si vol parlar, demani'm la paraula, i expliqui'm per què. (*Fora remor de veus i rialles.*) Per què em demana la paraula? (*Veus de fons.*)

El Sr. Camps i Rovira

No, no demano la paraula, president; ara, només em renya a mi, quan han estat cridant tots... Per què em renya a mi? (*Remor de veus.*)

El president

He demanat el silenci a tot el col·lectiu; potser és que vostè té la veu prou forta i que se sent massa en el conjunt de l'hemicicle. (*Fora remor de veus.*)

Acabat el debat, anem... La senyora Meritxell em demana la paraula?

La Sra. Borràs i Solé

Sí, president.

El president

La senyora diputada la té. Em dirà per què.

La Sra. Borràs i Solé

Per contradiccions, lògicament.

El president

També un minut per contradiccions. Ceneixi's a contradiccions, per favor.

La Sra. Borràs i Solé

Només per manifestar que en aquest debat no parlàvem de la creació de la subcomissió del finançament, i aquest és un tema que vostès no han tret, ho ha tret un altre grup parlamentari, i jo, el que he fet és constatar una contradicció constant, que entenc que, lògicament, a vostès els molesti. (*Fora remor de veus.*)

El president

Acabat el debat, procedirem a votar les dues mocions, primer una i després l'altra.

Iniciarem, en primer lloc, la votació de la Moció número 16, és a dir, la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, exposada per la diputada senyora Imma Mayol.

Iniciem la votació... (*Fora remor de veus. Pausa.*)

Queda anul·lada.

Iniciem ara la votació. Iniciem la votació.

La Moció número 16 ha sigut refusada per 44 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a la votació de la Moció número 18, presentada pel Grup Socialista i exposada per la diputada senyora Carme Figueras.

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha estat refusada pel mateix resultat que l'anterior: 44 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels sectors agrícola i ramader a Catalunya

Iniciem el debat sobre el dissetè punt de l'ordre del dia, és a dir, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels sectors agrícola i ramader a Catalunya. Presentada pel Grup Popular, té la paraula per exposar la Moció el diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, fa una setmana se celebrava el segon debat general sobre política agrària. No entraré molt amb profunditat en aquesta Moció, donat que algun dels temes es va parlar en el mateix debat de política agrària, però sí que nosaltres, una setmana abans, havíem fet una interpellació, i, fruit d'aquella interpellació, nosaltres hem presentat una Moció sobre aquests temes.

Passaré a desgranar els punts de la Moció directament. En primer lloc, el nostre primer punt de la Moció és que es garanteixi l'aprofitament de tots els crèdits definitius en el pressupost pel que fa al Departament d'Agricul-

tura, Ramaderia i Pesca, i especialment al capítol 4, és a dir, Transferències corrents, i al capítol 7, Transferències de capital. Vull recordar el que dèiem nosaltres, i el que també altres grups de la cambra van exposar, del que era o no era un aprofitament de tots els recursos per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca dels crèdits definitius, i ho poden veure en la gestió del mateix pressupost que cada any ens aporta el Departament d'Economia i Finances. I voldria recordar que el crèdit definitiu dels anys que tenim, i que hem pogut analitzar, és a dir, des de l'any 92 a l'any 1996, pujava 140.000 milions de pessetes, que el pressupost eren 105.000 milions de pessetes, però la realitat del que es va disposar van ser 123.000 milions. I era principalment en aquests capítols a què ara fèiem referència en aquest primer punt de la Moció, és a dir, el capítol 4 i el capítol 7, on hi havien les desviacions més importants.

També hi havien inversions, però les més importants ho eren en aquests dos capítols, i, en canvi, no hi havia cap tipus de desviació, és a dir, s'aprofitava tot el crèdit definitiu del que feia referència al personal i a la despesa corrent, és a dir, capítol 1 i capítol 2 del pressupost. I crec que, a més, tots som conscients de les restriccions pressupostàries, però, a la vegada, crec que s'han d'aprofitar tots els recursos en un departament que, com va quedar prou de manifest, li falten molts recursos per poder tirar endavant aspectes tan importants com són l'agricultura i la ramaderia a Catalunya.

El segon punt de la Moció parla de garantir també l'aportació per part del Departament a les línies d'ajuts cofinançades amb d'altres administracions, és a dir, l'Estat i la Unió Europea, i també va ser motiu de debat, encara que no hi va haver cap proposta de resolució que anés en aquesta línia, va ser motiu de debat, també, el tema del cofinançament. Es va parlar de diferents xifres, el mateix conseller va posar de manifest que sí que hi havia hagut dificultats, principalment en el que eren mesures agroambientals, i que es podien millorar d'altres línies com eren els plans de millora i com era també, a la vegada, la incorporació de joves.

És per això que nosaltres hem presentat aquest segon punt; no voldríem que continués havent-hi greuges comparatius amb d'altres comunitats autònomes; voldríem que s'aprofités al màxim el que són les línies cofinançades que ens arriben des de la Unió Europea, on, principalment, la comunitat autònoma primer ha de garantir aquesta aportació perquè després ho faci l'Estat, i en l'últim moment, la mateixa Unió Europea, i aquest punt, d'alguna manera, també va lligat amb el primer, no?

Voldria ja posicionar-me, si m'ho permet, senyor president, i per estalvi de temps, sobre les esmenes que han presentat d'altres grups a aquest punt de la Moció, en el punt segon; també ho faré en el punt tercer i en el punt quart, no havent-hi presentada cap esmena al punt primer.

En el punt segon hi ha una esmena que nosaltres acceptaríem, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, una esmena de modificació, perquè parla d'un tema crec que prou important, i suposo que fa referència

principalment al que són aquelles línies que, encara que no s'hagin aprofitat en un any, després es poden continuar aprofitant, com per exemple són les de l'objectiu 5.b. Nosaltres hi estariem totalment d'acord. Però sí que, a la vegada, nosaltres voldríem que la mateixa esmena d'addició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sobre aquest segon punt, nosaltres també l'acceptaríem, però demanaríem a l'illustre diputat senyor Víctor Gimeno si pogués, d'aquesta esmena d'addició, retirar el que és «i preservació de la població agrària en zones deprimides de muntanya», perquè hi ha uns plans, concretament els plans comarcals de muntanya, que fan referència a aquest tema, i a més, hi van haver propostes de resolució pel que fa al debat de política general que vam celebrar la setmana passada. És a dir, nosaltres acceptaríem tota l'esmena de modificació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i després el que seria l'addició, que diria: «amb especial prioritat per a la modernització d'explotacions i incorporació de joves», i aquí li demanaríem si el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds pogués retirar la resta d'aquesta esmena d'addició.

El tercer punt de la Moció fa referència a l'Institut Català del Crèdit Agrari, quant a endegar una campanya informativa de les possibilitats que ofereix el mateix Institut Català del Crèdit Agrari pel que fa a préstecs i avals per a la pagesia de Catalunya. Voldria també recordar aquí el que el mateix conseller deia en la interpellació, les referències que feia en la mateixa interpellació, que compartim des del Grup Popular. És a dir, ha canviat molt l'oferta que s'ha fet des de l'Institut Català del Crèdit Agrari dels últims anys, donat que els préstecs, els préstecs i els crèdits, és a dir, els tipus d'interès, la baixada que han tingut fa que no sigui tan competitiu, que no sigui tan atractiu l'Institut Català del Crèdit Agrari com ho podia ser alguns anys enrere.

I, a la vegada, nosaltres esperem que aquesta oferta institucional de què estava parlant el conseller, que va anomenar el conseller quan vam fer la interpellació, doncs, d'alguna manera es pugui tirar endavant, i que l'Institut Català del Crèdit Agrari no sigui solament per «apalancar» el que són determinades actuacions, com va ser un crèdit extraordinari per a la pesta porcina clàssica, sinó que tingui realment la seva funció de poder prestar diners i de poder-se acollir a avals tots els pagesos catalans. Estaríem d'acord també amb l'esmena que ens presenta aquí el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que vagi principalment dirigit a les explotacions familiars agràries, i també s'hi va fer molta referència al mateix debat de política general.

I el nostre quart punt de la Moció, i últim punt, creiem que aquest és un aspecte important, no solament pel que es va posar de manifest, i s'ha posat de manifest les últimes setmanes, és a dir: quant deu realment el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, quant es deu als silvicultors? Hi ha el que s'anomena expedients als calaixos? No hi ha expedients als calaixos? Què és el que ha passat amb els diners dels incendis de l'any 94? O què és el que, en algunes línies d'ajut —que també són cofinançades—, fa que portem més d'un any de retard en

els pagaments, o que, per a incorporacions de joves, es trigui més d'un any a fer els cobraments? És per això que nosaltres, en aquest quart punt de la Moció, hi donem molta importància, que és informar el Parlament, a través de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de quins són els deutes totals de l'esmentat Departament pel que fa als sectors agrari i ramader i quina és la proposta per tal de fer front als pagaments. És a dir, nosaltres volem fer un oferiment des d'aquí –crec que ens hi podem sumar tots els grups parlamentaris– al mateix Departament per instrumentar quina és la fórmula més adequada per fer front als pagaments que hi hagi pendants.

Dir que també acceptaríem aquí l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, donat que creiem que és important la referència que es fa al fet que no s'envaeixin competències de la Sindicatura de Comptes de Catalunya.

Esperant que hi hagi la màxima unanimitat possible, o tota la unanimitat, en aquesta Moció que presenta el Grup Parlamentari Popular, i després d'haver anunciat ja quina és la nostra posició sobre les esmenes, res més.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Fabregat. Hi han presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup de Convergència i Unió. En primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també atenent el debat monogràfic que vam fer la setmana passada, crec que hi ha moltes coses que ja es van discutir, i podem abreuja aquesta intervenció, centrant-nos molt exclusivament en el contingut, ja que també el portaveu del Grup Popular ha manifestat l'acceptació d'aquestes esmenes.

He de dir que s'agraeix la major receptivitat, avui, de les esmenes o de les propostes dels altres grups que, la setmana passada, van manifestar que sistemàticament no en volien acceptar cap. I vull recordar que el nostre Grup Parlamentari va presentar una proposta que anava pràcticament en la mateixa línia que el punt 2 de la Moció actual sobre el finançament, on parlàvem de la necessitat de cofinançar totes les línies que vénen de la Unió Europea i del Ministeri d'Agricultura per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I fèiem allí especial atenció a la modernització de les infraestructures agràries, a la incorporació de joves i a la preservació de la població agrària en zones deprimides i de muntanya. Vull dir que l'esmena d'avui a la Moció està en relació amb el que dèiem aquell dia.

Cal dir que, com ha comentat el senyor Fabregat, algunes de les resolucions de l'altre dia fan innecessari, en teoria, aquest afegit que em demana, de «mantenir la preservació de la població agrària en zones deprimides i de muntanya». Hi ha una resolució que, per cert, en tot

cas, aprofito per recordar a la resta de grups que ha estat, des del meu punt de vista, mal transcrita pels serveis de la cambra, que l'acord, el que deia era: «preservar l'activitat i la població en zones deprimides i de muntanya» –crec que era una proposta del Grup Popular– i, en canvi, els serveis de la cambra diuen: «mantenir en activitat i poblades les zones deprimides i de muntanya». Jo crec que hem de mantenir el text, que és més contundent, perquè «mantenir poblades» vol dir que hi hagi algú dintre de les comarques i «mantenir la població» vol dir mantenir la població actual. Per tant, crec que hem de defensar el text inicial, que és el que reflecteix el que jo vull dir amb aquesta Proposició, i el que vam dir aquell dia en el Parlament.

Per tant, si el que diu la Moció amb l'esmena de Convergència és interpretable..., jo li feia alguna reflexió al senyor Fabregat, que l'esmena de Convergència només deia que havíem de garantir l'aportació en les línies d'ajuts cofinançades que establís el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; precisament, el Departament havia renunciat a cofinançar la modernització i la incorporació de joves. Doncs, si queda l'esmena de Convergència però s'afegeix la nostra part, creiem que aquell greuge comparatiu a què ha fet referència ell i a què també vam fer referència des del nostre Grup, i crec que pràcticament tots els grups vam plantejar aquells 2.335 expedients que es van aturar durant més d'un any per a evitar aquest cofinançament, la part catalana, i que han estat resolts sense aquesta aportació..., en fi, potser aquests ja no seran recuperables, però almenys tots els nous expedients puguin ser tramitats en aquesta part de l'ajut de Catalunya. I que això vol dir que estàvem igual que la resta de comunitats autònomes.

La segona part, evidentment, el tema de l'Institut Català de Crèdit Agrari, jo he de dir que, de la intervenció del conseller el dia del debat i el dia de la interpellació, n'hi ha per quedar-se una mica sorprès, no? Ell, fins i tot, quan tots, i el diputat interpellant, fa quinze dies, li plantejàvem que l'Institut es quedava pràcticament sense activitat, diu: «L'ICCA té» –això ho deia el conseller– «pocs expedients. Escolti, en tot cas, jo crec que és una cosa per felicitar-nos-en.» I diu: «Si en té pocs, és que no hi ha necessitat d'endeutament al sector agrari; o» –diu– «també pot ser que l'oferta que en aquest moment fem ha deixat de ser atractiva.» Òbviament, si ha deixat de ser atractiva i només l'utilitzen alguns –i vam donar dades de l'última memòria de l'Institut, on diu que el 51% dels escassos recursos que aproven, dels 824 milions, van a l'àrea metropolitana de Barcelona i van a l'agroindústria–, evidentment, l'Institut Català de Crèdit Agrari no té la finalitat que hauria de tindre, de donar suport al sector agrari, perquè el sector agrari és quelcom més que les grans empreses de la indústria agroalimentària.

Llavors, el que..., estem d'acord amb la filosofia expressada pel Grup Popular, de fer la campanya informativa de les possibilitats que ofereix l'Institut, però diem: sobretot, fent la campanya dirigida a les explotacions familiars agràries, és al petit pagès al que hem de fer la campanya, i hem de buscar les fórmules perquè sigui més atractiva, per tant, sigui més utilitzable, i, per

tant, que hi hagin algunes condicions per les quals sigui més interessant demanar un préstec a l'Institut Català del Crèdit Agrari que a la banca privada, perquè dir que ja hi ha poca diferència entre l'oferta privada i l'oferta pública vol dir que l'oferta pública l'hem de modificar.

Per tant, jo crec que, d'aquestes propostes, alguna corregeix les no-aprovacions del Ple monogràfic de la setmana passada, i en les altres dues, evidentment, no estem gens en contra. Que s'aprofitin els crèdits definitius –ja vam dir que al capítol 6 es perd sistemàticament un 12% de mitjana durant els últims anys, i a transferències de capital un 13%, que són molts de milions de pessetes; en aquestos sis anys ha significat vora 2.400 milions de pessetes–, hi hem d'estar d'acord. I conèixer com, per què i de quina manera podem corregir aquestos endarreriments en el pagament de subvencions per inversions fetes –algunes per a corregir els desastres dels incendis forestals del 94 que encara no s'han pagat–, crec que també és de lògica. I tampoc no ens valdria aquella excusa que deia el conseller: «Escolti, és que, si a Còrdova hi ha un incendi..., no els vam obligar a posar una partida de subvencions per danys deguts als incendis forestals.» Si acordem una partida, el que hem de fer és complir amb els compromisos. No ens val que diguin: «No paguem, perquè hi ha altres llocs que ni tan sols hi han posat partida.» O no l'haguéssim posat o, si la posem, complim-la.

Per tant, crec que és bo tindre la informació i poder, a partir d'aquí, millorar l'efectivitat d'aquestos ajuts.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, per defensar les esmenes, té la paraula la diputada senyora Glòria Pallé.

La Sra. Pallé i Torres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, igual que han dit els dos diputats, el que ha presentat i que ha substanciat la Moció com el que ha defensat les seves esmenes i –m'imagino– també el posicionament, nosaltres tampoc incidirem a ampliar excessivament la documentació i la informació que s'han tractat arran de la interpellació i ara en aquesta Moció, perquè la setmana passada, com vostès saben, va tenir lloc el debat de política agrària, i, per tant, molts dels temes a què vostès fan referència en aquesta Moció han estat àmpliament tractats. En tot cas, sí que, lògicament, aprofitarem aquest moment –si el president ho permet– per fer el posicionament del nostre Grup i, lògicament, també per defensar les esmenes que hem presentat.

En primer lloc, en el primer punt, doncs, nosaltres hi estem d'acord, però en tot cas voldríem fer una sèrie de comentaris, perquè ens sembla que són importants. El primer és que crec que, algunes de les qüestions que s'han presentat, el nostre Grup Parlamentari valora que, lògicament, són més responsabilitat del Departament d'Economia i Finances, perquè és, lògicament, l'òrgan competent per decidir en matèria de gestió dels pressupostos, en tota la seva extensió, tant el que serien aspec-

tes formals com, molt principalment –i és molt important–, l'impuls dels pagaments, la gradació d'aquests, i també, i fonamentalment, l'agilitat del compliment de les obligacions, que, com vostès saben, i lògicament, això anirà..., o s'ha d'anar modulant en funció de les necessitats de compliment d'aquestos objectius, dels objectius, bàsicament, de deute i dèficit.

Sobre el primer punt, nosaltres hi estem totalment d'acord. En tot cas, jo hi voldria fer uns quants comentaris. D'entrada, cal saber què entenem per crèdits definitius, i si és que aquest concepte, podríem dir, integra només els que són pressupostaris, és a dir, aquells que aprova el Parlament, o també els que són extrapressupostaris, és a dir, aquells que es van incorporant a la despesa al llarg de l'exercici, com a conseqüència, fonamentalment, de tres situacions. La primera, la incorporació de romanents d'exercicis anteriors; lògicament, que tinguin els documents comptables pertinents i la reserva de crèdit. El segon, les transferències obtingudes com a conseqüència de la recepció de reemborsaments, de cofinançaments o bestretes, de quantitats que aportin altres administracions, bàsicament la Unió Europea, per a finançar l'execució de determinats projectes. I finalment –una tercera via–, les transferències, diguem, de caràcter finalista, procedents bé sigui del MAPA o bé sigui de la Unió Europea, adreçades al finançament específic d'uns determinats projectes. Per què dic això? Doncs, perquè els recursos obtinguts per aquestes tres vies a què en aquestos moments jo els faig referència es dediquen íntegrament a atendre les despeses originades pel fet generador que les ha meritades.

Quant a l'aprofitament dels recursos del pressupost aprovat pel Parlament a què jo els feia referència al principi –ho va dir el mateix conseller la setmana passada, amb motiu del debat de política agrària–, dir que l'any passat el DARP va assolir un nivell d'execució superior al 99%, i que, com vostès saben, hi ha un informe de liquidació emès per la Intervenció Delegada i, per tant, a l'abast de tots els diputats d'aquesta cambra. Altra cosa –cal dir-ho– són els romanents existents que s'imputen a anualitats posteriors, com vostès saben, i que també, lògicament, es comptabilitzen com a despesa de l'any en què es realitzi el pagament efectiu.

Per tant, jo crec que amb qualsevol d'aquestes mesures de què jo els he parlat queda garantida l'execució del pressupost, en la mesura, lògicament, que es tracti, per tant, de cobrir les liquidacions adquirides amb anterioritat, a l'empara, lògicament, del document comptable.

Finalment, el que els deia abans, i al que feia referència: els ingressos extrapressupostaris del DARP tenen, certament..., jo diria que tenen un caràcter cert en la mesura que es correspon –i això jo crec que és important dir-ho– a transferències procedents de les arques comunitàries, és a dir, per tant, emparades amb una normativa vigent, una normativa vigent a tot l'àmbit de la Unió Europea.

Sobre el segon punt –ja hem expressat que hi estem d'acord, i el senyor Fabregat ja s'ha posicionat sobre la moció que nosaltres hem presentat–, nosaltres, l'únic que hem fet amb la nostra esmena, que considerem de

modificació, és, bàsicament, garantir que es puguin aportar, lògicament, els diners necessaris al llarg de tota la vida útil del projecte, perquè ens sembla que això és important i que dóna un marge de maniobra que qual-sevol Administració, lògicament, s'hi ha d'emparar.

I d'altra banda, també hem afegit aquesta altra expressió «de la liquidació de les obligacions que se'n derivin», senzillament, perquè, lògicament, la gestió respecte a això es durà a terme en funció de la demanda. Pot haver-hi que s'obrin, diguéssim, una sèrie de línies i que, pel que sigui, no hi hagi demanda; lògicament, voldria dir que no és que traïssim l'acord parlamentari, sinó que no hi hauria hagut demanda i, per tant, no podríem respondre a aquest projecte. O, per altra banda –que el conseller també en va fer esment en la seva intervenció–, pot ser que es presentin, efectivament, alguns projectes, però que aquests no s'ajustin als perfils que exigeixen, lògicament, les normatives d'aquestes institucions europees, i, per tant, lògicament, hagin de ser desestimats.

Sobre el punt tercer..., vostès n'han parlat, de l'Institut Català del Crèdit Agrari. Miri, nosaltres estem totalment d'acord amb aquest punt, i pensem que res no s'ha d'oposar que es puguin fer les campanyes divulgatives, a nivell institucional, que es creuin oportunes, perquè puguin, lògicament, conèixer-ne totes les possibilitats, però reitero el que va dir el conseller i el que varem dir nosaltres mateixos en altres ocasions: el que és veritat és que la situació econòmica i global del nostre país, la de l'Estat espanyol i de la Unió Europea, amb tot el que significa, lògicament, la convergència europea, ha significat una mesura jo crec que molt bona, que és que s'hagi reduït el dèficit públic i, per tant, el tipus d'interès hagi baixat, i això, en definitiva –ell ho va dir, i nosaltres, el nostre Grup Parlamentari, ho reiterem–, no podem més que congratular-nos-en, en el sentit que avui és molt normal que molts agricultors, que molts ramaders, en definitiva, que molta gent del sector agrari català vagi a buscar una oferta molt més àmplia del sector, de diferents entitats bancàries, que li puguin oferir, lògicament, unes condicions que li puguin ser millors. Per tant, jo crec que dir que l'Institut Català de Crèdit Agrari, en aquests moments, ha perdut competitivitat enfront d'això..., nosaltres reiterem que és una mesura que ens ha d'agradar a tots, perquè, en definitiva, no només per al mateix sector agrari, sinó, en definitiva, per a tots els altres sectors industrials i d'altres serveis, no deixa de ser positiva.

I hi ha un altre factor, per nosaltres, que també és important, juntament amb aquest, que és el que fa referència al descens de finques rústiques hipotecades. Crec que aquest element, junt amb el que els deia jo ara, de la tendència de la baixada del tipus d'interès, fan que no resulti tan necessari, com temps enrere ho era, la finalitat de l'Institut. No obstant, nosaltres, ja he dit abans que no teníem cap motiu per oposar-nos-hi, però, en tot cas, creiem que també és bo fer aquest tipus de matisacions i que, lògicament, tothom qui vulgui acollir-s'hi, de dins el sector, pot fer-ho. Ara, que l'oferta en aquests moments... I crec que hi ha una cosa també que és molt important de dir-la, no?, si més no des del nostre Grup Parlamentari: és que, avui en dia, ja no

és tan necessari com podia ser temps enrere –i esperem que no torni–, doncs, que el crèdit institucional hagi d'assumir uns riscos que pot assumir el sector privat; si més no, per nosaltres això és important. I dir que tant de bo no es torni enrere, perquè voldrà dir que les coses, globalment, per a tots els sectors, van molt millor, no?

I finalment, en el punt quart nosaltres hem presentat també una esmena de modificació, i l'hem acceptat bàsicament per una cosa, i fonamentalment: perquè ningú interpretés que el que no volíem és que hi hagués transparència. És a dir, nosaltres, si hem acceptat completament, amb aquesta esmena de modificació, que el senyor Fabregat ja ha puntualitzat que fins i tot li semblava que era un element que d'alguna forma millorava la moció que ell havia presentat respecte a aquest punt quart... Hi ha una cosa que és evident: nosaltres –ho he dit– ho hem fet per transparència, perquè no pugui haver-hi..., tot el contrari, que tot està a disposició dels òrgans pertinents. Però dir una cosa que ens ha semblat essencial, no? Que el Parlament, en aquests moments, comptava ja amb aquesta informació; lògicament, a través dels informes que realitza periòdicament la Sindicatura de Comptes. I cal dir que la Sindicatura de Comptes és un òrgan d'aquest Parlament. Jo crec que això no és una cosa de poca substància i que es digui i es deixi, sinó que és un òrgan competent d'aquest Parlament, i, per tant, aquesta sèrie d'informes o aquesta transparència que vostès demanaven, la podien tindre en aquesta mateixa institució. Però, no obstant, nosaltres, l'únic que hem demanat és que s'hi afegís això, perquè entenem que pot haver-hi, lògicament..., o que hi pot haver fins i tot l'elaboració d'un informe jurídic –en el sentit que deia la nostra esmena– que permeti sobretot delimitar les competències, pròpiament, del que pot fer la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, enfront del que correspon a la Sindicatura de Comptes.

Dit això, nosaltres, doncs, donaríem suport a la Moció presentada pel Grup Parlamentari Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Correspon ara intervenir, per fixar la seva posició, als grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix, amb molta brevetat, perquè avui fem un debat en certa manera reiteratiu; pràcticament, tots els arguments que fins ara hem escoltat, els vam poder escoltar i els vam poder manifestar justament fa una setmana, quan es va produir el debat monogràfic sobre la situació del món agrari al nostre país.

Per tant, ens trobem en un debat un pèl desubicat. No vam resoldre, òbviament, la setmana passada els problemes, tots els problemes de l'agricultura catalana; n'haurem de continuar parlant, n'haurem de continuar

parlant a bastament, continuant oferint propostes de solució. El que passa és que en el termini d'una setmana –i ho apuntava també el senyor Gimeno– ens trobem en una situació un pèl sorprenent, que de tota manera celebrem. És a dir, fa una setmana, uns quants grups –el nostre també– d'aquest Parlament van presentar propostes molt similars –en l'esperit, iguals, i en la lletra, molt semblants– a la que avui ens proposa el Grup Popular. En aquells moments, el Grup Popular es va negar a donar recolzament a aquestes propostes, el Grup de Convergència i Unió va votar contrari a aquestes propostes i avui, per aquells canvis de cintura, suposo –a què abans feia referència el senyor Curto–, ens trobem amb una situació que naturalment celebrem, però que manifestem la nostra incomprensió, la nostra sorpresa –positiva, naturalment– davant d'aquests canvis.

El que diu la proposta del Grup Popular és certa i, a més a més, l'exposa amb un grau de compromís considerable, malgrat que l'acceptació de les esmenes de Convergència i Unió, especialment la primera, dóna un contingut més lax, més flexible al caràcter més estricte, més condicional del Grup Popular. També la interpretació, sense haver-hi presentat esmena, que es fa del punt 1 de la Moció, la portaveu de Convergència i Unió n'ha fet una interpretació jo diria que un pèl..., que pot donar lloc a equívocs, de tal manera que l'aplicació en funció d'aquesta interpretació que s'ha fet desvirtua d'una manera notable la intenció de la Moció del Grup Popular.

És cert que no hi ha suficient cobertura pressupostària per obtenir subvencions externes, és cert que es paga amb retard, és cert que no s'exhaureixen sempre els crèdits pressupostaris dels capítols quart i setè, de transferències corrents i de transferències de capital. És una llàstima, de tota manera, que no poguéssim reconèixer això la setmana passada i ho haguem de reconèixer avui.

I també és important el punt que fa referència a l'Institut Català de Crèdit Agrari, donat que, si bé és cert que els pagesos poden anar al crèdit privat en molt millors condicions de les que podien fer fa uns quants anys i que, per tant, aquesta falta d'atractiu que assenyalava el conseller en certa manera és veritat, però de tota manera un institut català de crèdit oficial, diguéssim, no només ha d'oferir millors interessos que la banca privada, sinó que ha de tenir millor tractament, més flexibilitat, més garanties, més confiança. I, per tant, jo entenc que s'ha de revitalitzar la promoció de l'Institut Català de Crèdit Agrari per tal de fer-lo més atractiu, no només a base d'interessos, sinó també oferint uns altres serveis als pagesos catalans.

Per tant, com que la proposta ens sembla raonable, independentment de qui és el seu promotor, nosaltres, senyor president, la votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president, per posicionar el Grup Parlamentari a favor d'aquesta Moció presentada pel Grup Popular, perquè, la veritat, com ja s'ha dit per altres grups, més val tard que mai. És a dir, alguns, concretament tres d'aquests quatre punts, no només amb l'esperit, sinó també gairebé amb la lletra són resolucions que va presentar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en el darrer debat general que es va produir sobre l'agricultura i no van obtenir el vot favorable ni del Grup Popular ni del Grup de Convergència i Unió.

Si ara no se sap ben bé per quins set sous les coses han canviat, benvinguts siguin, perquè a nosaltres el que ens interessa és el contingut de la proposta i l'esperit que hi ha darrere de cada un d'aquests punts.

I, de fet, al primer punt, nosaltres hi hem posat bastant l'accent reiteradament. És a dir, nosaltres dintre d'un departament que té ja uns pressupostos que són migrats i que aquests pressupostos migrats, a més, no s'apliquin totalment, no s'inverteixin en la seva totalitat, no s'utilitzin de manera adequada o ni tan sols de manera adequada, és a dir, no s'utilitzin, ens representa una passivitat en la utilització dels pressupostos assignats prèviament, que nosaltres considerem que porta a una fallàcia del que són les inversions que fa en realitat el Departament en relació amb les que surten escrites en els pressupostos.

Per tant, nosaltres sí que som favorables que, efectivament, es puguin aprofitar tots aquests crèdits definitius, que tenen una gran incidència, per tal que es puguin aprofitar tots aquests recursos i generin la dinàmica imprescindible per poder fer reeixir l'agricultura al nostre país.

Al segon punt també hi hem posat reiteradament l'accent en els discursos sobre agricultura que ha fet el Grup Parlamentari d'Esquerra. És a dir, no es pot passar per alt que aquests darrers anys hem deixat de percebre més de 42.000 milions de pessetes que provindrien de l'Estat i de la Unió Europea i que, per exemple, amb alguns d'aquests ajuts cofinançats de la Unió Europea, com podrien ser els que fan referència a la indemnització compensatòria de muntanya, estem per sota del 30% de la mitjana europea i, per tant, estem prescindint d'uns recursos o no actuant eficientment per aconseguir uns recursos que s'adiuen força, per exemple, amb el que és l'agricultura de muntanya en el nostre país.

Val a dir, també, que no entrar en la consecució d'aquestes línies d'ajuts cofinançades, doncs, afecta directament..., a sobre de les dificultats per avançar cap a la modernització del camp a Catalunya o de la incorporació dels joves al camp. En definitiva, doncs, s'està decidint el futur de l'agricultura d'una manera passiva, és a dir, amb la no-intervenció, amb el no-aprofitament de totes les eines que es podrien disposar per tal de millorar aquesta situació.

En relació amb el tercer punt, nosaltres pensem que està molt bé que s'endegui una campanya informativa de l'Institut Català de Crèdit Agrari, però que, a més a més, ha d'introduir també unes modificacions en rela-

ció amb les seves línies habituals; és a dir, no n'hi ha prou a donar a conèixer el que s'està fent, sinó que, a més a més, ha d'augmentar el seu migrat paper i ha de dirigir especialment les seves activitats cap a les explotacions familiars agràries, que són les que pateixen més les situacions que es poden derivar de fenòmens meteorològics o de les dificultats de viure del camp que poden existir en el nostre país i que cada vegada més, i en el sector porcí es veu clarament, són absorbits per estructures més grans.

També en el darrer punt hi votarem favorablement, perquè, efectivament, el que no és un argument és que nosaltres..., el Govern de la Generalitat no paga allò que ha dit que pagaria, a diferència d'altres que diuen que no ho pagaran. Aquest, com poden comprendre, és un argument que no es pot acceptar. Si el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca es compromet a donar uns ajuts per incendis o es compromet a donar uns ajuts per unes pedregades, evidentment, aquests ajuts els ha de dur a terme en el termini establert, i no val com a excusa que «hi ha altres llocs que no ho fan».

Per tant, nosaltres votarem favorablement els quatre punts.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Roma.

El Sr. Roma i Conill

Gràcies, senyor president. Des de l'escó, i molt breument, per dir que, efectivament, nosaltres pensàvem que havent-se realitzat el debat de la setmana passada, en el qual es va tenir oportunitat de tractar tots els temes que també són motiu d'aquesta Moció, ja no donaria lloc a la substanciació i al debat i votació d'aquesta Moció.

Vist que, de totes maneres, es manté la Moció, i vist també que per part del Grup proponent s'accepten les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i pel mateix Grup de Convergència i Unió, nosaltres només anunciar el vot favorable del Grup Socialista a la Moció, així com també a les esmenes que són acceptades.

Per tant, gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Acabat el debat, resta només que el diputat senyor Fabregat precisi la posició sobre les esmenes d'Iniciativa per Catalunya i del Grup de Convergència i Unió. En principi, el que té anotat la presidència és l'acceptació de totes les esmenes.

El Sr. Fabregat i Vidal

Sí, senyor president. L'acceptació de totes les esmenes, salvant l'esmena d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que l'il·lustre diputat senyor Víctor Gimeno ja ha anunciat, em sembla, la retirada de part d'aquesta esmena

primera del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Gràcies.

El president

D'acord. Per tant, el text de la Moció que posarem a votació seguidament és la Moció incorporades les esmenes acceptades del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i les esmenes acceptades del Grup de Convergència i Unió. Queda clar per als portaveus els termes de la votació? *(Pausa.)* Doncs, en aquest cas... *(La Sra. Pallé i Torres demana per parlar.)* Alguna petició..., sí, la senyora Glòria Pallé em demana la paraula: la té.

La Sra. Pallé i Torres

Bé, el senyor Fabregat ha expressat això, però el senyor Gimeno no s'ha pronunciat... *(Pausa.)* Sí, ja ho ha fet? Perfecte, doncs.

El president

En la seva intervenció ho ha fet, però pot confirmar-ho, el senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Sí, sí. Jo crec que ho he dit bastant clar, que consideràvem que ja estava inclòs en alguna de les resolucions de la setmana passada i que era perfectament prescindible. Per tant, jo retiro —si ho he de dir formalment—: «i preservació de població agrària en zones deprimides i de muntanya». En tot cas, els serveis tècnics suposo que posaran una *i* després d'«explotacions» i abans d'«incorporació», que hi ha una coma ara.

El president

Moltes gràcies. Si no hi ha cap més petició de paraula, iniciarem la votació de la Moció 17, d'acord amb la incorporació de les esmenes que acabem d'assenyalar.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat dels vots de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política envers les caixes d'estalvi de Catalunya

Iniciem el debat del dinovè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política envers les caixes d'estalvi de Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la Moció, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar la Moció que el nostre Grup ha presentat amb posterioritat al debat que vam tenir en aquest ple-nari, el senyor Mir amb el conseller, en relació amb el tema de les caixes d'estalvi.

(*Remor de veus.*)

Uns dies després d'aquest mateix debat vaig tenir l'ocasió d'assistir...

El president

Esperi un moment a començar, que aquí hi ha... Prego a les senyores diputades i diputats que guardin silenci, perquè el diputat pugui començar la seva intervenció. (*Pausa.*) Endavant.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Deia que uns dies després del debat que vam sostenir en aquest plenari, vaig tenir l'ocasió d'assistir a una jornada d'anàlisi que es va efectuar en relació amb la situació i les perspectives de les caixes d'estalvi.

Com no podia ser, segurament, d'altra forma, un dels temes que en aquestes jornades va requerir l'atenció dels assistents i que es va analitzar amb més profunditat i detall va ser el recent conveni entre la Federació de Caixes d'Estalvi de Catalunya i el Govern de la Generalitat sobre la distribució d'una part de l'obra social d'aquestes entitats. Aquest és el tema, evidentment, sobre el que anem a parlar avui, que és un tema que ha estat actualitat en aquest món de les caixes d'estalvi i que –ho repeteixo– va centrar una bona part dels comentaris d'aquelles sessions.

Hom estava d'acord que la base essencial de la discussió no era si el Govern està o no legitimat per intervenir en l'orientació de l'obra social de les caixes d'estalvi. I no és aquest el debat perquè crec que tothom està d'acord que hi ha legitimació des de diferents punts de vista perquè el Govern pugui intervenir en l'orientació de l'obra social de les caixes d'estalvi, en la mesura que representa els interessos globals del conjunt de la població com a resultat d'unes eleccions i, per tant, com a resultat de l'exercici democràtic d'uns càrrecs per als quals sí han estat escollits.

Per tant, voldria deixar d'entrada clar això, que ja el senyor Mir va deixar en l'anterior intervenció i que, en tot cas, jo repeteixo, que és dir que el Govern pugui clarificar l'orientació de l'obra social de les caixes d'estalvi, no solament no ens sembla malament, sinó que ens semblaria correcte; una altra cosa és que ens sembli bé que es pugui fer directament des del Govern o que ens sembli, com plantejem a la Moció, que s'hagi de fer des d'altres instàncies. Però que la Generalitat tingui capacitat per orientar l'obra social de les caixes, això ens sembla, diguem, quelcom que és prou evident.

La qüestió que es plantejava en aquestes sessions, i que també nosaltres vam plantejar en la Moció, estava en relació, més aviat, amb quin era el nivell d'intervenció que és tolerable, o fins i tot que és acceptable des d'un punt de vista tant legal com ètic; o, dit segurament d'una altra forma, quin és el límit que hi ha entre l'orientació i la coacció, i quan es sobrepassa l'orientació per arribar al dirigisme, a una coacció sobre l'obra social de la caixa, i segurament –el més important–, en aquest context, com es situa l'esmentat conveni. Si ac-

ceptem que els poders públics poden orientar globalment l'obra social de la caixa, hem de dir que aquesta orientació s'ha de fer marcant criteris i tendències de tipus general, mai exhaustives, mai excessivament concretes. Entenem nosaltres que correspon a l'entitat afectada determinar com l'aplicació d'aquestes línies generals es concreta en línies d'ajuts i en entitats concretes a les quals s'ha d'adreçar l'ajuda.

L'actuació del Govern en aquest camp ha estat molt diferent. Ha estat firmar un conveni i després fer una llista d'entitats en la qual s'ha dit: «En l'aplicació d'aquest conveni, les subvencions de l'obra social de la caixa s'han d'adreçar a aquestes entitats.» Una llista tancada quant al fet que la llista d'entitats era una llista d'entitats molt determinada i que, per tant, no es podia sortir d'aquesta llista. I una llista tancada, també, des del punt de vista quantitatiu, ja que malgrat que encara el nostre Grup no disposa de la llista definitiva, tot i que el Govern es va comprometre a fer-nos-la arribar en algun moment determinat, en aquest moment, les informacions que tenim, i algunes d'elles per respostes parlamentàries, són fraccionàries i no tenim la llista global. Però sembla ser que per determinades informacions aquesta és una llista d'uns 2.400 milions de pessetes. És a dir que el Govern ha facilitat a les caixes d'estalvi una llista de subvencions possibles per 2.400 milions de pessetes perquè en triïn 2.000. Aquest és un límit correcte?

Des del nostre punt de vista no és un límit correcte. No és un límit correcte, tant en relació amb les entitats, a donar un llistat concret de les entitats... Perquè, què passa amb les entitats que no hi són? Les que hi són, des del nostre punt de vista, segurament són totes elles respectables i mereixedores de tot tipus d'ajuts i suports. Però, per què subvencionem l'esbart d'un poble i no l'esbart del poble veí? Quin és el criteri que s'ha emprat per confeccionar aquesta llista? Entenem que aquesta és una situació paradoxal en la qual el Govern ha actuat des d'un punt de vista molt dirigista, molt enfocant les subvencions cap a un conjunt d'entitats.

Però és que, a més a més, si el percentatge de llibertat és de 2.400 milions sobre 2.000, vol dir que és com si els haguessin donat una llista tancada, a les caixes d'estalvi. Un marge d'actuació de 400 milions de pessetes sobre aquest conjunt de milions és, pràcticament, com si haguessin dit a les caixes d'estalvi: «Escollin, les subvencions que han de donar les han de donar a Fulanito, a Zutano, a Mengano, i no tenen cap més opció.» I és clar, una llista que, a més a més, no es fa sota cap tipus de control democràtic ni sota cap tipus de control públic. Perquè les subvencions, si més no, tenen un control, que és la seva convocatòria: per la Llei de pressupost i per les diferents regulacions legals que hi ha a l'hora d'aconseguir una subvenció, o són subvencions que el mateix Parlament ja ha decidit que són a una entitat concreta, i per tant, és públic perquè figura en els pressupostos, o bé són subvencions que es concedeixen a partir d'una convocatòria determinada. Llavors, aquí hi ha un conjunt d'entitats que s'escapen d'aquest control, que el Parlament no podrà controlar perquè són subvencions que vindran de caixes d'estalvi, però que se'ls haurà donat a aquestes entitats fruit

d'un conveni entre el Govern i les caixes d'estalvi, la Federació de Caixes d'Estalvi. Per tant, unes entitats que s'escaparan a qualsevol tipus de control, l'ús d'aquests recursos. Entenem que això assenta les bases d'una discriminació total i important en relació amb aquest conjunt d'entitats.

Però també cal dir que aquesta és una càrrega feixuga per al conjunt de les caixes d'estalvi. Algú deia en aquell debat: «Escoltin, no és important, perquè 2.000 milions de pessetes tot just representen un 7% de l'obra social de les caixes.» I per tant, que el Govern dirigeixi, d'una forma excessiva –ho repeteixo– des del nostre punt de vista, però dirigeixi on ha d'anar el 7% de l'obra social no és massa important. Bé, però és clar, això és una veritat a mitges, perquè sabem que una bona part, molt més enllà de la meitat dels recursos que van destinats a l'obra social, són recursos que estan compromesos de bell antuvi; són recursos que estan destinats al manteniment i a tasques d'obra social compromeses des d'abans que aquests pressupostos s'executin.

En realitat, sobre els recursos que podríem anomenar de lliure disponibilitat de les caixes, aquests 2.000 milions de pessetes representen entre el 30 i el 40% d'aquests recursos. Per tant, els marges de llibertat de les entitats d'estalvi han disminuït fortament pel que fa referència a la distribució de l'obra social de les caixes. És lògic, un dirigisme d'un Govern que digui que pràcticament on ha d'anar la meitat de l'obra social de les caixes? Des del nostre punt de vista, aquest tema no és lògic. Només ho seria en un cas, que jo vull creure que la majoria no és el que té al cap, no? Perquè, si no, hauria d'explicitar-ho de forma, des del nostre punt de vista, clara i contundent. És a dir, només en el cas que hi hagués una total desconfiança sobre com les caixes d'estalvi estan gestionant l'obra social, tindria sentit una actitud com la que ha proposat el Govern en aquests casos. No és el que nosaltres pensem; potser és el que pensa la majoria encara que no s'atreveix a dir-ho, i, fruit d'aquest pensament, ha tingut aquesta actitud dirigista.

Però deixi'm que dediqui, encara que sigui l'últim minut de la meua intervenció, a expressar quelcom en positiu; quelcom en positiu des del punt de vista que el nostre Grup és un grup que ha tingut i té i vol tenir responsabilitats de Govern, i, per tant, no ens limitem simplement a criticar-lo, a criticar l'actuació que ha fet el Govern, sinó que també voldríem fer algunes propostes de com això s'ha de fer. I ho resumiré en dos punts. Primer, des del punt de vista que considerem lícita l'orientació de l'obra social de les caixes, però que aquesta orientació no la pot fer el Govern, perquè ha demostrat la seva incapacitat per fer-ho de forma correcta, i que s'ha de fer des d'aquest Parlament i en el marc de la coordinació del conjunt de l'obra social a Catalunya. I segon, no ens oposem que hi pugui haver aportacions globals de la Federació de Caixes d'Estalvi. En tot cas, el que sí que diem és que aquestes s'han de fer de forma democràtica i transparent, i, per tant, que l'adjudicació dels recursos addicionals que pugui suposar aquesta part de l'obra social s'ha de fer...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Carnicer i Vidal

Acabo la frase, senyor president: s'ha de fer des d'un punt de vista democràtic i a partir d'una convocatòria pública i transparent.

Aquestes són les nostres propostes que van relacionades amb la Moció que hem presentat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha esmenes presentades. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que ho desitgin. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, el nostre Grup va seguir amb interès, podríem dir, especial tant la interpellació com la substanciació de la Moció, avui, entre d'altres coses perquè tenim presentada una interpellació referida a les caixes en general, i perquè compartim o en principi podríem compartir alguns dels criteris i algunes de les inquietuds que es podrien manifestar en aquesta interpellació presentada pel Grup Socialista.

Bé, el Grup Socialista, d'acord amb la Moció que se'ns presenta avui, basa la seva intervenció gairebé en exclusiva al que fa referència a l'obra social de les caixes i, en concret, la signatura i la intervenció de la Generalitat pel que fa a la signatura d'aquest conveni que ha comportat que les caixes aportin 2.000 milions de pessetes en un programa d'actuació que, podríem dir, dirigeix la Generalitat. Sigui com sigui, nosaltres compartim alguns dels criteris, algunes de les pors i algunes de les inquietuds que s'han manifestat aquí però també he de dir –i dir-ho d'entrada– que no compartim el cent per cent del que fa ben poc s'ha opinat.

La veritat és que algunes de les manifestacions que he sentit, la veritat, des del nostre punt de vista, entenem que són una certa contradicció, en aquest cas, del Grup Socialista pel que fa al capteniment respecte a les caixes. És clar, no fa gaire, sentíem l'opinió d'algun diputat del Grup Socialista o dirigents del Partit Socialista parlant, entre d'altres coses, de la conveniència que les caixes participessin en els programes d'ocupació a desenvolupar a Catalunya. I en canvi avui, una mica, la sensació que es tenia és que se'ns queixava o es queixava el representant del Partit Socialista d'una certa política d'intervenció per part de la Generalitat respecte a les caixes. No és exactament, probablement, això que dic el cent per cent, però sí que s'hi acostava molt pel que fa als posicionaments aquests.

Nosaltres entenem, si més no, que una certa contradicció hi és, i el que sí que nosaltres voldríem dir és que el que va motivar que en el seu dia nosaltres presentéssim aquesta interpellació –que suposo que passarà aviat–, i per tant, que marca una mica el nostre posicionament, els nostres punts de vista, és que s'ha parlat poc o rela-

tivament poc, almenys últimament, pel que fa al paper de les caixes de Catalunya, el paper que han de desenvolupar les caixes en l'economia catalana, el paper que haurien de desenvolupar en el creixement industrial i empresarial a Catalunya, que no ho fan, d'entre molts altres aspectes que, la veritat sigui dita, són tant o més importants, probablement, que el que ens pertoca avui.

Sigui com sigui, i en tot cas seguint una mica el fil argumental del que és estrictament la Moció, i és amb el capteniment que ja hem posat de manifest, nosaltres no podem donar suport al primer punt de l'ordre del dia, en el qual es manifesten, entre d'altres coses, que el programa aquest que s'ha signat suposa una ingerència excessiva pel que fa a les caixes. Nosaltres no estem d'acord amb les ingerències directes sobre les caixes, i hi ha una llarguíssima jurisprudència i un debat polític molt intens pel que fa a aquesta qüestió, però el que sí que entenem és que una certa coordinació, col·laboració i la necessitat que, per exemple, la Generalitat, en el terreny social, marqui uns objectius en els quals haurien de col·laborar sense cap mena de dubte les caixes, ens sembla que sí que hauria de passar, perquè observem amb especial preocupació, per exemple, que una caixa anunciï a bombo i plateret que finançarà la construcció de gairebé un centenar de llars de jubilats a l'Estat espanyol, una caixa catalana, la major part de les quals, doncs, precisament les realitzarà a l'Estat espanyol i no a Catalunya, on, precisament, té la majoria del seu capital, no? És per tot això que nosaltres manifestem les nostres pors i les nostres inquietuds respecte a aquest primer punt, i és bàsicament en aquest sentit que nosaltres no hi podem donar suport perquè no compartim el tarannà que s'estila i menys, diguem-ne, el text que se'ns presenta.

Pel que fa als punts segons i tercer, sí avançar que nosaltres hi donarem suport. Ens sembla que en tot cas hi ha d'haver una intervenció d'aquest Parlament pel que fa als acords que en aquest sentit es puguin anar adoptant perquè representen una quantitat important de diners que han d'anar destinats, doncs, a apaivagar les mancances socials del nostre país i, per tant, que el Parlament hauria de tenir una certa intervenció en aquests convenis que se signen, i que s'haurien de marcar uns criteris orientatius, objectius, pel que fa a la participació de les caixes, i sobretot –i em descuidava una cosa– que això no produís –i aquesta por sí que la compartim amb el Grup Socialista–, que això no produís..., cosa que per cert algun representant de l'Administració catalana ja ha dit que no, però que no pogués passar –i per tant, que en aquest sentit aquesta Moció sí que té un cert interès–, que és que els diners que es detreuen, o que en tot cas les caixes posen per a aquest Pla que s'ha signat ara, no servissin perquè la Generalitat pugui retirar uns diners que servissin per a una cosa relativament similar. És a dir que la Generalitat no destinés tants diners com hi destinava fins ara, precisament a fer front a aquestes mancances i a seguir una política social amb cara i ulls.

És en aquest sentit, com he dit, que nosaltres votarem favorablement els punts 2 i 3 i no el punt número 1.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per dir que nosaltres estem d'acord amb una part de la filosofia d'aquesta Moció, concretament amb la part en què expressa el temor que el conveni entre Generalitat i caixes pugui anar en detriment de la liquidació real dels pressupostos de cultura de l'any 98, i per tant, que una cosa no serveixi per eliminar responsabilitats de la Generalitat a una altra, tenint en compte que ens movem, i des de fa anys, amb pressupostos de misèria en el camp de cultura, com en tants altres àmbits, i que, per tant, el conveni aquest no deixa de ser un pedaç a una política de creixent desinversió en el camp cultural; com a mostra, doncs, aquests 35 milions de l'any passat destinats a doblatge en català, o sigui, menys que la inauguració de l'Eix transversal. Per tant, d'acord totalment amb la idea del punt segon.

També amb la idea que els convenis aquests no pot ser que siguin estrictament només un conveni entre Govern i direcció de caixes. Les caixes tenen una funció social amb nombrosos, amb majoria d'impositors del conjunt de Catalunya, i el Govern es deu a un Parlament que l'ha de controlar. Per tant, ens sembla que institucions representatives en divers grau que concertin polítiques, és lògic que hi hagi una participació, doncs, d'un cert control parlamentari del tipus de conveni i..., o almenys dels criteris orientatius que hauria de seguir aquest conveni. Per tant, des d'aquest punt de vista, cap objecció a aquesta Proposició.

Però en relació amb el punt 1, encara que sigui reiterar el que s'ha dit abans, nosaltres també creiem que el Parlament de Catalunya, en aquesta Moció, no hauria d'esmentar el fet de la suposada ingerència excessiva. Nosaltres entenem que precisament..., i ens hem queixat sistemàticament, que a diferència d'altres comunitats autònomes no hi hagi una legislació actualitzada sobre caixes d'estalvi de les quals té competències la Generalitat. Això és una pèrdua de possibilitats reals d'utilitzar l'estalvi català per a una sèrie de funcions públiques, que poden anar des de l'ocupació fins a l'habitatge, fins a la cultura, i no estic parlant pas només d'obra social, estic parlant de l'activitat habitual de les caixes, no social, i que, per tant, entenem que seria incoherent que nosaltres, que creiem que cal una actualització de la Llei de caixes que doni unes pautes d'utilització d'aquests estalvis populars en una línia que efectivament correspongui a les finalitats per a les quals van ser creades aquestes caixes, que són finalitats socials..., aquí, diguéssim, que considerem excessiu intervencionisme el fet que pugui haver-se arribat a un conveni en el camp cultural.

Per tant, ja anuncio la nostra abstenció en el punt primer i el vot favorable als dos restants.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Per anunciar que el nostre Grup donarà recolzament a la Moció socialista subsegüent a una interpellació sobre les caixes d'estalvi, que va presentar el Grup Socialista, com dèiem. I ho fem des d'una triple consideració. En primer lloc, s'ha donat un conveni que, per manifestacions de la mateixa Conselleria, s'ha tingut en compte a l'hora de fer el Pressupost de la Generalitat. És a dir, ens trobem davant d'un pressupost bis. I en això no hi estem d'acord. El pressupost es vota al Parlament i és aquí on s'ha de decidir. I té una forma que és discussió entre els grups polítics i té també una publicitat amb els mitjans, etcètera; els pressupostos bis no funcionen, i ho hem vist en algunes coses llastimoses per a Catalunya.

És a dir que ens trobem davant d'un acord, d'un conveni que ha estat, doncs, posat en marxa pel Departament i que es té en compte a l'hora d'elaborar el pressupost segons declaracions del 8 del X del 97 per part del conseller. Nosaltres no hi estem d'acord, i pensem que la Moció remeia alguna d'aquestes qüestions.

Segon nivell. L'article 4 de la Llei de caixes d'estalvis del 95 diu que la Generalitat té una tasca orientadora en matèria d'obra social, però respectant la llibertat de cada caixa d'estalvi quant a les inversions concretes. Això és el que diu la Llei, i nosaltres el que voldríem és que es complís la Llei, i si no es vol aquesta Llei, doncs, que es presentin projectes per modificar-la. Hi ha un camí fàcil per fer-ho.

Llavors, ens sembla que això és important perquè no es donen igualtat d'oportunitats a tothom que està a la llista. Uns estan a la llista i altres no estan a la llista; quins són els que estan a la llista? Doncs, agrairíem molt a la Conselleria si ens fes arribar aquesta famosa llista, perquè nosaltres encara no la coneixem. És a dir, qui hi està, qui no hi està, qui són... No se sap. Per tant, com que no se sap, no podem opinar de si hi haurien de ser tots o no. I, d'altra banda –i d'altra banda–, si no hem d'opinar el Parlament, sí que almenys ha d'haver-hi publicitat perquè tothom que vulgui estar en la llista tingui possibilitats de ser a la llista. Doncs no sabem qui hi està ni qui no ni com s'entra a la llista. És a dir que d'alguna manera s'ha fet una actuació que ens sembla que no dona publicitat, no dona igualtat d'oportunitats a tothom en alguna cosa que seria important.

D'altra banda, també és excessiu en la concreció de l'orientació, perquè no és una orientació. És dir: «Miri, vostès tenen aquest llistat i d'aquí escullin.» Però, indubtablement això no és una orientació. És una intervenció molt concreta –molt concreta.

Ens trobem davant d'un tema que és important perquè s'ha fet..., que són 2.000 milions, però avui són 2.000 milions i demà poden ser més milions o poden ser menys. En definitiva, estem parlant d'un tema financer important. Les caixes d'estalvi al nostre país ja treuen

sobre 20.000 milions a la seva obra social, és un tema molt important. Els 20.000 milions fan més que molts departaments de la Generalitat, eh? I el Govern té per llei una tasca orientadora, però no d'intervenció sistemàtica. I aquest és un tema que hauríem de veure'l des d'aquest punt de vista.

El nostre Grup també està molt interessat a discutir aquí al Parlament sobre aquest tema. Tenim ja iniciatives en marxa sobre això, perquè, a més, considerem que l'obra de les caixes d'estalvi ha d'estar encaminada a resoldre els principals problemes socials del país, perquè són obres socials. I el principal problema del país és, en aquests moments, l'ocupació.

En definitiva, el que nosaltres diríem sobre aquesta Moció que se'ns planteja seria el següent: entenem molt bé el sentit de la Moció i el nostre Grup la considera adequada perquè, d'alguna manera, si hi han convocatòries sobre llistes, aquestes han de ser públiques. Cosa que no ha passat aquí i la Moció tercera així ho especifica.

Quart. No hi ha hagut una orientació, sinó que hi ha hagut, indubtablement, una tasca interventora per part de la Generalitat. I això no ens sembla adequat. I és en aquest sentit que, per tal que es doni publicitat i transparència i la Generalitat faci el que ha de fer, que és orientar, doncs, recolzaríem la Moció socialista.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, llegint la Moció que ha presentat el Grup Socialista, es veu la preocupació davant del que ells consideren una ingerència excessiva del Govern de la Generalitat en la Federació de Caixes d'Estalvi o, si es vol, en les caixes d'estalvi. Lo que passa és que aquesta preocupació que també es posa de manifest per davant de la Generalitat sembla ser que, doncs, també fóra una..., agradaria a altres institucions com, per exemple, els ajuntaments lo tindria l'oportunitat, també, de disfrutar, com si diguéssim, d'«aquests avantatges o d'aquesta possibilitat».

Bé, el conveni, en definitiva, ja saben vostès lo que diu, i, en definitiva, quan el senyor Martí Carnicer diu: «Bé, clar, és diu és només un 8%, un 7 o un 8%, representa sobre el total dels diners que la caixa o la Federació de Caixes o les caixes destinen per a qüestions d'obra social.» Bé, sí, és que és un 8% que, si vostè vol, també cal vigilar i cal vetllar, com estem tots aquí preocupats per aquest tema en aquest moment. Però, és clar, si en comptes d'un 8% representés un 50% estarà amb mi que tots també estaríem més preocupats i llavors, potser, també nos ho mirariem d'una altra manera. També, per altra banda, aquests diners, sigui un 7%, sigui un 8%, sigui un 10%, també estaran vostès amb mi que, en definitiva, s'utilitzaran per a qüestions de caire social, d'una forma o d'una altra forma.

Lo que sí que no pot ser és que aquests diners serveixin mai per cobrir deficiències pressupostàries en qüestions o en matèria social. Aquests diners, en definitiva, han de ser, a més a més, dels que es destinen als pressupostos per a les qüestions socials. I, pel que fa referència a les llistes, bé, la llista pot ser més o menys exhaustiva però sí que hi ha una cosa que és concloent i és que, en definitiva, qui escull sempre serà en definitiva la caixa, que és la propietària dels diners.

Dit això, amb referència al punt 2, que parla de les transferències a entitats partint dels articles 48 i 78, fa referència a les transferències a entitats –deia– sense ànim de lucre per part dels departaments de Cultura i Benestar Social. I, a més, apunta que aquestes partides no siguin inferiors a les pressupostades o a les destinades per a l'any 98.

Bé, el nostre Grup en aquest sentit el que pensa és que és millor, sens dubte, que mai una partida de caire social sigui inferior a la ja pressupostada per a aquest any o per a uns altres anys, però això, en definitiva, ja ho veurem més endavant i quan toqui nosaltres, si això passa, ja ens posicionarem.

Amb referència al punt 3, que és la discussió de la llista aquí al Parlament, aquí, de tota manera, hi pot haver també un recel per part de molta gent, perquè pensin vostès, en definitiva, que qui ha d'escollir a última hora sempre són les caixes, i, portar aquí una llista al Parlament, doncs, no sé si és massa ortodox, tenint en compte –com deia abans– que han de ser les caixes al final qui decideixin. Ara bé, sí que seria una cosa ben feta que aquesta llista fos lo suficientment àmplia perquè les caixes també tinguessin unes oportunitats de poder escollir elles mateixes o entre una llista ben àmplia.

Quant a les convocatòries públiques, bé, la intenció és molt bona però no hem d'oblidar que, en definitiva, estem parlant de diners de la caixa. Fer convocatòries públiques ara, lo que deia abans el diputat que m'ha precedit, em sembla que deia que hi hagi una..., que tothom es pugui apuntar d'una manera pública; això és una altra cosa, que llavors sapiguem, doncs, els que no han set admesos o no han pogut disfrutar d'aquests diners. Bé, per distribuir les aportacions no hem d'oblidar lo que deia abans que són diners de la caixa i que, en definitiva, sempre seran ells qui els han de repartir.

Nosaltres creiem que aquest conveni, doncs, en definitiva, ha de passar la part pràctica que s'ha de passar sempre i veurem quin resultat dóna, com s'atorguen aquests diners, a qui van a parar aquests diners, però, en principi, nosaltres donem un vot de confiança perquè aquest conveni es pugui desenvolupar d'una manera tal com està previst. I, consegüentment, nosaltres ho expressarem amb un vot d'abstenció a la Moció que presenta el Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Voldria començar la meua intervenció de la mateixa manera que ho ha fet el diputat Carnicer. Diu: «Fa pocs dies, pocs dies després del debat de la interpellació, vam assistir a unes jornades sobre, precisament, l'evolució que ha pogut fer la Llei de caixes i quina era la situació i què és el que s'hi deia.» Devia ser a mitges jornades, perquè jo vaig estar-hi a mitges jornades. Vaig ser-hi a la tarda, vaig participar en alguna de les taules rodones, a vostè no el vaig veure, devia ser-hi al matí. I el que li puc garantir que el que es va parlar al matí, com que no hi era, no en puc donar fe, el que sí que li puc dir és que el que es va parlar a la tarda del conveni ho vaig treure jo. Perquè, precisament, tenia interès que davant d'aquell fòrum, davant de les caixes es pogués conèixer l'opinió del Grup de Convergència i Unió en relació amb el conveni. Ningú abans n'havia parlat; vam ser nosaltres mateixos.

Bé, de fet, aquesta Moció que ens presenta el Grup Socialista, m'agradaria que per coneixement de tota la cambra es tingués una idea global del que estem parlant. Perquè una mica espigolant per aquí, una mica espigolant per allà, es pot haver donat una sensació que possiblement no sigui la que, des del nostre punt de vista, interpretem. I, per tant, m'agradaria explicar-ho. A veure, l'any 97 –l'any 97– les caixes van tenir uns excedents, és a dir, uns beneficis de 96.991 milions de pessetes, pràcticament 97.000 milions. D'aquests 97.000 milions, que això suposava gairebé un 24% més de beneficis que havien tingut l'any anterior –per tant estem parlant de xifres molt importants–, les caixes per llei, per la Llei del Parlament de Catalunya, la Llei 85, de l'any 85, tenen l'obligació com a mínim de reservar el 50% d'aquests beneficis per a la seva pròpia cartera, per a les reserves pròpies.

La proposta que hi ha en aquest moment de la Federació de Caixes és que destinaran a reserves el 72,48%, i destinaran, per tant, el 27,52 a obra social. El 27,52 de l'obra social vol dir 27.000 milions de pessetes. La possibilitat que tindrien de dedicar-hi més diners a l'obra social és una opció que la Llei els permet i també excuso, o puc entendre, que el fet que destinin més diners a reserves pròpies pugui ser per generar en el seu moment més beneficis per un dia començar a donar més diners cap a l'obra social. Però, en aquest moment i aquest any, aquest any 98, en relació amb els beneficis del 97, com els dic, es destinaran 27.000 milions de pessetes. D'aquests 27.000 milions de pessetes, el conveni, concretament, parla de 2.000 milions. Ja s'ha dit, estem parlant aproximadament del 8%, 7 i escaig, el 8%.

Molt bé, continuem recordant: l'article 4 de la llei, que és la Llei de creació de caixes de l'any 85, com els deia, diu que el Govern ha de desenvolupar una tasca orientadora en matèria d'obra social i, a més, cada cop que l'obra social, els diners destinats a les obres socials de la caixa hagin –i abans també– pres la decisió de dedicar-la a una línia o a una altra, el Govern ho ha de conèixer. I el que ha fet exclusivament aquest conveni és dir: «d'aquests 26.000 milions, 2.000» –és a dir, una misèria, d'aquests 26.000, 2.000– «la Generalitat exer-

cirà el dret d'orientar, oferirà un llistat» –oferirà un llistat– «i, d'aquest llistat, les mateixes caixes seran les que decidiran el qui i el què» –el qui i el què.

Vostès, a la seva proposta, al seu projecte, ho diuen –i ho tradueixen en el primer punt de la Moció– com una ingerència excessiva. A vostès els sembla, al Grup Socialista els sembla que és excessiva la ingerència del Govern en fer allò que per llei li dóna plena autoritat a fer. Miri-s'ho, miri-s'ho, miri-s'ho: li dóna plena llibertat per fer. I, en canvi, vostès no deuen considerar ingerència, per exemple, que a la Caixa de Navarra hi hagi representat el mateix Govern, o que la Caixa de Castella - la Manxa, per exemple, sigui una de les criticades precisament per Comissions Obreres, en el seu document –que els aconsello que se'l llegeixin–, perquè fa una valoració del conjunt de les caixes, de la seva obra social i del que és l'acció de govern de les mateixes caixes que és molt interessant, molt interessant. D'això, vostès, no en parlen d'ingerència; la ingerència és parlar de 2.000 milions de pessetes, que qui decidiran, finalment, seran les mateixes caixes.

Bé, i en aquest primer punt, doncs, vostès pretenen això. En el segon, senyor Martí Carnicer, el Parlament de Catalunya insta el Govern per tal que les despeses realment efectuades als articles 48, 78..., em remeto exactament al que va dir el conseller Mas el dia de contestar la interpellació presentada pel senyor Mir, i no hi afegeixo res més perquè va ser absolutament diàfan.

I pel que fa al punt tercer, la Llei determina que és el Govern qui pot i qui té la possibilitat d'actuar en aquest sentit orientador, indicador, que, per altra banda, en aquest cas s'ha convertit en un conveni que, per ser conveni, el signen dues parts, en aquest cas una part són totes les caixes de Catalunya i l'altra és el mateix Govern, que decideixen fer una part de l'acció política destinada a l'obra social d'una manera determinada. Doncs, és el Govern, no és el Parlament. Vostès proposen que sigui el Parlament, vostès tenen presentat, i ho veurem, suposo, dintre de pocs dies, una proposició de llei de modificació de la Llei de caixes, i en aquella Proposició de llei vostès pretenen modificar l'article 51. Punt. Res més. A part del que diu hi afegeixen unes quantes coses més; no entraré en el debat perquè vostè no ho ha fet i el deixaria amb indefensió; ja en parlarem el dia de la Proposició no de llei.

Si aquesta Llei, la Llei de l'any 85, els sembla –com també algun altre diputat ha comentat– que s'ha de modificar, també els grups de l'oposició tenen la possibilitat de presentar les seves iniciatives. Una, se n'ha presentat només, una: modificació, ampliació més que modificació, de l'article 51 de la Llei. I demana que sigui el Parlament qui conegui, qui debati, qui tingui, en definitiva, l'última paraula en aquesta part, en aquesta part de l'obra social, que no deixa de ser, no diner públic, sinó diner privat, i vostès pretenen que per distribuir 2.000 milions de pessetes els diguem a les caixes, no des del Govern, que plantegi un conveni que, per tant, és una negociació, sinó que el Parlament ho conegui. Això no és intromissió; no, això és un concepte que des de la seva filosofia deu tenir una altra con-

notació, deu tenir un altre nom. Els diners públics són els que vostè, com recordava, s'han de vigilar i s'han de controlar, i per això el Parlament, des del si del mateix Parlament o des de la Sindicatura de Comptes, ho fa, però no ens vulguem immiscir en el que és una decisió d'un consell d'administració d'unes caixes que a Catalunya el Govern no ha volgut ni ser-hi –no ha volgut ni ser-hi–, i d'això no se'n diu intromissió.

Jo crec que..., senyor Martí Carnicer, m'estranyava, d'alguna manera, tal com s'anava desenvolupant el seu discurs, perquè no encaixa massa amb el que és habitualment el seu coneixement de la situació econòmica, però en aquest cas jo em permeto d'excusar-lo, perquè entenc que, com ha passat altres vegades en tot allò que sona a política social, l'objectiu últim de vostès no és que facin, en aquest cas, un conveni amb les caixes, sinó que és la política social, la política, en aquest cas, de benestar social del Govern de la Generalitat. I també en aquest cas, senyor Martí Carnicer, a vostès els ha agafat amb el pas canviat.

Gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

(Remor de veus.)

Havent-se acabat el debat, hem de procedir a la votació. De les intervencions dels portaveus en aquest debat, se'n desprèn que el punt número 1 de la Moció ha de ser votat separatament del 2 i el 3. És així? *(Pausa.)* És així: el punt número 1, separat del 2 i el 3. Per tant, votarem, en primer lloc, el punt número 1 de la Moció i després votarem els punts 2 i 3.

Iniciem la votació del punt número 1. Iniciem la votació.

Aquest punt número 1 ha sigut refusat per 31 vots a favor, 50 en contra i 23 abstencions.

I procedirem ara a votar els punts números 2 i 3 de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquests punts 2 i 3 han sigut refusats per 41 vots a favor, 49 vots en contra i 13 abstencions.

Se suspèn la sessió fins a aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el conseller de Medi Ambient.

(El vicepresident segon dirigeix el debat en absència del president.)

El vicepresident segon

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament de la religió catòlica en el marc del nou sistema educatiu

Punt vintè de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament de la religió catòlica en el marc del nou sistema educatiu. Per presentar la Moció, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Tolosana.

Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el moment que jo presentava la interpellació, començava dient –la interpellació que dóna lloc a aquesta Moció– que em semblava que calia suposar que es donaven dues circumstàncies perquè aquesta interpellació fos presentada amb absoluta tranquil·litat pel nostre Grup Parlamentari en aquesta cambra. Una: que esperava, sabia, jo tenia el convenciment, tinc el convenciment, que la societat espanyola i la societat catalana són suficientment madures com per poder abordar una discussió d'aquest tipus sense crispacions i sense desqualificacions que, segurament, malauradament, temps enrere, i no massa llunyà, hauria estat impossible fer-la.

La segona: jo deia que em semblava que, a més a més de respectar les formes democràtiques, cal també ampliar i construir aquesta democràcia i millorar-la cada dia, i a mi em sembla que aquesta interpellació i la Moció subsegüent estan inspirades en aquest desig de perfeccionar la democràcia en aquest país.

Voldria expressar, però, una certa preocupació pel que jo entenc que és un cert menysteniment de l'activitat parlamentària, sobretot pel que fa referència al paper de l'oposició. En el moment de la substanciació d'aquesta interpellació, de la interpellació que dóna lloc a aquesta Moció que ara defenso, vaig quedar extraordinàriament decebuda per la resposta del conseller o, millor dit, per la no-resposta. Aprofito per dir que ahir també es va reproduir altre cop aquesta situació i que en la compareixença a la Comissió de Política Cultural vaig tornar a tenir aquesta sensació de la no-resposta. De vegades he viscut a la cambra com els mecanismes per donar resposta a interpellacions de l'oposició són «vostè no sap», «vostè ignora», però ara tinc la sensació que no només el conseller d'Ensenyament sinó que, en general, s'eludeix entrar en un debat polític que jo penso que enriquiria aquesta cambra i, com a conseqüència, la societat catalana.

En qualsevol cas, penso..., vaja, ja sé que el Grup de la majoria votarà negativament aquesta Moció, però això no m'impedeix fer-ne una defensa, perquè nosaltres pensem que ajudaria a millorar la pràctica democràtica en el nostre país i, més concretament, en les nostres escoles si aquesta Moció fos aprovada.

La Moció té un primer punt on nosaltres demanem que el Parlament de Catalunya manifesti que la interpretació que es fa dels acords entre l'Estat espanyol i la Santa Seu signats el 3 de gener de 1979 és una interpretació no ajustada. El primer que hauria de dir és que aquests acords –com crec que ja vaig assenyalar l'altre dia en la resposta al conseller– són acords de dubtosa

constitucionalitat; van ser aprovats amb les cambres dissoltes, van ser, realment, fets públics després de l'aprovació de la Constitució, però negociats abans de la Constitució. De fet, en tots els acords no es fa ni una sola vegada referència al marc constitucional, que n'hauria de ser la referència necessària, i, d'altra banda, es van promulgar abans de la Llei de la llibertat religiosa, la qual cosa dóna un decantament –en una certa mesura, la prioritat és normal per les circumstàncies històriques de la nostra societat–, un decantament jo crec que un xic exagerat en pro d'una opció religiosa: de la religió catòlica.

En qualsevol cas, si d'aquests acords dels quals jo, nosaltres, el nostre Grup, ja al seu moment vam assenyalar la dubtosa constitucionalitat, si d'aquests acords es fa una interpretació nosaltres creiem que exageradament afavoridora dels privilegis o de la situació de la religió catòlica en les nostres escoles i en la nostra societat, això ens fa pensar que fóra important revisar, amb prudència, però revisar aquesta situació.

Per tant, nosaltres proposem que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu de la Generalitat a gestionar la revisió de l'esmentat acord. Ho fem en quatre punts: un, perquè modifiqui el punt cinc dels acords, on es diu que «l'oferta variable i optativa de l'ensenyament secundari per a la religió per a tots els alumnes»... –que, a part, no és cap obligació; de l'acord només es deriva que les autoritats acadèmiques i l'Església catòlica podrien posar-se d'acord perquè això succeís, tinc aquí els acords al costat, només diu: «permitirán en las condiciones concretas en que se convenga»–, per tant, no és cap obligació–, però ja que s'ha decidit que sí, jo penso que s'hauria de fer a discreció del centre, és a dir d'acord amb el projecte educatiu del centre, i hauria de poder ser impartida pels professors del departament de ciències socials, i no de manera exclusiva pels professors de religió catòlica, ja que si no hi ha intenció de catequesi o d'adoctrinament, no té per què fer aquests crèdits, dits de cultura catòlica, o d'ampliació de cultura religiosa, una persona que ha entrat en el centre només amb discriminació específica positiva per la seva creença o per la seva capacitat didàctica de transmetre aquestes creences.

El punt següent: pensem que s'hauria de modificar el punt 6 a l'efecte que els crèdits de religió catòlica tinguin un tractament equiparable a la resta de crèdits variables, tant pel que fa al nombre d'alumnes per grup, com per la relació proporcional amb els crèdits comuns, és a dir, en els acords es va dient repetidament que la religió catòlica hauria de ser tractada en igualtat de condicions que la resta de matèries, i, en canvi, quan es tracta de l'agrupament d'alumnes o del nombre d'alumnes, es proposen uns desdoblaments que no són els mateixos que es proposen per a la resta de matèries.

Un altre punt que ens sembla important és que el punt 7 de l'acord, en aquest cas de l'acord signat aquí a Catalunya, parla de la possibilitat que el professorat de la religió catòlica pugui impartir altres matèries. Nosaltres..., això, evidentment, els acords amb la Santa Seu, no diuen *en absolut*, no contemplen en absolut, aquesta possibilitat; per tant això és una ampliació que

nosaltres trobem absolutament desproporcionada i poc legítima. No pot ser que uns professors que han entrat sense la necessària condició de publicitat i de control per part de l'Administració que podria fer-los equiparables a la resta del professorat puguin impartir les assignatures per a les quals els altres professors han necessitat demostrar la seva capacitat..., la seva titulació, naturalment, i la seva capacitat professional per fer-ho.

El punt 8 parla que els professors de religió dels centres públics tindran la possibilitat de pertànyer a tots els organismes docents del centre i acceptar les responsabilitats de comandament, a excepció de les que estiguin explícitament assignades a funcionaris –això seria direcció, etcètera. Nosaltres entenem que tampoc és manera d'equiparar uns professors que han entrat amb una funció molt concreta i per unes vies –com he dit abans– molt concretes..., no poden ser equiparats, en la tutoria de les criatures, en la direcció d'organismes de direcció pedagògica o d'avaluació, no poden ser equiparats a la resta de professors.

I el punt 3, aquest ja al marge dels acords, perquè els acords tampoc diuen exactament això, demanem que es mantingui –del punt 3 de la Moció, parlo– la disposició recollida en la Resolució del 30 de juny del 1997, en la qual es donen instruccions als centres que imparteixen el currículum de batxillerat, que –en el punt 2.3.3, exactament– es donen instruccions perquè les qualificacions obtingudes en la matèria de religió, diu, literalment, «en aquelles convocatòries on entrin en concurrència els expedients acadèmics de l'alumne i la nota d'expedient per a accés a la universitat, no es tindran en compte».

Ara és aquesta la legislació vigent, però com que jo vaig tenir informacions que podia ser modificada mitjançant un real decret i podrien ser incloses com, de fet, ho havien estat en el BUP anterior, aquesta matèria i la matèria substitutòria d'aquesta, pels alumnes que no la fessin, havien fet mitjana amb la resta de les notes, doncs, jo li preguntava al conseller si ell sabia la qualificació que s'havia obtingut en aquestes matèries i que em respongués si pensava mantenir la disposició en aquests moments vigent. El conseller no em va respondre, per tant, jo proposo aquest apartat dintre de la Moció perquè sigui aprovat.

Penso, senyores i senyors diputats, que ningú pot parlar que té la raó en res, pràcticament, però sí que hom pot argumentar les raons que es tenen per proposar determinades coses. A mi em sembla que des d'un punt de vista democràtic, des d'un punt de vista de la racionalitat, de la convivència, del no privilegiar unes creences sobre les altres, aquesta Moció ve ajustada a la raó i l'hem defensada amb raons suficients perquè vostès l'aprovin.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. A aquesta Moció no hi ha presentades esmenes. Passem, doncs, a la fixació de la

posició dels grups. Pel Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Des de l'escó, per manifestar el nostre suport a la Moció presentada per la diputada Tolosana, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Moltes gràcies.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

El president

Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Estem en un moment especialment complex en el món educatiu, i en un moment que el sistema educatiu de casa nostra passa per vicissituds poc agradables. És un moment difícil, en el qual potser sobre publicacions d'avaluacions no fetes justament ni amb criteris objectius i que són publicacions d'avaluacions, que jo ja vaig dir en la compareixença del senyor conseller, en comissió, que no eren asèptiques sinó que tenien una càrrega de profunditat ideològica contra, segurament, el sistema i contra, segurament, la manera com s'havia plantejat la reforma i com es duia a la pràctica, però també sobre segons quines declaracions públiques, especialment de segons quins personatges molt significatius del nostre país.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana està molt preocupat pel debat actual sobre el sistema educatiu a casa nostra; està molt preocupat per totes les forces fosques que assetgen el desenvolupament a casa nostra del nou sistema educatiu, i en el proper Ple presentarà una interpellació sobre..., no aspectes concrets, sinó, en podríem dir, aspectes filosòfics, perquè creiem que en aquests moments ens hi estem jugant molt, i creiem que en aquests moments que ens hi estem jugant tant el Govern hauria d'obrir la mà a la comunitat educativa i als grups que no donen suport al Govern, almenys aquella part de la comunitat educativa i aquells grups que no donen suport al Govern però que sí que estan compromesos en la sortida positiva de la reforma, per tal d'establir un pacte per tirar això endavant.

En aquest pacte per tirar això endavant hi ha coses amb les quals no s'hi podria jugar. Una de les coses amb la qual no s'hauria de jugar, si volem que aquells que estem compromesos des de posicions diferents perquè l'experiment de la reforma surti bé a casa nostra, un d'ells és modificar segons quines coses l'estatus de les quals no ens complaïa però ja havíem convingut que en aquell límit –en aquell límit– les podríem acceptar.

Una de les coses que havíem convingut que en aquell límit les podríem acceptar, però que passar d'aquell límit era trencar un joc, és el que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds –la diputada senyora Tolosana– va presentar en la interpellació i avui ens presenta en la Moció.

El nostre Grup, que és un grup laic per tradició històrica i per realitat, és dels que creu que en un país laic no hi hauria d'haver un ensenyament d'ideologia religiosa més enllà dels òrgans propis de cada església, sinó que hi hauria d'haver un ensenyament de cultura de la civilització en la qual, sens dubte, les cultures de la religió són molt importants.

La tradició predemocràtica en el nostre país i, fins i tot, diguem-ne, ja en el segle passat, és una altra, i no n'havíem fet una gran batalla de modificació. Ara, a nosaltres no ens agradava ni ens agrada la situació de l'ensenyament de la religió catòlica en el currículum, perquè, no ens enganyem, estem parlant de l'ensenyament de la religió catòlica. I els problemes que hi ha enguany, quan han aparegut collectius que demanen ensenyaments d'altre religió..., és evident que del que parlem és de l'ensenyament de la religió catòlica, que és la majoritària, no pas l'hegemònica –no pas l'hegemònica.

No ens agrada la situació de l'ensenyament de la religió catòlica en el currículum, i molt menys tots els invents de màgia que s'han fet per dissimular-ho a través d'altres assignatures, altres opcions..., encara ens agraden menys, encara ens agraden menys. I, posats a fer, hauríem preferit que no hi hagués cap succedani, sinó que qui volgués fer religió catòlica en fes i qui no en volgués fer no en fes, i ja està. Per tant, qualsevol modificació d'aquest estatus ens preocupa.

Segon, la modificació de l'estatus del professorat. Aquest és un professorat que ha tingut un accés a la funció pública singular: és el collectiu d'accés més singular a la funció pública. Bé, més enllà dels accessos digitals, directes, per part de càrrecs polítics, que tots coneixem, és un collectiu d'accés singular, una institució forana a l'Administració que en el seu funcionament no és democràtica –la qual cosa no li critiquem, però és una realitat objectiva–, nomena un professorat que exerceix en una administració pública que ja té uns sistemes de tria del seu professorat, que no són els que s'utilitzen, entre els quals sistemes de tria, per exemple, hi ha la capacitació pedagògica. Que vostès em podran dir –tenen raó– que els sistemes que utilitza l'administració pública no són excel·lents, però teòricament n'hi ha i en aquest altre sistema singular no n'hi ha.

Aleshores, és clar, que aquest professorat –el qual respectem humanament i personalment, en les seves concrecions individuals, però ara estem parlant del collectiu i del sistema d'elecció–, que aquest professorat pugi pertànyer a organismes que són reservats al professorat docent, de via habitual, o amb responsabilitats de comandament –i em perdonaran, però la paraula «comandament» em fa molta por, parlant d'escola, ho refuso absolutament; parlar d'escoles i de comandaments, com no sigui West Point i altres coses semblants, ho trobo absolutament il·lògic; per tant, me sembla que hauríem de buscar una altra paraula més feliç–, que pugui accedir a llocs de comandament no crec que sigui correcte, ni molt menys en la seva situació actual, encara ara.

Per tant –ja per acabar, perquè tinc aquí un temps superior al que em tocaria, me fa l'efecte, perquè el cronòmetre ha començat més tard que jo comencés a parlar–,

nosaltres votarem que sí a aquesta Moció, estem absolutament d'acord en els seus plantejaments, en el contingut de la interpellació i en el que diu; creiem que és un tema, si vostès volen, menor, respecte al que discutim aquests dies, però que és un tema important i que és un d'aquells temes que –ja els ho he dit al començament i els ho repeteixo– formen part d'un conjunt de coses que, si volen que els que estem a favor de l'escola pública i de la reforma els ajudem, el dia que ens ho demanin, a empènyer tot això, és dels temes que preferim que no toquin, perquè és d'aquells temes que si el toquen podem sortir a discutir i aquí ens arrossegariem amb altres coses que preferim ara no parlar-ne, pel bé de l'escola pública.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Josep Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no em felicitin pel meu sant, perquè em dic Eduard, eh?, no Josep. (*Rialles.*) Doncs, aleshores, el tema que es presenta avui és, de fet, una repetició del que va ser la interpellació de la senyora Tolosana, del Grup d'Iniciativa - Els Verds, del 26 de febrer. Aquesta vegada la seva argumentació, el seu..., en fi, argumentari, ha estat molt més curt i més cenyit, però es pot dir, ja que estem en temes eclesiàsticoreligiosos, allò d'*errare humanum est, perseverare diabolicum est*, és a dir, traient això de «*diabolicum*», és recalcitrant, en el sentit de continuar amb el mateix. Jo crec que la resposta que li va donar el conseller d'Ensenyament, Hernández, va ser prou clara, respecte que l'acord entre el Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament Religios i la Generalitat és legal. Podrà agradar o no políticament, però és d'una lògica que va des de la Constitució espanyola fins..., passant per l'Estatut, passant pels acords –naturalment– Santa Seu - Estat espanyol, i arriba fins a la concreció que és, fins i tot, una llei, una llei com és la LOGSE, llei socialista, partit que no és especialment sensible al fet religiós –no vol dir que hi sigui oposat, però tampoc és el seu–, i ho contempla, no?, dintre de la seva llei, la LOGSE, llei socialista. Bé, doncs el que ha fet el Departament d'Ensenyament és arribar a un acord amb la religió majoritària, i jo diria..., ja que estem amb això de pròpia i no pròpia i tot això, ja que es parla de la llengua pròpia, que, de fet, hi ha un quaranta per cent de la població catalana que no la té com a pròpia, doncs està clar que la religió catòlica en certa manera és molt més majoritària que fins i tot la llengua pròpia, eh?, perquè els tres moments de la vida com són naixement, casament i mort, doncs, a l'hora de la veritat, les xifres canten. D'acord que estem oberts, naturalment, a altres religions, a altres confessions, que tenen també dret en el moment de ser impartides.

Aleshores, tenim això, que el dret constitucional diu clarament que els pares tindran dret que els seus fills rebin classes de religió catòlica, amb el que això representa de formació religiosa i moral, i és el que s'ha aplicat. Els acords que vostè blasma, de l'any 79, de

gener del 79, sí, van ser fets després de l'aprovació de la Constitució, van ser negociats sota el papa Pau VI —perquè, tot i que el gener del 79 ja hi havia Joan Pau II, de fet això ja estava firmat abans, o sigui, diguem-ne, acordat abans: aquest pontífex comença a governar el desembre del 78; per tant, el primer de gener del 79 es signa això, no?—, i indubtablement va quedar reforçat perquè el primer de març del 79 la UCD guanyava les eleccions amb àmplia majoria, i després no hi ha hagut, en certa manera, ningú que ho hagi rebutjat. Jo crec que la nostra Constitució, la que es va fer, la primera, la Constitució del 78, és una constitució que va saber donar..., i en això s'ha de reconèixer que Santiago Carrillo va donar una mostra de..., jo diria que d'obertura mental, d'angle mental, pel que es podia esperar d'un senyor del PC, eh? (*remor de veus*), en el sentit de no fer un punt de lluita del tema religiós: va seguir el corrent de persones tant..., jo crec que a vostès els sonaran bé, Togliatti, Berlinguer, i fins Craxi, que no oblidem que van saber, per exemple, els dos primers, acceptar un concordat de l'època feixista, de l'any 29, i incloure'l a la Constitució italiana com a part d'aquesta, i no es torna a firmar a Itàlia —on també s'està el Vaticà, com sabeu— el famós concordat del 84, que el firma Bettino Craxi, i arriba a uns magnífics acords amb l'actual pontífex, i avui dia a Itàlia ningú té res a dir.

Aquesta tolerància, jo crec que és el que la nostra Constitució va saber veure: el fet religiós no com a imposició, sinó com a respecte, i com un fet positiu. Positiu sense..., és a dir, no com un fet més de tolerància, sinó com un fet que cal protegir en tant que és un fet social. I per això l'única, diguem-ne, al·lusió religiosa que fa la Constitució és que s'establiran... —tot dient que l'Estat no té religió, que l'Estat és laic—, s'establiran els principals acords amb l'Església catòlica. És l'única definició religiosa de què parla, la resta és un desenvolupament d'això. Crec, per tant, que es va fer amb força lògica: la UCD en el seu moment va fer la llei d'estatuts de centres docents, en la qual l'ètica era la substituïda, exactament, de l'ensenyament religiós; després s'han volgut fer uns altres sistemes —allò que, com deien, es pot fer religió o parxís, eh?, com a activitat substitutòria—; s'ha procurat, això, anar arreglant-ho, nosaltres creiem que potser algunes activitats d'aquestes poden, perfectament, com és la cultura religiosa..., que per altra banda és bàsica per conèixer precisament la nostra història, cultura, i la pròpia, diguem-ne, identitat catalana, que encara s'explica, més que per la qüestió de la llengua —ho torno a repetir—, per una sèrie de circumstàncies purament històriques i culturals —no parlo del tema religiós. Però, en realitat, tot això ens du que el tractament constitucional va ser intel·ligent, i per això potser hem tingut pau religiosa, en el sentit de considerar que la religió no és un únic fet purament, diguem-ne, de portes endintre, sinó que és un fet social que cal, diguem-ne, protegir, tutelar, i que l'Estat ha de reconèixer: ni fomentar ni no informar, sinó acceptar el que la societat li demana. I les xifres i les dades sociològiques crec que estan molt clares.

Jo, aleshores, voldria, diguem-ne, per acabar... Una de les altres coses que s'ha dit és, doncs, que si aquests han estat nomenats pels bisbes, si no han estat nomenats..., totes aquestes qüestions. Mirin, jo crec que la ideologia

basada en el marxisme tenia dos grans bases. Una, el materialisme històric: «l'economia és la marxa de la història, controlarem l'economia, arreglarem la història»... Bé, tot això se n'ha anat, doncs, pel desguàs de la història, o cap a les golfes; en economia, crec que han rectificat molt. Després tenien el materialisme dialèctic, que és la negació de la transcendència i, per tant, l'ateisme com a dogma de fe: bé, ja ho deia en Vidal i Barraquer, quan deia «és que vostès tenen la religió que no hi ha religió», que també és una forma de creença, no? Bé, doncs, crec que, això, ho han de canviar, ho han de canviar i no insistir sempre en la mateixa filípica antireligiosa..., ja no és antieclesiàstica, o anticlerical, és purament antireligiosa.

Bé, s'ha dit, doncs, que com un bisbe pot nomenar un senyor, que és el que té la *missio docendi*, per anar a ensenyar allà. Bé, però, en canvi, serveix per fer-lo alcalde de Santa Coloma, sempre que l'alcalde aquest no obeeixi el bisbe, si és capellà, no?..., i es dediqui a ratllar els autos de l'alcalde (*remor de veus*). Bé, o sigui que aquí, diguem-ne, els nomenats pels bisbes són bons a condició que no obeeixin el bisbe, no? Bé, potser..., jo crec que, si vostès utilitzen uns capellans per un cantó, pels altres es poden utilitzar per un altre. (*Remor de veus.*)

En fi, només diré que el nostre Grup votarà en contra, i mai, mai, mai, amb una consciència tan clara i tan tranquil·la.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista... (*La Sra. Tolosana i Cidón demana per parlar.*) La senyora Tolosana em demana la paraula per...?

La Sra. Tolosana i Cidón

Flagrants contradiccions.

El president

Cenyit estrictament a contradiccions.

La Sra. Tolosana i Cidón

El senyor... A més d'altres coses que...

El president

Les altres coses no formen part de la seva intervenció. Per contradiccions, estrictament un minut.

La Sra. Tolosana i Cidón

Jo volia assenyalar que el senyor Escartín m'ha atribuït coses que jo no he dit, com per exemple he dit que fos una posició a votar a la meua Moció el nomenament dels professorats pel bisbat. No he dit en absolut que això formés part de la Moció. Jo, l'únic que he qüestionat és que aquests professors que entren per una via diferent puguin donar altres assignatures del currículum —llegeixi's la Moció. A més a més, jo no he dit en absolut que desautoritzo ni autoritzo capellans ni els utilitzo. Això ja forma part del seu imaginari. Per tant, demano que...

El president

Moltes gràcies. Per què em demana la paraula, el senyor Escartín?

El Sr. Escartín i Sánchez

Jo vull dir que la seva intervenció, quan va defensar –perquè, vull dir, tot és un tot– la interpellació, doncs, vostè va dir exactament que quina era la via que venia, que només era la del nomenament d'un bisbe, una línia francament atípica... Jo el que dic és que per impartir aquestes assignatures té la suficient autoritat –com ara s'ha estat demanant que hi hagi una autoritat islàmica que pugui designar professors per als nens o nenes d'ensenyament islàmic. És això.

El president

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall. (*Persisteix la remor de veus.*) A veure, em permet, senyor Magí Cadevall? Em tornen a demanar la paraula. Senyora Tolosana, per què em demana la paraula, ara?

La Sra. Tolosana i Cidón

Perdó, per demanar un aclariment a la Mesa: el que s'està debatent avui és la Moció, o s'està contestant la meva interpellació? Perquè si es contesta la meva interpellació jo tinc dret a rèplica, i si es parla de la Moció s'han d'ajustar a la meva Moció.

El president

Molt bé. Senyor Magí, pot intervenir.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president.

El president

Evidentment, sobre la Moció. (*Remor de veus.*)

El Sr. Cadevall i Soler

Sí, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup votarà...

El president

Silenci, si us plau!

El Sr. Cadevall i Soler

El nostre Grup votarà a favor d'aquesta Moció, perquè aquesta Moció demana l'aplicació i interpretació correcta dels acords entre l'Estat espanyol i la Santa Seu, i demana que es compleixi la legislació vigent, i, senyora Carme Tolosana, no podem deixar d'estar d'acord que es compleixi la legislació vigent.

Els socialistes, i en general la socialdemocràcia, respectem el fet religiós, i les especulacions que faci el senyor Escartín o qualsevol altre sobre la sensibilitat dels socialistes i la socialdemocràcia en aquest tema són gratuïtes. Per què? Perquè el socialisme defensa la igual-

tat, la solidaritat i la llibertat, i respecta totalment les concepcions religioses dels membres dels nostres partits. I això, internacionalment, em sembla que és així –no només aquí.

A més a més d'expressar el nostre respecte al fet religiós, vull expressar la nostra comprensió a la problemàtica laboral dels professors de religió, perquè tenen una manca d'estabilitat, almenys teòrica. Els bisbats els proposen, any per any, cada any. Amb els nous plans d'estudi, diuen aquests professors que han tingut una disminució d'hores. Diuen, també, que el que s'hagi posat l'ensenyament de la religió entre els crèdits variable els complica la vida; és molt complicat, els disminueix la franja horària.

Nosaltres volem ser comprensius amb aquestes necessitats, amb aquests problemes. Ara bé, per solucionar alguns d'aquests problemes, es necessita un canvi d'orientació dels objectius que es proposa la jerarquia eclesiàstica. Per exemple, per assumir una major estabilitat, a Canàries han fet un acord d'estabilitat; aquest acord d'estabilitat suposa, per part de la jerarquia eclesiàstica, que no els nomena any per any, sinó que a partir del tercer any fa una proposta gairebé definitiva de professors de religió. Per tant, no és un problema de l'Administració educativa. Però resulta que la principal preocupació de la Conferència Episcopal Espanyola no està tant a solucionar aquesta problemàtica concreta de l'ensenyament de la religió amb els nous estudis i els problemes que es provoquen en el professorat de religió, sinó –tots sabem i hem pogut llegir les declaracions– que la problemàtica que interessa fonamentalment la Conferència Episcopal Espanyola és que l'alternativa a la religió sigui una assignatura de contingut moral i sigui una assignatura avaluable. Van plantejar, perquè a això també s'hi ha alludit, una primera batalla jurídica perquè l'alternativa a la religió no fos, com havia establert el Govern socialista, l'estudi assistit. Aquesta proposta del Govern socialista era una proposta sensata. El Tribunal Suprem va corregir això perquè va creure que això privava d'uns drets a l'estudi assistit als que feien religió. I és a partir d'aquí que es va dir que es podien fer altres activitats, per exemple, activitats lúdiques.

A continuació, algunes associacions d'inspiració religiosa varen, també, portar als tribunals aquesta resolució i van perdre aquesta segona batalla, i es va demostrar que la seva primera victòria era una victòria pírrica. Per què? Perquè el Tribunal Suprem va dir molt clarament que el respecte a la Constitució, que obliga a oferir l'ensenyament de religió a tots els alumnes que ho desitgin, no permet als posseïdors d'aquest dret determinar què han de fer els altres ciutadans de l'Estat quan aquells alumnes reben classes de religió, reben la satisfacció del seu dret constitucional. Aquest dret no implica cap obligació a fer determinades coses per part dels altres ciutadans de Catalunya o de l'Estat espanyol.

Ara bé, què ha fet el Departament d'Ensenyament? El Departament d'Ensenyament, en lloc, en aquest tema, de buscar la causa real dels problemes i solucionar-ho, ha tractat de donar una compensació, per, una mica, disminuir aquest problema dels professors de religió i semblar que millorava l'ensenyament de religió. Qui-

na era aquesta compensació? En la Moció surt clarament; bàsicament, dos punts que crec que realment s'haurien de corregir d'aquest acord amb el Secretariat Interdiocesà. Primer, que els professors de religió poden, amb limitacions i en determinades circumstàncies, d'acord, però poden, segons aquest acord, impartir altres matèries; diu: «quan tinguin la titulació», és igual, els professors de religió diu que poden impartir altres matèries que no són la religió catòlica. I, segon, diu que poden ocupar càrrecs acadèmics, com ara –s'entén– tutoria, direcció dels seminaris, etcètera, de departaments.

Bé, això és injust, això és antidemocràtic i això va contra la qualitat de l'ensenyament. Per què? És injust perquè, com s'ha dit repetidament, l'accés a la funció pública i al treball en l'Administració pública està perfectament reglamentat en un estat democràtic. En el cas dels que pertanyen als cossos de mestres, als cossos de professors de secundària, l'accés és per un concurs oposició públic, amb publicitat i amb igualtat d'oportunitats per a tots els ciutadans de Catalunya, per a tots els ciutadans de l'Estat espanyol. En el cas dels professors interins, també, el Departament d'Ensenyament mateix ha fet una normativa molt precisa, i amb publicitat, concurrència, igualtat d'oportunitats, i es valoren criteris objectius per seleccionar, fins i tot, el professorat interí, com ara l'antiguitat, haver participat en anteriors concursos oposició, el resultat d'aquests concursos oposició. I, per tant, nosaltres acceptem, com a derivat d'aquest fet de la Constitució, que els bisbats presentin els professors de religió i els nomeni, a partir d'aquesta proposta, l'Administració educativa. Però el que podríem dir que no hi cap en un estat democràtic és que puguin entrar a fer les assignatures ordinàries alguns professors per altres vies, com ara és la proposta del Bisbat. Ja he dit, amb tot el respecte pel fet religiós. Una cosa no té res a veure amb l'altra.

Però, a més a més, jo penso que és lesiu per a la qualitat de l'ensenyament. Per què? Perquè amb aquest respecte al fet religiós i amb aquest respecte a la Constitució i als acords estem disposats a acceptar que la presentació per part del Bisbat garanteix la idoneïtat d'aquestes persones per ensenyar la religió catòlica, però no podem acceptar que aquesta presentació del Bisbat garanteixi altres idoneïtats en altres matèries o per fer tutories o per fer direccions de seminaris. És més, jo no crec ni que els bisbes, quan fan aquesta presentació, pretenguin certificar la idoneïtat d'aquestes persones per fer altres assignatures o per fer tutories. Per tant, això és una injustícia per a la resta dels professors, és una injustícia per als ciutadans i va contra la qualitat de l'ensenyament. Si algú creu que els criteris de selecció per a la funció pública i per al treball en l'Administració són incorrectes, els hem de millorar. El que no podem fer és admetre que uns ciutadans entrin en aquest sistema per una altra via. Tant és així..., ha dit que això estava d'acord amb la Llei, un diputat anterior, jo crec que si algú portés això als tribunals, ho guanyaria clàssimament.

Per tant, per tots aquests motius i amb tot el respecte, penso que això és una anomalia que s'ha de corregir i, per tant, votarem a favor d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Jané.

El Sr. Jané i Bel

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la senyora Tolosana ja ens ha anunciat que votàrem en contra d'aquesta Moció perquè, lògicament, aquesta no és diferent de totes les altres que es van veient en aquest Parlament. Ja n'hem parlat, amb la mateixa senyora Tolosana, i ella sap que votarà, el nostre Grup, en contra d'aquesta Moció. I vostès també, perquè ella ens ho ha anunciat.

Simplement, en la preparació d'aquesta intervenció jo, senyora Tolosana, he rellegit amb el màxim d'atenció el text de la seva intervenció i de la resposta del conseller a la interpellació feta. I, a més a més, he tingut el plaer de llegir un article de vostè, del febrer..., publicat el febrer del 1997 a *Perspectiva escolar*, en el seu número 212, que, per cert vaig tenir l'alegria de pensar que en el 97 *Perspectiva escolar* ja havia publicat el número 212. És interessant saber que una revista d'aquelles que la vàrem veure néixer ja ha publicat més de dos-cents números.

He trobat una lectura també molt interessant, que és un intercanvi de cartes que trimestralment, entre el 95 i el 96, es van creuar l'Umberto Eco i el cardenal Carlo Maria Martini, recollides en una magnífica publicació no gaire llarga, d'aquelles que les podem llegir, que es titula: *En què creuen els qui no creuen?*

Jo ara me n'aniria a un debat, doncs, molt més, diríem, apassionant que la mateixa Moció, que és aquell de la ciència i la consciència. Entraríem en diferents maneres de dir però que, en definitiva, l'essència del nou sistema, ja que l'essència del nou sistema educatiu que entre tots plegats estem intentant desplegar i portar a bon terme no són els seus continguts, com algú ens pretén dir aquests dies, sinó que són els aprenentatges, els valors, les actituds... Segurament partim de concepcions diferents, totalment, segurament; però, el que sí és cert és que estem construint un país democràtic i ens estem dotant de lleis democràtiques.

Permetin-me, per a tots plegats, citar algunes d'aquestes normatives. El tema que estem tractant arrenca, en definitiva, d'uns quants documents internacionals dels que, aquells que estaven treballant en la clandestinitat en època de dictadura en aquest país, somiàvem que algun dia tindríem reconeguts en el nostre país: la Declaració universal dels drets humans, del desembre del 48; el Protocol addicional de l'any 52; el Conveni per a la protecció dels drets de l'home i de les llibertats fonamentals, del 4 de novembre del 50; la Convenció relativa a la «lucha contra las discriminaciones en la esfera de la enseñanza», adaptada el 14 de desembre de 1960 per la Conferència General de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura, de la UNESCO; el Pacte internacional de drets econòmics socials i culturals, del 19 de desembre del 66. I això, aquests documents, alguns d'ells es van publicar, per primera vegada, en el BOE; per exemple, el Conveni per a la protecció dels drets de l'home, l'any 79, es pu-

blicava en el BOE; el Protocol addicional, l'any 91, i el Pacte internacional de drets econòmics socials i culturals, el publicava el BOE l'any 77.

A l'Estat espanyol ens vàrem dotar d'una constitució, perquè és que els acords posteriors entre l'Estat espanyol i la Santa Seu i els acords entre el Departament d'Ensenyament i el SIERC són molt posteriors a aquests altres acords de rang internacional i la mateixa Constitució espanyola. Estem parlant del marc del nou sistema educatiu, i en el marc del nou sistema educatiu no hem d'oblidar la Llei orgànica que el posa en solfa, que és la LOGSE, i en la LOGSE, la disposició addicional segona ens parla d'aquesta possibilitat d'exercir el dret, per part dels pares, d'optar per l'ensenyament, en l'ensenyament reglat, de la religió. Aleshores, vénen els desplegaments addicionals, els desplegaments que fan possible, tant a nivell de l'Estat amb els decrets mínims, com a la nostra comunitat, el nou sistema educatiu.

El conseller Hernández amb les seves respostes, tres o quatre vegades, va anar remarquant que no hem d'obligar ningú i sí que cal garantir drets. Els acords, com he dit, són posteriors i tenen un concepte totalment distint.

Jo crec que no hauria d'afegir res més, però, si m'ho permeten, aquest diputat vol ser coherent amb si mateix, i fa una colla de temps que estem també treballant, escoltant, intentant saber quina és la situació i quines són les aspiracions laborals del contingent que enguany, el curs 97-98, a l'ensenyament primari a Catalunya hi han 706 persones que estan exercint com a professors de la religió catòlica. I en l'ensenyament secundari hi ha 434 persones; algunes d'elles, no pas totes, estan agrupades en algunes associacions que, segurament, els portaveus de temes educatius d'aquesta cambra hem parlat amb ells i ens hem relacionat amb ells en més d'una ocasió.

A Catalunya, en aquest moment, en l'enquesta del 96-97, estaven exercint..., per part dels seus pares i, per tant, els alumnes com a tals educands, en educació infantil hi havia 13.933 alumnes; a la primària, 78.247 alumnes; en el BUP, 20.775, i a l'FP, 8.169. Parlo del sector públic, perquè és lògic. Hi ha altres, molts més milers d'alumnes que estan seguint les seves assignatures de religió en el sector privat, però algunes d'aquestes escoles, que segueixen, no pas totes, però algunes d'aquestes escoles són d'iniciativa d'ordes diferents religiosos. Per tant, no parlo del sector privat, sinó del sector públic, que és el que en el dia d'avui ens està atenient.

Aquest diputat i el seu Grup Parlamentari, de Convergència i Unió, seguirem treballant en la millora de la situació laboral de tot aquest contingent de professors, tant com puguem, segurament, exactament igual que tots els altres representants dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, i repetir que votarem no a la Moció que ens ha presentat en el dia d'avui la senyora Carme Tolosana.

I, si m'ho permeten, simplement, dir que Umberto Eco, en una de les seves cartes, una de les primeres d'aquell llibret, ens diu que, si hi ha d'haver diàleg, també s'haurà de desenvolupar en els límits on no hi ha consens, que és aquest un dels casos. Jo crec que avui no

podem tenir consens; uns grups votarem una qüestió en una direcció, uns altres grups la votarem en una direcció..., no la mateixa, però crec, sincerament, que l'Umberto Eco té raó: no només hi pot haver diàleg quan hi ha consens, sinó que el diàleg és important quan no en tenim.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat i no havent-hi hagut esmenes –per tant, no hi ha pronunciament sobre les esmenes–, iniciarem la votació.

S'inicia la votació.

Aquesta Moció ha sigut refusada per 37 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament sostenible

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament sostenible. Presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula per exposar la Moció el diputat senyor Jordi Portabella. (*Remor de veus.*)

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats...

El president

Esperi un moment per començar... (*Pausa.*) Ja pot començar.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. La quasi totalitat d'interpellacions que substanciem els diputats, en la seva formulació, genèricament són una mica etèries, perquè així ho mana el Reglament, però quan les substanciem intentem sempre concretar-les en alguna qüestió específica, que és la que bàsicament ens interessa.

En aquesta interpellació que vaig substanciar fa dos plens, referent al desenvolupament sostenible, la formulació era, efectivament, genèrica, però la substanciació també va ser genèrica en la formulació que li vaig donar, ja que creia que havia de ser aquesta la manera de substanciar-la, és a dir, posava l'accent a parlar d'idees, a parlar de criteris que són importants per a la sostenibilitat, més que fixar-me en casos concrets o en elements que podrien mostrar la no-sostenibilitat o la dificultat de la sostenibilitat en el nostre territori, bàsicament perquè les qüestions de sostenibilitat són complexes i no s'estan duent a terme amb massa efectivitat en cap país del món, inclòs el nostre.

La Moció subsegüent a la interpellació sobre el desenvolupament sostenible té sis punts, i tots els punts, també, són genèrics. Són genèrics però recullen idees que, tot i que inicialment puguin semblar que són fàcilment assumibles o que són idees que s'han discutit en altres ocasions, en realitat, estem parlant d'unes idees que el que fan és anar centrant el que són els aspectes centrals de la sostenibilitat.

Jo diria que el més important per tendir a la sostenibilitat és que es produeixi un canvi cultural, un canvi cultural que ha de ser molt important perquè s'ha de produir a nivell de mentalitat, a nivell d'enfocaments, i el primer punt de la Moció fa referència, justament, a aquest punt, és a dir, a promoure una cultura ambiental que tingui com a finalitat canviar la visió excessivament antropocèntrica de l'espècie humana, que l'espècie humana té del planeta Terra i de la seva relació amb altres éssers vius de la biosfera.

Efectivament, això coincideix plenament amb el que he dit fins ara, de com pot arribar a semblar de genèrica aquesta Moció, però, la veritat és que això representa un canvi similar al que va representar al seu moment passar de Copèrnic a Galileu, és a dir, deixar d'actuar com a eix central sobre la terra per adonar-nos que vivim immersos en el medi que ens envolta, per adonar-nos que no estem al marge de les relacions éssers vius - medi i que no podem viure desnaturalitzats en el planeta o en el nostre país, en funció de l'escala que s'utilitzi. I això sí que té unes concrecions: les concrecions són, per exemple, com es protegeix la biodiversitat, i les concrecions de com es protegeix la biodiversitat no són únicament i exclusivament centrades en un pla de protecció, sinó en el concepte de necessitat de protegir aquells individus sobre els quals es sustenta la vida gràcies a la qual nosaltres podem existir en el planeta.

El segon punt d'aquesta Moció parla de «contextualitzar els problemes ambientals dins la localitat on es produeixen i de la globalitat del país i del planeta». Aquí hi ha un canvi molt important que s'ha produït aquests darrers anys, i que és el canvi de la globalització, i que, bàsicament, és un canvi que s'ha produït pels mitjans de comunicació, que han actuat a nivell de tot el planeta i que han donat aquesta concepció de globalització que, fins ara, l'espècie humana no havia tingut mai. Evidentment, ara, el nostre camp de futbol –per dir-ho d'aquesta manera– és tot el planeta; fins ara..., o, per exemple, en època dels grecs era una part de Mediterrani, en l'època dels romans era una part més àmplia, però, ara ja estem en el global del planeta, actuant sobre el global del planeta.

I això vol dir que quan plantegem els temes els hem d'enfocar en la seva justa escala. Un exemple que ha passat freqüentment ha estat el de la deixalleria de Granollers, en la qual s'ha hagut de fer uns canvis d'ubicació perquè el lloc, el barri on anava ubicada aquesta deixalleria no estava d'acord que s'hi ubiqués. Això es veia, per part de les persones afectades, com un problema estricte del barri on anava a construir-se aquesta deixalleria, però, és clar, aquest no és el problema: el problema és que si no podem fer deixalleries a Catalunya no es pot apostar, per exemple, per una política de residus basada en la reutilització i en el reci-

clatge. I, si a Catalunya no apostem per una política de residus, de reciclatge i valorització d'aquests residus a nivell de planeta, el que ja és actualment un greu problema es converteix en un problema que fa insostenible la viabilitat de l'espècie humana. Per tant, en aquest punt, el que estem demanant és que ens adonem d'aquesta contextualització i que a l'hora d'enfocar nous projectes es tingui en compte l'escala, i que les anàlisis es facin en funció de la repercussió que tenen en les diferents escales d'anàlisi.

Hi han altres temes clarament globalitzats i globalitzadors, com pot ser l'efecte hivernacle que patim tots els éssers vius del planeta, o, per exemple, tot l'afebliment de la capa d'ozó, que aquests, diguem-ne, ja s'associen ràpidament a la globalització, però tot el que és ambiental –justament per la transversalitat que defensem en el punt cinquè– té aquestes diferents escales.

En el punt tercer i en el punt quart s'entra en conceptes d'aplicació econòmica de la sostenibilitat. En el punt tercer es demana que s'incorpori en l'avaluació de les distintes activitats humanes que es duen a terme sobre els aspectes naturals la comprensió que és difícilment quantificable econòmicament en molts casos, però que, mitjançant altres valoracions no econòmiques, poden reflectir l'alt valor que tenen per al manteniment dels sistemes que sustenten la vida. És a dir, nosaltres ens belluguem en una societat en la qual pràcticament només s'utilitza com a mètode d'anàlisi el cost/benefici. Es defineixen uns costos, es defineixen uns beneficis, es fa la resta i es decideix si allò és o no és, obtens o no obtens un benefici a l'hora de realitzar-ho.

Això potser a nivell d'empreses pot ser una bona manera de fer-ho, sempre que s'internalitzin les externalitats, i sempre que es tinguin en compte alguns aspectes importants, com que hi ha una gran diferència de temporalitat, és a dir, que primer és el cost, i el benefici vindrà al pas de molts anys, o les diferències espacials, en el sentit que una empresa no tira els efluentes contaminants per la claveguera que va a parar a la seva empresa, sinó fora del seu perímetre i, per tant, s'hi han d'incloure aquestes diferències espacials i temporals que es produeixen, però podria ser un mètode acceptable. Ara bé, no és acceptable per a la valoració de molts elements que incideixen sobre el medi i que no es poden quantificar econòmicament. Un exemple podria ser el Quart Cinturó, amb totes les repercussions que això té. Hi ha una sèrie d'elements que es poden quantificar: què costa fer una carretera, quin cost significa que hi hagi més emissions de CO₂, quin cost té la pèrdua de sòl, però hi ha una sèrie d'elements molt importants –molt importants–, que no es poden quantificar econòmicament, com, per exemple, pot ser el que representa el fraccionament, no la pèrdua, sinó el fraccionament d'un espai agrícola, el que representa una pèrdua de paisatge o el que representa la pèrdua d'uns jaciments arqueològics que, en el cas del Quart Cinturó, per exemple, sumen una vintena.

En el quart punt és: «Defensar que el capital natural no és substituïble en la seva totalitat per capital econòmic i que, en conseqüència, existeix un capital natural crític que s'ha de mantenir.» És a dir, el que són les idees

essencials de la discussió entre la sostenibilitat feble i la sostenibilitat forta, i que es basa en el criteri que nosaltres defensem –i així ho posem aquí– de la sostenibilitat forta, mitjançant el qual no és suficient, o no es pot defensar exhaurir tots els recursos naturals si, després, s'inverteixen de manera financera o en capital fet per l'home, perquè considerem que, efectivament, hi ha un capital crític que no pot desaparèixer mai a nivell de naturalesa, perquè –torno a incidir sobre la idea– és sobre el qual se sustenten els sistemes de vida.

El punt cinquè incideix sobre la transversalitat, que és un concepte que a tots ens agrada utilitzar, però que freqüentment no és fàcil d'aplicar, i nosaltres demanem un esforç en aquesta línia, sobretot veient la gran diversitat que hi ha en el mateix Govern de la Generalitat de Catalunya en els aspectes ambientals, que es troben en vuit departaments i, aproximadament, en vint-i-una direccions generals.

I el sisè punt és el d'avaluar els projectes d'estudi que prevegin desenvolupar des d'una òptica de sostenibilitat; és a dir, agafar la idea de sostenibilitat com a motor, agafar la idea de sostenibilitat com a idea que coordina tot el que és el desenvolupament. Un exemple d'aquest darrer punt podria ser, per exemple, el transvasament del Roine, és a dir, abans de plantejar el transvasament del Roine amb tot el que significa, tot el que significa de fer una infraestructura molt costosa, molt gran, bastant desnaturalitzada, posem l'accent, primer, en aquest 30% que diu el mateix Departament, o el mateix Institut Català d'Energia, que ens podem estalviar, d'aigua; posem, revisem les dades sobre el consum d'aigua, que són menors de les previsions que s'havien fet, i, per tant, aquest 30% pot ser superior; posem l'accent en tots aquells elements que poden fer que prescindim d'estructures que tenen un alt cost, no només econòmic, sinó natural, i apostem per aquells elements, diguem-ne, més sostenibles, més de comportament eficient en relació amb els recursos.

Aquesta és la Moció que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per tal que vostès, doncs, la votin favorablement, si hi estan d'acord.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentada una esmena pel Grup Socialista. Per defensar l'esmena, té la paraula la diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Senyor president, aprofitaria el torn per posicionar el Grup Socialista davant d'aquesta proposta de Moció subsegüent a la interpellació efectuada i, per tant, acumularia el temps del que signifiquen el posicionament i la defensa de l'esmena.

La qüestió que se'ns planteja en aquesta Moció subsegüent, presentada ara mateix pel diputat del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Jordi Portabella, no és un tema menor en absolut, com tampoc ho va ser la interpellació efectuada per aquest mateix diputat al representant del Govern de Catalunya, al

conseller de Medi Ambient, el senyor... Ignasi Puigdollers, Joan Ignasi Puigdollers –ho sento, ho lamento.

El que volíem dir respecte a aquesta Moció subsegüent, és que els debats de la sostenibilitat són veritablement importants, i el diputat que m'ha precedit ho ha explicat fa un moment, perquè en el fons plantegen la reconducció, el redreçament, el canvi de direcció de l'acció del conjunt de poders públics dels diferents estats del món.

I s'han produït en aquesta darrera dècada acords de veritable transcendència en aquest camp, acords que han subscrit els diferents estats i especialment el nostre, i que això ve a obligar el conjunt de poders públics d'aquests estats a l'acompliment d'aquesta introducció a les diferents polítiques d'elements que garanteixin la sostenibilitat del sistema, de l'estructura social, del nivell de prestació de serveis, del nivell de benestar, del nivell de confortabilitat, del nivell de garantia de salut, etcètera, del conjunt de la societat.

I això està aviat dit, i sovint, aquest terme, l'hem incorporat com un terme habitual de determinats debats polítics, però té un abast, té una significació, que no sé si sempre en som prou conscients o, si més no, si actuem en conseqüència. Perquè, doncs, el control integral de la contaminació o la prevenció de la proliferació de residus significa un canvi molt important d'hàbits, de normativa de la legislació de controls de l'activitat industrial o l'activitat de tota mena capaç de generar contaminació, perquè la reducció del consum d'energies no renovables significa un canvi de plantejament en política energètica, sempre d'un pes econòmic extraordinari, considerable, en qualsevol societat i també en la nostra. Perquè la millora de la gestió de la mobilitat, incloent-hi decisions de localització, vol dir condicionar la política de planificació territorial i, per tant, establir sistemes de transport més efectius i racionals ecològicament, i, per tant, vol dir potenciar el transport públic i, fonamentalment, el ferrocarril. Perquè les millores en la qualitat de les zones urbanes vol dir destinar molts recursos a millorar el conjunt de grans concentracions humanes, en forma de ciutats, en forma de zones urbanes d'alta concentració. Perquè la millora de la salut i la seguretat públiques, amb especial èmfasi en l'avaluació dels riscos industrials, la seguretat nuclear, la protecció enfront les radiacions, no és tampoc un tema menor ni molt menys, sinó un tema importantíssim. I perquè en el conjunt de la gestió sostenible dels recursos naturals, com ara el sòl, el terreny, aquest bé escàs que si no el cuidem un dia s'exhaurirà, l'aigua, els espais naturals o les zones litorals són temes importantíssims, que els diem així, de passada, quan parlem de polítiques sostenibles, però que, sovint després, en la pràctica, en l'aprovació dels diferents pressupostos, en l'aprovació de diferents projectes legislatius que després s'estableixen i que podrien fer èmfasi i podrien reconduir l'actitud que hi ha hagut, doncs, en les darreres dècades envers temes com el que els acaba de mencionar, no s'acaba de produir.

Per tant, incorporem, certament, aquest terme de la sostenibilitat; incorporem, certament, aquest terme de l'acció de polítiques sostenibles en determinats àmbits, però a la pràctica no s'ha produït encara el punt d'in-

flexió necessari perquè es reconduïxin polítiques que garanteixin el que llegarem als nostres hereus, a la generació que vingui darrere nostre, un món millor del que ens han llegat a nosaltres, del que ens han donat a nosaltres.

Per tant, el debat, importantíssim, la proposta de resolució respecte a promoure la cultura ambiental o establir que els problemes locals s'han de plantejar localment, però, a la vegada, en la globalitat que signifiquen per a un país o per al mateix planeta els problemes ambientals, el tema d'incorporar en l'avaluació de les activitats humanes el concepte de valoracions econòmiques i no econòmiques de l'alt valor que tenen per al manteniment dels sistemes que sostenen la vida és important, el tema del capital natural, que no és substituïble per cap altra cosa, i qui cregui que és substituïble pel diner s'equivoca i, en tot cas, té una visió molt miop de la vida a mitjà termini, i perquè tothom —o crec jo que en teoria— està d'acord que la transversalitat que comporta l'aplicació d'aquest tipus de polítiques és imprescindible si veritablement es volen aplicar, i això vol dir que no n'hi ha prou a tenir un departament de política de medi ambient, un departament de medi ambient, si aquest no aconsegueix impregnar d'activitat mediambiental el Departament de planificació territorial, el d'Indústria, el d'Economia, i tots els altres departaments del conjunt del Govern de Catalunya.

Per tant, si estem d'acord amb aquest discurs general, i si considerem interessants els continguts de la interpellació del dia anterior i de la Moció subsegüent, perquè hem presentat esmena, doncs, l'esmena és una esmena que pretén concretar una miqueta i situar-ho aquí a Catalunya, perquè si bé és cert que els problemes ambientals són globals, també és veritat que tothom col·labora a fer-los possibles, i que cada decisió que es pren en la casa de cadascú, en el poble, la vila, la ciutat de cadascú, en el país, en la nació, com ara Catalunya, els seus respectius responsables polítics, intervé, afecta, suma al que succeeix al conjunt del planeta Terra. Per tant, el que ens ha semblat és que era bo que aquesta Moció tingués algun tipus de concreció en què fer aquí a Catalunya, per aquest tema de les polítiques sostenibles del conjunt de l'acció de govern.

I hem intentat que l'esmena fos conseqüent amb un debat que es va produir el dia 4 de març a la Comissió de Política Territorial d'aquesta cambra, en el qual va ser aprovada —si no ho recordo malament— per unanimitat del conjunt de grups una proposició no de llei, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, esmenada pel Grup de Convergència i Unió, en la qual s'adquiria el compromís d'elaborar els criteris..., ho llegiré. Diu: «Es presentarà en el termini de tres mesos un pla de treball de primers criteris per dur endavant l'aprovació de l'Agenda 21 de Catalunya», que ja saben vostès que l'Agenda 21 pot ser a nivell local, pot ser a nivell de nació catalana, pot ser a nivell d'Estat, pot ser a nivell d'Unió Europea, però el que pretén és que s'elaborin les estratègies i el programa de mesures concretes, de mesures integrades per aturar els efectes de la degradació ambiental i per tal de promoure el desenvolupament compatible amb el medi ambient. Per tant, a la Comissió de Política Territorial va aprovar-se que es presentaria en el termini de

tres mesos un pla de treball de primers criteris per dur endavant aquesta Agenda.

Creiem, per tant, que sent conseqüents amb el que es va aprovar en aquella Comissió, i després d'un debat important en el conjunt de la cambra respecte a les polítiques de sostenibilitat, correspon que en el darrer apartat d'aquesta Moció que debatem s'hi incorporés —si així ho consideren tots vostès— un nou paràgraf que diu que durant aquest any 1998 s'elabori aquesta Agenda 21 per a Catalunya, que concreti les polítiques de sostenibilitat en les diferents actuacions del Govern de Catalunya, perquè, tot i que ja els dic que la generalitat en què es manifesta la Moció és assumible pel Grup Socialista, i que hi votarem a favor, encara que no s'incorporés aquesta esmena, el que ens sembla és que la cambra catalana, el Parlament de Catalunya ha d'adquirir un compromís concret i més específic respecte a l'aplicació d'aquestes polítiques de sostenibilitat, i per això la nostra esmena, i per això, en conjunt, el nostre vot favorable a la Moció presentada per Esquerra Republicana.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per intervenir per fixar la posició dels grups, tenen aquest dret els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues, té la paraula.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. La interpellació que va substanciar en el passat Ple el diputat Jordi Portabella, com ell mateix ha reconegut avui, era una interpellació de caràcter genèric, no només en enunciat, sinó també en el contingut de la seva formulació.

De fet, el tema de la sostenibilitat, el desenvolupament sostenible, dóna per a una interpellació i dóna per a cent interpellacions, i és un debat, òbviament, que no acabarem ni avui ni durant aquest període de sessions. Tant el senyor Portabella com el conseller de Medi Ambient van explicitar els principis que, segons el seu punt de vista, haurien d'inspirar aquest desenvolupament. Concretament, el senyor conseller, parlava de difondre els principis de sostenibilitat; d'elaborar estratègies nacionals de sostenibilitat, d'establir criteris de sostenibilitat en la presa de decisions i en la gestió, i el diputat proposant, en la Moció que ens posa a consideració, fixa en sis punts quins són els principis, quins són els criteris genèrics a partir dels quals s'hauria de basar una actuació sostenible.

Fins aquí, per tant, jo crec que, en l'enunciat dels grans principis, hi havia acord entre el diputat interpellant i el conseller; jo crec que ja hi ha acord genèric entre el conjunt dels grups de la cambra; el que passa és que el que cal fer és desenvolupar aquests criteris genèrics i traduir-los en propostes concretes. És allò del pensar globalment i actuar localment. Jo crec que amb la primera part d'aquesta definició és relativament senzill posar-nos d'acord; altra cosa és que ens posem d'acord a l'hora de desenvolupar, de manera concreta, aquests principis genèrics.

Per arribar a aquestes conclusions, per arribar a veure si aquest desenvolupament a base d'actuacions concretes és correcte o no és correcte, òbviament aquí hi haurà diferents parers, i, pel que fa a l'actuació del Govern de la Generalitat, el que s'ha fet fins ara és una pista, però, òbviament, l'actuació caldrà modular-la, caldrà variar-la, a partir d'aquelles conclusions a les quals arriben els diferents fòrums internacionals, que van marcant, també ens van marcant a tots, algunes conclusions i alguns camins a seguir i, per tant, aquestes conclusions s'hauran de traduir, per exemple, en la gestió de l'aigua, per exemple, en la planificació de noves infraestructures, per exemple, en la promoció del transport públic, en la política de reequilibri territorial, en el tractament de residus, etcètera. Per tant, amb una actuació absolutament interdepartamental, que afecti l'actuació del conjunt del Govern de la Generalitat i no només el d'un departament.

Els sis punts de la Moció, des del nostre punt de vista, són prou genèrics com perquè puguin ser recolzats, jo diria que per tothom. També és cert que l'aplicació concreta o el desenvolupament dels punts de la Moció, qualsevol d'ells, el primer, el segon, el tercer o el sisè, tant se val, pot fer-se a partir de l'aplicació de propostes diferents, però és cert que, prèviament a l'aplicació de polítiques concretes, hi ha d'haver uns criteris inspiradors, uns criteris de planificació més generals. I en aquest sentit ens semblen correctes els que ens proposa el diputat Portabella i, per tant, hi votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, realment sí que la Moció, en general, és un xic genèrica, però jo crec que no està de més parlar, des del punt de vista genèric, perquè, de fet, dintre d'aquest món mediambiental hem de reconèixer que tots, més o menys, ens estem educant i, per tant, uns conceptes genèrics no estan mai de més, com tampoc està mai de més, doncs, tornar a repetir, definir el concepte «sostenibilitat». Sí que n'hi ha molts, de conceptes sobre aquest vocable, però jo crec que no està mai de més, i cadascú que faci seu el que cregui, doncs, més convenient.

Jo, des de conèixer l'informe de les Nacions Unides sobre el medi ambient i el desenvolupament, la Comissió Grünland, diu una cosa molt senzilla, que tots hem de tenir molt present i és tan senzilla com que: «és el que satisfà les necessitats del present sense comprometre la capacitat de les generacions futures per satisfer les pròpies». És ben senzill i ben clarificador.

I, a més a més, defineix que compromet tant els punts de vista socials com mediambientals. I em remetré al 20 de novembre del 92, a Washington, quan norantados premis Nobel de ciència i economia, que eren de

tots els països del món, varen signar i estendre mundialment un document en el qual demanaven canvis fonamentals en la forma d'administrar els recursos del planeta, si no volíem anar cap a una catàstrofe mediambiental. Anomenaven cinc àrees íntimament relacionades: aconseguir més eficàcia en l'ús energètic dels recursos naturals, abandonant, gradualment el que són els combustibles fòssils; dos: el control de les activitats contaminants; tres: l'estabilització demogràfica; quatre: l'eliminació de la pobresa, i cinc, el foment de la igualtat per a les dones. Sembla que són uns conceptes que potser estiguin deslligats, però estan íntimament relacionats, els conceptes socials i mediambientals.

Amb això el que pretenia el document era alertar sobre els efectes adversos de la massiva i interdependent intervenció humana en la pròpia vida. Fa pocs dies, el doctor Joan Martínez Alier, que ens va venir en una compareixença a la Comissió Territorial de Medi Ambient, ens deia coses com: «S'ha de considerar l'economia no aïlladament, sinó dins del sistema físic. Quan més ric és un país, més a prop està de l'esgotament dels seus recursos. Es produeixen residus i es malbaraten recursos.»

A mi em sembla, senyors i senyores diputades, que en això tots hi estem d'acord.

Catalunya, com a petit país mediterrani té el repte d'harmonitzar els seus sistemes socials amb les naturals; de recrear la seva cultura i defensar la seva identitat respectant el medi ambient.

També l'honorable conseller, senyor Puigdollers, en la seva intervenció en la interpellació que ha donat lloc a aquesta Moció que presenta avui Esquerra Republicana, ressaltava la voluntat de la implicació en el procés de transformació que necessitava seguir per tal d'aconseguir una plena integració dels sistemes socioeconòmics amb els sistemes físics, i també ens deia que no era gens fàcil determinar pautes sostenibles alternatives a les actuals. Hi estem completament d'acord, no és gens fàcil, però potser seria ja hora de plantejar un model d'índex en el qual s'haguessin treballat els criteris de valors, un índex que ens digués quins són els valors, per nosaltres, primer, segon, tercer, quart...

També considerava el senyor conseller imprescindible el paper actiu de l'Administració local, i que era en l'àmbit de la seva competència on s'havien d'elaborar les agendes 21. Completament d'acord.

Per tant, recolzarem cadascun dels punts de la Moció presentada, per considerar que el concepte del primer punt és bàsic: la necessitat de promoure una cultura mediambiental amb molta més intensitat que s'ha fet fins ara, ja que sense la sensibilització de la població no podem comptar pas amb la seva bàsica participació —i és molt necessària, la participació de la població.

Quant al segon punt, ja llavors era la necessitat de concretar més aquesta exposició genèrica que tant feia el senyor Portabella com, més o menys, hem fet cadascú de nosaltres, de dir com es concreta tot això. Són els problemes propis de cada localitat on s'han de contextualitzar les agendes 21, tenint en compte que serien els agents socials, amb l'assessorament de qui

calgui, els que elaboren la pròpia Agenda 21, essent vàlida una cosa per a tot Catalunya.

Considerem el tercer, quart i sisè punt íntimament relacionats per veure d'avaluar les activitats humanes sense perdre de vista aquesta relació que diem entre economia i el sistema físic.

I, quant a l'últim punt, es desprèn de tots els anteriors, que és la necessitat d'aquesta transversalitat entre tots les conselleries, entre tots els departaments que componen el nostre Govern.

Jo també faria referència a tot això..., hi ha aquest problema de les dates, que es presenten..., s'aproven unes coses, potser, en comissió, després ve una interpellació posterior que repeteix les coses... El que ressaltava la senyora del Partit Popular... (*remor de veus*) –ai, perdó, del Partit Socialista, perdó; és que ara, en aquest moment, no em sortia el teu nom–, quant a la resolució que va ser aprovada, que presentàvem Iniciativa - Els Verds i que va ser aprovada, i que ha ressaltat tots els punts que llavors, pràcticament, donaven sentit a la Moció que avui es presenta... Vull dir que és qüestió de dates, que també una cosa es presenta i després se n'aprova una altra que desvirtua una miqueta l'actualització de la mateixa Moció. Però, en aquest sentit, doncs, donarem el nostre vistiplau a la Moció que presenta Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, abans de començar, jo potser voldria dir que tota aquesta Moció que presenta Esquerra Republicana, en principi a nosaltres el que ens sembla és un bon document, una declaració de bones intencions i amb un bon rerefons. Nosaltres considerem això. Falta, des del meu punt de vista, potser, una mica de síntesi, per..., amb menys propostes, potser, treure una proposta –valgui la redundància– una mica més clara; en conjunt, repeteixo, és una mica abstracta. Però bé, anem punt per punt, no?

El primer punt diu: «Promoure una cultura ambiental que tingui com a finalitat canviar la visió excessivament antropocèntrica que l'espècie humana té del planeta Terra i de la seva relació amb els altres éssers vius.» Bé, nosaltres, amb aquesta cultura mediambiental, hi estem totalment d'acord. És més: pensin que, en definitiva, avui dia, jo crec que qualsevol estat modern ha de contemplar aquesta cultura mediambiental. Si ens cenyim a l'Estat espanyol, i a Catalunya, tant a l'Estat espanyol com a Catalunya..., a l'Estat espanyol hi ha un ministeri de Medi Ambient i aquí a Catalunya hi ha un departament, també, de Medi Ambient. Per tant, vull dir, avui, és una qüestió, aquesta, que potser caldria obviar-la, perquè la preocupació jo crec que està a tot arreu. Bé, la cultura mediambiental, des del nostre punt de vista, sobretot és cultura, i a més és un comportament

ètic. La cultura mediambiental avui per nosaltres és salubritat, és qualitat de vida i és solidaritat. Per tant, són uns valors que estan molt reivindicats avui a la societat i que nosaltres, d'una forma o una altra, també ens els fem nostres. És el que deia en un principi: que aquests punts, i començant pel primer, doncs, és una declaració de bones intencions.

Bé, el segon punt parla de «contextualitzar els problemes ambientals». Bé, avui dia «contextualitzar» és una paraula que realment té un abast determinat, i en aquest cas jo crec que s'ha d'entendre de la forma que un problema local, en definitiva, és com una anella que conforma..., que s'ha de mirar d'unir-la amb un tot; és a dir, en un problema d'una localitat se busca una solució per a la localitat, però al mateix temps s'ha d'adir amb una solució global, amb uns problemes que siguin del mateix caire. Altra cosa, per exemple, seria avui aquest desastre ecològic que hi ha tan gran al Brasil, que sembla que hi ha un incendi enorme: aquest és un problema d'un abast internacional. Per tant, tot això, jo crec que, realment, quan es parla de «contextualitzar», s'ha de dir, en definitiva, coordinar i globalitzar, tenint en compte des de tot arreu, qualsevol punt, qualsevol focus que hi hagi d'un problema mediambiental, i jo crec que ja s'està en aquest tema.

Bé, el tercer punt diu: «Incorporar en l'avaluació de les distintes activitats humanes que es duen a terme els aspectes naturals, que són difícilment qualificables econòmicament.» Bé, jo crec que com a exemple més adient caldria parlar de l'impacte ambiental. L'impacte ambiental, en definitiva, és difícil avaluar-lo econòmicament, però en canvi sabem que és un valor molt important pel que representa. Avui dia, per exemple, quan es traça una via de ferrocarril, tots sabem que el millor és que sigui paral·lela a una autopista o a una carretera, per tal que l'impacte sigui el mínim possible, i ja que hi ha una via feta, la del costat, que molesti al menys possible a la naturalesa, ja sigui estèticament o ambientalment.

Quart punt: «Defensar que el capital natural no és substituïble en la seva totalitat pel capital econòmic i que, en conseqüència, existeix un capital natural crític que s'ha de mantenir.» Bé, jo crec que aquest punt, en definitiva, ja s'ha parlat en els altres punts, perquè, en definitiva, realment, quan hi ha un desastre ecològic, o hi ha un problema mediambiental, i s'ha de restituir, costa molt. Un exemple ben senzill, per exemple, fóra un bosc que es crema, doncs, que s'ha de restituir i cal..., és molt costós, pel temps, tornar-lo a tindre com el teníem abans.

El punt cinquè parla d'«explicar a tots els actors que intervenen en l'activitat ambiental la transversalitat que comporten aquests temes». Bé, en aquest sentit, nosaltres el que creiem és que es refereix a coordinar entre totes les administracions una sèrie de problemes que puguin sortir per tal de solucionar-los. Jo crec que aquest punt és obvi: nosaltres també hi estem d'acord.

I el punt sisè diu: «Avaluar els projectes que estudiï i prevegi desenvolupar des d'una òptica de sostenibilitat.» Bé, nosaltres, en aquest punt, aquí el que voldríem és una mica més de concisió, donat que, en de-

finitiva, un projecte se pot desenvolupar per etapes, per fases. En moltes ocasions, quan se desenvolupa un projecte, pot ser que una etapa d'aquest projecte no respongui, precisament, a una sostenibilitat desitjada; això sí, el conjunt del projecte sí que ha de respondre, precisament, a aquesta sostenibilitat. Tot i això, quan se parla de sostenibilitat, s'ha de pensar que sempre hi ha una premissa, precisament, que és el desenvolupament de la sostenibilitat, i la sostenibilitat s'ha de fer sempre des del punt de vista que hi ha d'haver un desenvolupament industrial, un desenvolupament econòmic.

Bé, nosaltres, ho torno a dir, com he començat, que me sembla que són unes propostes que són una mica abstractes; nosaltres, de totes formes, votarem afirmativament, perquè ens sembla un document de bones intencions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que, com ja s'ha dit en moltes intervencions que m'han precedit, aquesta és una moció –com va ser una interpellació– podríem dir-ne filosòfica, i és difícil estar en desacord amb els punts que planteja el ponent d'Esquerra Republicana.

Nosaltres hi votarem a favor, hi votarem a favor en els cinc primers punts, no així en el sisè, i li intentaré explicar el perquè. I avanço ja que, amb relació a l'esmena presentada pel Grup Socialista, nosaltres, en el supòsit que l'accepti el ponent d'Esquerra Republicana, també hi votarem en contra, doncs, per una senzilla raó: fa escassament dues setmanes vam adquirir un compromís a la Comissió de Política Territorial de presentar abans de tres mesos els criteris per a l'elaboració de l'Agenda 21; per tant, esperem que abans d'aquests tres mesos, dels quals encara no n'ha passat ni mig, el Govern presenti aquests criteris, i després, en qualsevol cas, ja ens fixaríem terminis. Aquesta és la raó per la qual, si és acceptada aquesta esmena, nosaltres hi votaríem en contra: no perquè estiguem en contra del contingut, però..., ja que hem aprovat un termini, que encara estem..., no n'hem exhaurit ni un deu per cent, doncs, esperarem que aquest s'exhaureixi.

En la intervenció al llarg de la interpellació que va substanciar el diputat senyor Portabella, l'altre dia plantejava la sostenibilitat feble i la sostenibilitat forta contraposades, i ens demanava, gairebé, «escollin, vostès per quina opten, de les dues?». Jo em sembla que aquí estava una mica el parany de la intervenció del diputat Portabella –si em permet la paraula «parany»–, i ens feia una cronologia des dels anys cinquanta fins als anys setanta, i fins a l'actualitat, dient que, bé, a partir dels setanta es comencen a incorporar els conceptes de sostenibilitat en el discurs i que ara ja fem un pas més i estem en un discurs de sostenibilitat forta, que no existia abans dels setanta. De la seva mateixa intervenció es

desprèn que això és un procés i que no es tracta tant d'apostar per una o altra sostenibilitat, sinó que es tracta d'incorporar-ho a l'agenda. I la prova que aquesta Moció la votarem, em sembla, amb una gran unanimitat, és que això es va incorporant a l'agenda dels polítics, això es va incorporant a l'acció dels governs. Per tant, no ens faci optar per una sostenibilitat forta o una sostenibilitat feble, quan el que estem discutint és un procés.

I en aquest sentit interpreto les paraules del conseller quan li deia: «Alerta, que tenim un risc important, d'avançar molt en les definicions i una mica...» –no ho deia amb aquestes paraules– «acabar no tocant de peus a terra.» Per tant –i també es despenia de les paraules del conseller, i és el que voldria subratllar–, aquest és l'esperit que a nosaltres ens mou a votar a favor aquesta Moció d'avui: és, primer, crear la consciència de sostenibilitat, estendre el no-rebuig. I això és el procés. Probablement, en aquesta cambra hi hauran sensibilitats molt diferents, grups que ho tindran assumidíssim, com és el ponent que ens parlava, d'Esquerra Republicana, o per part d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, però l'obligació nostra, l'obligació nostra com a Grup Parlamentari, i entenem que l'obligació del Govern, i ho desprem de les paraules del conseller de l'altre dia, és estendre en primer lloc aquest no-rebuig. Aleshores, compte a fer segons quines estratègies i quins maximalismes –i permeti'm l'expressió– que ens portin a una no-aplicació del tema.

Per tant, nosaltres el que no podem acceptar és una sostenibilitat feble *versus* una sostenibilitat forta, perquè això, en qualsevol cas, no ens porta, entenem, des de l'acció de govern, no ens porta gaire enlloc. Probablement com a discurs teòric seria interessantíssim, i probablement s'ha de fer, i probablement siguin molt bones les mocions com aquesta, que ens ajudin a tota la cambra a reflexionar i a prendre posicions...

El president

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...amb relació al tema.

Per tant, i subratllant les paraules del conseller en la interpellació, el Departament de Medi Ambient, què està fent? Està definint les pautes, està introduint criteris i està proposant propostes pràctiques. Però, això, en paral·lel; el que no podem fer és optar per una sostenibilitat, fer un discurs, després fer unes polítiques. Aquests són processos que funcionen en paral·lel.

No m'estenc més, i no repassaré –ja ho han fet els ponents que m'han precedit en l'ús de la paraula– els punts del primer a l'últim de la Moció, perquè hi estem substancialment d'acord, i perquè formen part i estan incorporats a l'agenda del Govern, i el tema de la transversalitat és un debat gairebé permanent, i que hem discutit una i mil vegades en el Ple i en la comissió, i que el discutirem tantes vegades com convingui,

però la transversalitat és, doncs, avaluar l'impacte ambiental de carreteres –i això es fa–, transversalitat és tenir representants en altres òrgans d'altres departaments –i això es fa–, i és evident que el Departament de Medi Ambient és transversal. Podríem discutir les formes, les maneres com es concreta, i probablement potser no hi estaríem d'acord, però, en qualsevol cas, ningú pot negar, per raons òbvies, la transversalitat del mateix Departament.

En relació amb el sisè punt, que és el que no li votarem a favor, o, si m'ho permet, per poder votar els altres, que ja li avanço que els hi votarem igual, li agrairia que el retirés, perquè, a més a més, en el text de què jo disposo, gramaticalment costa d'entendre, perquè probablement hi hagi una transcripció errònia, però no se n'entén el sentit. A veure, aquí, o votem des de la consciència que, més tard o més d'hora –i ens sembla que més aviat d'hora que tard– hi haurà una directiva de la Unió Europea que ens farà treballar en aquesta direcció; per tant, això ens vindrà, en part, donat, i ho incorporarem a la política del Departament de Medi Ambient.

Aquesta és la raó per la qual nosaltres no votarem aquest sisè punt, i ja he expressat, també, que en el supòsit que vostè accepti l'esmena del Grup Socialista, ja hem exposat les raons per les quals no el votarem.

Deixi'm acabar llegint una frase d'un article que em sembla que es pot contraposar en part al que vostè deia en la seva intervenció: «El medi ambient és una combinació, en constant moviment, de l'eliminació de riscos vells i de l'acceptació de riscos nous; l'eliminació i acceptació de costos.» Em sembla que resumeix bastant l'esperit del que li he intentat dir: no ens faci contraposar una sostenibilitat feble amb una sostenibilitat forta, sinó que això és un procés, i pel que estem treballant –i vostè en té mostres, i des de l'acció de govern n'hi ha proves evidents– és per crear en primer lloc aquesta consciència i anar treballant cap aquí.

Per aquest motiu votarem els cinc primers punts de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Portabella s'ha de pronunciar sobre l'esmena, la seva intervenció ha de ser estrictament sobre l'esmena presentada pel Grup Socialista, i també per dir si retira o si no retira un punt. Són cinc minuts.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Cinc minuts, accelerat, per tal de poder posicionar-me sobre la incorporació d'un nou punt a la Moció presentat pel Grup Socialista, i també sobre la sollicitud de retirada del darrer punt per part de Convergència i Unió.

En relació amb la sollicitud d'incorporació d'aquest nou punt defensat per la diputada Montserrat Tura, nosaltres l'incorporarem, l'acceptarem, perquè està en perfecta sintonia amb el que és la nostra Moció, i això vol dir amb el contingut de la nostra Moció, però tam-

bé amb el genèric. És a dir, no ens podem creure que la concreció del desenvolupament sostenible o de l'aplicació del desenvolupament sostenible és defensar les agendes 21, perquè les agendes 21 es belluguen amb tres criteris: un, la població; dos, les actuacions sobre el medi, i, tres, com es recupera el medi amb relació a aquestes actuacions sobre el medi. Això és genèric –això és genèric–, i és que, clar, aquesta Moció és genèrica, en primer lloc, perquè va ser voluntat d'aquest diputat fer una interpellació de conceptes i idees, i, en segon lloc, perquè el que fa aquesta interpellació és situar en el punt actual de discussió tot el que fa referència a l'aplicació i a l'avançament del desenvolupament sostenible.

Jo no és que vulgui obligar el senyor Ramon Espadaler, ni el Govern, a posicionar-se a favor de la sostenibilitat forta o de la sostenibilitat feble; jo, no!, però és que resulta que això és el que està discutint el món en aquests moments. En aquests moments el que s'està discutint és si podem decidir exhaurir tots els recursos que no són renovables, perquè...

El president

Senyor diputat, faci el favor de cenyir-se a acceptar o no acceptar l'esmena i retirar o no retirar el punt que li ha sigut demanat, però de no polemitzar amb els intervinents. (*Remor de veus.*)

El Sr. Portabella i Calvete

Bé, gràcies, senyor president. No, en tot cas, en relació amb la demanda que vostè ens feia en el punt sisè, de retirar aquest punt sisè, nosaltres acceptem retirar-lo, perquè, tot i que considerem que és un punt molt important, que és el punt que reuneix allò que és el que ha de ser l'objectiu, és a dir, abans de fer qualsevol actuació sobre el territori, observar si és o no és sostenible aquella actuació que s'està fent, i que va molt vinculada amb el fet de saber com es gestionen els recursos no renovables i els recursos renovables, i això va molt vinculat amb la sostenibilitat feble i la sostenibilitat forta, i no és que les posi en contraposició, sinó que és el debat, com he dit abans; justament per aquests motius, nosaltres retirarem aquest sisè punt per tal que els cinc punts puguin obtenir aquesta unanimitat que sembla que es pot produir al seu voltant i perquè la cambra catalana actualitzi el seu discurs sobre desenvolupament sostenible, i el situï just en el punt en què actualment s'està discutint en els convenis internacionals, el més recent dels quals és el de Kyoto.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirem a la votació. La votació..., suposo que deu haver-hi una votació separada per a l'esmena d'addició presentada pel Grup Socialista i acceptada pel grup proponent de la Moció, i que..., no m'ha sigut demanada la votació separada, però penso que se n'ha de fer votació separada. I, per contra, retirat el punt sisè, podrem votar després els altres cinc punts de la Moció conjuntament. És així? Doncs, iniciarem la votació, en

5084

primer lloc, pel punt nou de l'esmena del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 41 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

I procedirem a votar els cinc punts que resten de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

I amb aquesta votació s'exhaureix l'ordre del dia de la sessió que vam començar ahir al matí i, per tant, pronuncio la frase ritual: s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set de la tarda i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 51

La sessió s'obre a les sis de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

ORDRE DEL DIA

Punt únic: Proposta de resolució per la qual s'acorda d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la disposició addicional novena de la Llei 66/1997, del 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social. Tram. 212-00001/05. Sr. Joaquim Nadal i Farreras, juntament amb 13 altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

El president

Comença la sessió.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci.

Proposta de resolució per la qual s'acorda d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la disposició addicional novena de la Llei 66/1997, del 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquest Ple és el debat i votació de la Proposta de resolució presentada pel senyor Joaquim Nadal i Farreras, juntament amb altres tretze diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, per la qual s'acorda d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la disposició addicional novena de la Llei 66/1997, del 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social. El debat es farà d'acord amb els articles 141 i 142 del Reglament. En nom dels proposants, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, senyores i senyors diputats, per substanciar la defensa d'aquesta proposta. Segurament cal recordar, inicialment, que els tributs cedits són un dels elements importants que conformen el finançament autonòmic. Cal recordar, també tot seguit, que l'acord que varen formular el Partit Popular i Convergència i Unió, en el qual es regulava el finançament autonòmic, també va ser un acord que va incidir de forma important en la regulació d'aquests tributs cedits. (*Remor de veus.*)

Entre altres aspectes, i segurament centrant-nos en aquells que avui més ens interessin, la nova regulació comportava l'atribució a la Generalitat...

El president

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Deia que la nova regulació comportava l'atribució a la Generalitat d'un determinat nivell de capacitat normativa sobre aquests tributs cedits; és a dir, capacitat per regular-los, i el que potser és més important per centrar el tema d'avui, una formulació diferent del que s'ha anomenat tècnicament «els punts de connexió», és a dir, aquells elements que determinen a quina administració correspon tributar quan un determinat fet imposable no se circumscriu a una única comunitat autònoma, sinó que se circumscriu a diferents comunitats autònomes. Bé, aquests canvis van ser acordats i van ser regulats a partir d'una llei orgànica, de la Llei orgànica 3/1996, que modificava, a la seva vegada, una llei orgànica anterior, que era la que també regulava tot l'aspecte dels tributs cedits.

Això és el que definia el marc general, però aquest marc general ha de tenir, i té, legalment, la seva concreció a Catalunya. Concreció que ve regulada per l'Estatut; estem parlant, per tant, d'una disposició estatutària. La disposició addicional sisena, en el seu tercer apartat, requereix que els acords de tributs cedits, quan afectin Catalunya, es vegin en una comissió mixta Estat - Generalitat, la Comissió Mixta de Valoracions, i aquesta Comissió Mixta va prendre un acord el 16 de gener, i és mercès a aquest acord de la Comissió Mixta que després es regula la Llei que atribueix específicament uns tributs cedits a Catalunya, la Llei 31/1997.

Disculpin aquest itinerari legal, però és que em sembla important, pel tema que estem tractant, deixar clar que la regulació dels tributs cedits a la Generalitat té i està sotmesa a dos tipus de garanties importants: una garantia és de rang legal, del rang de la norma que estipula la cessió, i en aquest sentit es tracta d'una llei orgànica. Per tant, primera garantia que requereix unes majories determinades, que són les que conformen les garanties que fan possible una llei orgànica. I, una segona garantia, de caràcter estatutari, que és el que diu que perquè a Catalunya es pugui aplicar una cessió de tributs és necessari que prèviament hi hagi un acord Estat - Generalitat que es formalitza, s'explicita, a través de la Comissió Mixta de Valoracions.

Doncs bé, la disposició addicional novena de la Llei de mesures fiscals i administratives, que és a la qual proposem que es presenti el recurs d'inconstitucionalitat, aquesta disposició addicional continguda en la que s'anomena Llei d'acompanyament dels pressupostos de l'Estat del 98, conculca, segons el pensament del Grup Socialista, en aquest cas ratificat pel Dictamen del Consell Consultiu, ambdues garanties.

Els estalviaré la lectura d'aquesta disposició addicional, entre altres coses perquè, a més de ser un text legal que tots els diputats tenen al seu abast, segurament és un exemple d'allò, d'aquell llenguatge jurídic enrevessat i de difícil interpretació que donaria la raó a tots aquells que parlen de l'ocultisme de les lleis.

En realitat, de què es tracta? Es tracta que el Govern del Partit Popular ha pogut comprovar, ha pogut veure que es va equivocar en la regulació dels anomenats punts de connexió. És a dir, d'aquestes relacions entre els efectes fiscals en diferents comunitats autònomes, en tot

allò que afecta, ho repeteixo, els tributs cedits. I aleshores es treu de la màniga una proposta i deixa sense efecte alguna d'aquelles modificacions que es van acordar, alguna d'aquelles modificacions contingudes en el mateix acord de finançament. Qui tingui ganes de comprovar-ho, només cal que repassi la intervenció del senyor Jorge Fernández Díaz, secretari d'Estat de les Administracions Territorials, el 12 de novembre, en el diari de sessions del Senat. Podrà comprovar allí com el Govern és conscient que l'ha vessat, en aquest tema, i que intenta fer una regulació per arranjar aquest tema.

És clar, el que passa és que, amb aquesta disposició, el que el Govern central fa –dit sigui de passada, amb el suport de Convergència i Unió– és resoldre un problema de competències i coordinacions entre comunitats autònomes, fent marxa enrere, i, en realitat, creant un nou conflicte. Un nou conflicte l'abast del qual serà molt més important, segurament, que l'anterior, que era un conflicte entre comunitats autònomes per una interpretació legal, però, ara, a part d'aquest conflicte, que continuarà subsistint, n'hi afegeix un de constitucionalitat.

El Dictamen del Consell Consultiu és molt clar; les senyores i els senyors diputats el poden haver consultat, però, en tot cas, sintetitzant-lo, què diu? Diu, mirin, diu que aquesta disposició addicional no compleix, va en contra dels articles 81 i 157.3 de la Constitució, en la mesura que està molt clar que, per modificar una llei orgànica, és necessària una altra llei orgànica.

La Llei d'acompanyament que inclou aquesta disposició addicional és una llei ordinària i, com a tal, no té capacitat ni atribucions per modificar la Llei orgànica originària. Per tant, des d'aquest punt de vista, és una norma inconstitucional.

Des del punt de vista que segurament ens preocupa més a Catalunya..., disposició addicional sisena, tercer apartat de l'Estatut, diu: «L'abast i condicions de la cessió» –en un article que fa referència a tributs– «s'establiran per la Comissió Mixta, que, en tot cas, els referirà a rendiments a Catalunya.» És a dir, una de les condicions necessàries per a la cessió de tributs és que aquests no es poden canviar sense l'acord de la Generalitat, i aquest acord té una forma unívoca d'expressar-se: un acord de la Comissió Mixta de Valoracions. Per tant, també des d'aquest punt de vista, des del punt de vista que no es respecta l'Estatut de Catalunya, aquesta norma és anticonstitucional.

I, finalment, no deixa de ser una *boutade*, però deixin-me que també utilitzi un altre element que fa servir el Consell Consultiu, quan diu: «El *súmmum* de la illegalitat d'aquesta norma està quan, a més a més, ressuscita la vigència d'una llei, la Llei 41/1981, que està expressament derogada per una llei de cessió de tributs.» És a dir, no solament pel seu contingut és una norma inconstitucional, sinó que, a més a més, per la forma que fa i per fer reviure una llei que no existeix, també és un element d'inconstitucionalitat, en aquest cas contingut en l'article 9.1 de la Constitució.

Per tant, resumint, doncs, el Consell ens dona tres elements clars d'inconstitucionalitat: que és necessària una

lleï orgànica, que s'ha de respectar l'Estatut i que no es poden fer reviuire lleis que estan ja derogades.

Independentment d'això, el que sí que voldria plantejar és unes quantes reflexions de tipus polític. En contravenir a l'Estatut, aquesta disposició addicional va, a més, contra les competències de la Generalitat. Acceptar la regulació que ha fet el Govern del Partit Popular –i que, ho recordo una vegada més, ha tingut el vot favorable de diputats i senadors de Convergència i Unió– és tant com acceptar que l'Administració central pot regular de forma unilateral les condicions dels tributs cedits a Catalunya. Avui, mitjançant aquesta disposició addicional es sostreu del control de la Generalitat la regulació d'alguns impostos. Si avui s'accepta aquesta regulació, com ens podem oposar demà que aquesta tècnica s'apliqui a altres supòsits?

En el fons, es tracta de defensar uns drets. Els drets poden ser més o menys importants; cadascú tindrà la seva valoració. Poden ser, en algun cas, valoracions, evidentment, no coincidents, però el que sí que hem d'admetre és que es tracta d'uns drets de la Generalitat, i que aquest Parlament té l'obligació de requerir el manteniment dels drets de la nostra institució. Si s'ha de fer algun canvi, cosa que cal discutir, però si és necessari algun canvi en la regulació dels tributs cedits, aquest ha de ser el fruit del consentiment de les dues parts que han format el pacte: Estat i Generalitat; mai de la imposició, com és aquest cas, d'una entitat sobre l'altra.

Algú ha dit que es tracta d'un tema simplement formal, d'un tema que no té efectes econòmics. En tot cas, ens podem remetre a l'opinió del Consell Consultiu, que hom ha de considerar que és més neutral des del punt de vista polític, quan diu: «És cert que els punts de connexió tant poden operar en un sentit com en un altre, aportant-li o sostraint-li rendiments i competències, però també és cert que tant en un cas com en l'altre es produirà una ingerència en el sistema financer català.» No són paraules meves; són paraules del Dictamen del Consell Consultiu.

I, en tot cas, deixin-me'ls posar un exemple, un exemple real, un exemple del que signifiquen els punts de connexió, un exemple, diríem, viscut durant l'any passat. Durant l'any passat va morir el senyor Emilio Botín, conegut –suposo– per molts..., per tots els senyors diputats i les senyores diputades, i, evidentment, els drets de la liquidació de l'impost de successions d'aquest senyor eren uns drets importants. Algú els ha avaluat al voltant de 6.000 milions de pessetes. Doncs bé, la regulació dels punts de connexió és la que dictamina si aquests drets s'han de liquidar a Madrid o s'han de liquidar a Cantàbria. Això és el que estem discutint. Quan estem discutint els punts de connexió, estem discutint on han d'anar a parar els drets de determinades liquidacions d'impostos, que poden tindre el seu efecte sobre el conjunt de la societat, sobre diferents comunitats autònomes. Doncs, miri, en aquest cas, com a mínim inicialment, han anat a parar a Madrid. Aquesta és la regulació que tenim, aquesta és la regulació que van pactar Convergència i el PP. Per tant, aquests són temes que cal resoldre i que, per tant, són temes importants, però que s'han de resoldre bé, s'han de resoldre

per les vies adequades, s'han de resoldre per les vies que legalment corresponen.

És lamentable que la coalició de Convergència i Unió, malgrat la seva posició política d'influència en el Govern central, tan anomenada i tan propagada, no hagi estat capaç de veure el desgast que l'aprovació d'aquesta disposició addicional suposava per a l'autonomia de Catalunya. Haver aprovat aquesta disposició i no haver donat suport a les esmenes que s'havien presentat des de diferents grups de les cambres espanyoles, entre ells la del Grup Socialista, en la qual demanaven la supressió d'aquesta esmena, no haver donat suport, no haver tingut la sensibilitat per donar suport a aquesta proposta, doncs, és realment lamentable.

Avui ens podríem trobar que la mateixa majoria que va fer possible aquesta disposició addicional a les Corts espanyoles s'oposés –Convergència i Partit Popular– que el Parlament tramiti aquest recurs d'inconstitucionalitat. Ara bé, jo els voldria fer dues reflexions: considerin, primer, que hi ha altres parlaments i governs que sí que l'han presentada, que ja l'han presentada, que és una decisió que alguns ja han pres. Si nosaltres ens hi oposem i es tracta de drets de la pròpia institució de Catalunya, i realment, com nosaltres pensem, el Tribunal Constitucional després dona la raó als que presentin el recurs, realment, el paper que haurem fet tots plegats..., el paper que hauran fet vostès, vaja, més que els altres, el paper que hauran fet serà un paper relativament galdós. I, en tot cas, no oblidin que els particulars, per la via dels tribunals, sempre tenen oberta la possibilitat de presentar recursos, i, per tant, també en aquest sentit ens podríem trobar en situacions conflictives.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, esperem, desitjaríem, voldríem –encara que, per rumors que corren, no sembla que pugui ser així– que avui es canviés el posicionament d'algun dels grups de la cambra, que es votés aquest recurs d'inconstitucionalitat. En tot cas, si no fos així, podria quedar patent davant de tots els ciutadans que el recolzament de Convergència i Unió i el Partit Popular s'estén fins i tot en aquells casos que el Partit Popular, que el Govern central actua en contra de la mateixa Generalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.
(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir ara els altres grups per fixar posicions. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Bé, voldria referir-me a les últimes paraules del diputat senyor Carnicer, que deia que una part important o la major part de la població catalana s'adonaria de la situació a què s'ha arribat a partir que es fes possible l'aprovació, entre d'altres, d'aquesta disposició addicional novena en la Llei 66/97. Probablement, això, la veritat és que permeti'm que ho posi en dubte, entre altres coses perquè la discussió

que ara té lloc aquí, que té una transcendència política bastant més enllà del que pot semblar, el que sí que és evident, senyor Carnicer, és que és d'una complexitat tècnica que jo em permeto, si més no, dir que hi haurà poca o poquíssima gent que la pugui arribar, en tot cas, a abastar.

Sigui com sigui, i feta aquesta petita introducció, dir que pel que fa al nostre Grup estariem i estem d'acord en la major part de plantejaments que es fan, no potser en la grandiloquència ni en la contundència amb què en molts aspectes el senyor Carnicer ha corroborat els seus arguments, però sí en el sentit que pot significar per a la Generalitat, aquesta disposició addicional: un menys-teniment d'unes competències a partir d'una legislació de cessió de tributs poc clara, amb greus problemes de legislació transitòria, amb greus problemes de jerarquia legal, de jerarquia legislativa, i que, a més a més, està inclosa dintre d'una llei que per ella mateixa no és gens fàcil des del punt de vista legislatiu, com és la Llei 66/97, d'acompanyament dels pressupostos, que és, en el fons, un calaix de sastre, i on amb articles puntuals i amb disposicions puntuals es modifica un ventall amplíssim de legislació fiscal fins a legislació urbanística i moltes altres temàtiques que, la veritat, és molt difícil de poder encabir.

Nosaltres, sincerament, tot i reconèixer la necessitat d'aclarir aquesta qüestió pel que fa referència a la competència i a la vigència de legislació pel que fa a cessió de tributs, que s'ha d'aclarir –en tot cas, seria bo que aquest redactat es canviés–, nosaltres, el que sí que posem en dubte és la viabilitat d'un recurs, de plantejar-lo al Tribunal Constitucional, per aquest tema en concret. Tots hem assistit..., o tots hem sentit la setmana passada el mateix president del Tribunal Constitucional, que reclamava, de forma, jo diria, contundent, que –bàsicament, referit, evidentment, és veritat, als recursos d'empara– s'arribés al Constitucional només per a aquelles qüestions d'un calat important.

Nosaltres entenem que, probablement, si aquest conflicte d'interessos, que jo, sincerament, no el veig tant, però si aquest conflicte d'interessos existeix, nosaltres entenem que, en tot cas, hi hauria una altra possibilitat de resolució i que no seria necessari presentar aquest recurs, perquè, la veritat, la viabilitat possible d'aquest recurs, a part de comportar bastants anys..., la veritat és que també entrariem en un terreny d'una certa dificultat que això pogués arribar a bon terme.

Sigui com sigui, reconeixent que els arguments emprats són bons, són interessants, nosaltres el que sí que faríem és, doncs, votar-hi favorablement, però, en tot cas, amb aquestes objeccions que hem presentat i amb aquests comentaris que ens ha semblat que era del tot necessari de poder realitzar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. El Dictamen del Consell Consultiu sobre els dos apartats d'aquesta disposició que estem debatent si es presenta recurs sobre ella o no és bastant clar. En el primer apartat, hi ha un problema d'interpretació sobre la residència habitual de les persones físiques en el cas dels impostos cedits, i concretament, pel que fa a Catalunya, és evident que, com diu el mateix Dictamen, això podria portar-li o sostreure-li rendiments i competències, però, en tot cas, en un cas i altre, es produirà, per descomptat, una ingerència en el sistema financer català, en base a una disposició addicional d'una llei ordinària del 30 del XII del 97, per remissió a una altra llei, la 30 del 83, no aplicable a Catalunya. Per tant, doncs, només per resoldre conflictes, podran ser regulades per llei orgànica. O sigui, estem davant d'un cas en què no s'adiu a la..., és a dir, hi ha una invasió de competències, clarament, en aquest tema. Per tant, doncs, «l'alteració afecta la cessió de tributs en aspectes essencials de la determinació a les comunitats autònomes, allà on es produeix el meritament del tribut» –això són paraules textuales del Dictamen del Consell Consultiu.

I pel que fa al segon apartat, la Llei 41 del 1981..., que, tot i ser ordinària, està basada en un acord de la Comissió Mixta paritària Estat - Generalitat, emparada per la disposició addicional sisena, punt tercer, *a, c*. I la derogació per llei 31 del 97 també és fruit d'un acord de la Comissió Mixta. En canvi, aquesta addicional, aquesta disposició addicional que ens ocupa, compresa en una llei ordinària de les que han vingut denominant-se «d'acompanyament de pressupostos», no ha estat precedida per cap acord de la Comissió Mixta. Ens trobaríem, doncs, amb un cas de superació de les funcions de la Comissió Mixta; una comissió, precisament, la Mixta de Valoracions, que reserva encara, és de les poques coses que reserva un cert grau de bilateralitat en relacions Estat - Generalitat en qüestió financera. Per tant, una cosa que tenim a les mans per salvar aquesta escassa bilateralitat en relacions financeres, si ens la saltem ja, precisament, a partir d'una llei ordinària, crec que estem fent un molt mal favor a l'escàs element de «sobirania compartida» –entre cometes– que pot haver-hi en la qüestió financera.

Per tant, doncs, ens sembla que el Dictamen del Consell Consultiu és claríssim, i per això creiem, doncs, que el recurs, aquest recurs que es planteja contra la disposició addicional, que fixa el règim transitori de determinats conceptes de la cessió de tributs, aquest recurs que estem comentant aquí, nosaltres veiem favorable donar-li suport. L'argumentació jurídica és, al nostre entendre, clara en aquest Dictamen del Consell Consultiu; la disposició addicional en qüestió representa una manca de seguretat jurídica, una ingerència a les capacitats financeres de la Generalitat, com deia abans, i un procediment formalment viciat. L'aplicació d'aquesta disposició addicional, segons el criteri del Consell Consultiu, pot produir l'anul·lació a la pràctica de la capacitat reconeguda a la Generalitat en relació amb determinats tributs, ja que queda supeditada al fet que sigui d'aplicació a totes les comunitats autònomes –és a dir, quedem amb allò que vulgui fer una comuni-

tat autònoma–; en segon lloc, l'aplicació d'una llei que semblava ja superada –almenys aquesta n'era la propaganda–, com és la Llei de cessió de tributs del 1983; en tercer lloc, la inseguretat jurídica per part dels ingressos de la Generalitat i per al contribuent.

Per tots aquests motius, ja caldria interposar recurs, ni que fos per no complicar més la qüestió, i encara podríem trobar-nos amb altres interpretacions de la Llei més ben intencionades, d'una lectura més autonomista. Algú espera, però, una lectura autonomista? Algú es pot pensar que tractant-se d'ingressos de corresponsabilitat fiscal podem esperar una interpretació generosa i a favor nostre? Normalment, no.

Per tant, doncs, que aquesta Llei hagi estat feta, aprovada, presentada com una victòria i finalment resulti aquest nyap, aquest bunyol, és el producte d'una certa matusseria en la negociació i en la forma de legislar. La improvisació, les mitges tintes, el sí però no, que ha presidit tot el procediment de reforma del finançament de Catalunya, és una mica la base d'aquesta situació que avui estem discutint aquí en aquest Parlament, tot per no haver de reconèixer el pecat original d'un mal sistema de finançament, que no s'arreglarà per més pedaços que hi anem posant, i menys si estan tan mal sargits com aquest, o potser no estan tan mal sargits, i llavors s'hauria de veure qui interessa que sigui d'aquesta manera. Potser algú dels que negociava sí que sabia el que es feia i, en aquest cas, qui beneficia, si sabia per què es feia d'aquesta manera; qui aprofita que el finançament a Catalunya continuï essent aquest caos jurídic i un menyscapse permanent per a Catalunya... Molt ens temem que beneficia aquells que de la confusió en treuen profit i amaguen aquesta realitat que nosaltres hem vingut denunciant en aquesta cambra, d'un espoli fiscal permanent de Catalunya, i deixa en ridícul qui es presenta com a grans negociadors en tota aquesta història.

Per tant, doncs, una vegada que s'intenta fer una negociació bilateral s'ha fet un nyap. Doncs, cal presentar un recurs per aquestes raons, no per salvar una situació anterior que ja no ens agradava, sinó per evidenciar incoherències, insuficiències d'aquest model, sense que això vulgui dir que ja ens estava bé l'anterior. Cal presentar aquest recurs per posar una mica de llum en la selva jurídica que hi ha muntada, plena d'excepcions, de règims transitoris, de pedaços, de pedaços mal sargits, i sobretot cal aclarir que el finançament de Catalunya no pot estar supeditat, ni que sigui parcialment, com passa en aquesta disposició objecte de recurs, a la decisió de qualsevol altra comunitat autònoma. Cal recuperar, doncs, bilateralitat i no supeditar-nos a models generals, i, aleshores, doncs, cal exercir aquesta bilateralitat amb criteri propi, sense deixar-se enganyar, sense fer nyaps.

Per tant, doncs, senyores i senyors diputats, Esquerra donarà suport a aquesta presentació del recurs, perquè entenem que és lògic pel que acabo d'explicar.

Ara bé, voldria acabar només amb dues apreciacions polítiques: està molt clar que a nosaltres no ens agradaria que la proposta socialista –amb el que ha explicat el senyor Martí Carnicer, hi podem estar perfectament

d'acord— fos utilitzada com una proposta comparsa de recursos que han presentat altres comunitats autònomes governades pels socialistes, que van en direcció totalment contrària a la que avui estem debatent en aquesta cambra, una direcció de boicotejar, de bloquejar qualsevol avenç en la solució del problema fiscal i financer de Catalunya. No ens agradaria que això hagués estat fet, que jo crec que no és el cas del senyor Martí Carnicer, però, en fi —en tot cas ho deixo clar per aquí sobre—, no ens agradaria que això fos una proposició que fes de comparsa de les que han presentat altres comunitats autònomes, en contra del model de finançament, considerant-lo un privilegi per a Catalunya.

Però també he de dir que Convergència i Unió, per una vegada que exerceix una bilateralitat, en aquest cas no de govern a govern, sinó de partit a partit, fa un nyap. Per tant, doncs, potser que n'aprenquin una mica, i és per això que nosaltres donarem suport a la Proposició del diputat senyor Martí Carnicer.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en l'avançada hora en què ens trobem pujo a aquesta tribuna amb la sensació de desfer alguns embolics jurídics, i els avanço que no sé si me'n sortiré. Ho dic perquè el problema està tan embolicat que no és gens senzill, i espero que vostès disculpin les meves col·loquials paraules.

En definitiva, anunciem, inicialment, que donarem suport a la proposta de resolució per interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la disposició addicional novena de la Llei 66/97, de 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives, que ha presentat el Grup Parlamentari Socialista.

I deia que no sé si me'n sortiré en aquest tema de desfer embolics jurídics, en primer lloc, perquè no sóc jurista, però és que jo penso que fins i tot els juristes tenen dificultat de comprensió d'aquesta addicional novena. Espero que la intenció era que es comprenguéssim que va sortir malament als autors, perquè, si no, hauríem de parlar d'obscurantisme de les lleis, amb el qual no pressuposo que ens trobem.

Bé, ens trobem davant d'una disposició addicional que acompanya els pressupostos. Les lleis d'acompanyament dels pressupostos s'estan constituint en unes lleis de calaix de sastre, serveixen per a tot —serveixen per a tot—, i hem de recordar que ja el Consell Consultiu l'any 88 i el 97 ens diu que les lleis d'acompanyament dels pressupostos donen generalment una situació que atempta contra el principi de seguretat jurídica. Per què?, perquè la seguretat jurídica ha d'aportar claredat i no confusió.

I em permetré —i espero que no els sigui molt pesat— la lectura d'una sentència del Tribunal Constitucional, en

les seves primeres quatre ratlles, i diu: «La exigència del artículo 9.3, relativa al principio de seguridad jurídica, implica que el legislador debe perseguir la claridad i no la confusión normativa; debe procurar que acerca de la materia sobre la que se legisle sepan los operadores jurídicos y los ciudadanos a qué atenerse y debe huir de provocar situaciones objetivamente confusas.» Si alguna vegada jo fos professor de dret i hagués d'explicar a algun alumne el que és una situació de confusió i, per tant, d'inseguretat jurídica, agafaria com a exemple aquesta norma que avui estem aquí veient. I sento dir-ho així, però és així com hom la pot veure a partir del seu estudi.

Per tant, jo pregaria als governs, si alguna vegada poden escoltar els diputats de l'oposició —i estic segur que ens faran algun cas—, que les lleis d'acompanyament siguin molt restrictives i evitin aquestes situacions de risc, d'inseguretat jurídica. Espero que si algun dia nosaltres governem, també apliquem amb el mateix rigor aquest criteri.

Segona qüestió, ja entrant en l'addicional novena, que és la que ens porta, bàsicament, hi ha dues qüestions, senyores diputades, senyors diputats. En el primer apartat es diu: «En tant que la Llei 14/96, de cessió de tributs a les comunitats autònomes, no sigui aplicable a totes les comunitats autònomes, en tant que això no passi» —i encara no ha passat—, «si un determinat tribut cedit correspon a una comunitat autònoma distinta a la que correspondria segons la Llei 96», és a dir, quan hi hagi conflicte de competències, «prevaldrà la Llei del 83». És a dir, en determinats casos, la Llei del 96 no serveix, valdrà la del 83; després veurem què ha passat amb la Llei del 83. En la segona part es diu: «Les normes contingudes en el títol primer de la Llei 14/96 s'aplicaran a partir de la llei específica de cessió de tributs a l'Estat». Mentre això no passi, per a Catalunya la Llei del 81 i per a la resta la Llei del 83; es deixa de banda tot el que fa referència a l'IRPF, que no entra en aquesta disposició addicional.

Perfecte, doncs; quina és la sorpresa que té un, quan hom llegeix això, de com a vegades es cometen errors que tenen conseqüències polítiques i que, home, es disposa de lletrats, es disposa d'assessors..., no hauria de passar, no és bo que passi, ni per al Govern ni per a l'oposició. Sí, jo considero que no és bo que passi.

Bé, el problema de la problemàtica jurídica és molt senzill, senzill és que tot allò que respon a cessió financera, de tributs, a les comunitats autònomes i conflictes entre comunitats autònomes s'ha de regular per llei orgànica. Ho diu així la Constitució, el 157.3: llei orgànica, tan senzill com això. Així es fa la LOFCA i es fan modificacions de la LOFCA també per lleis orgàniques.

Segona qüestió, en el que correspon a Catalunya, l'Estatut diu, en l'addicional sisena, que els tributs cedits han de passar per la Comissió Mixta per determinar l'abast i les condicions de la cessió, i, per tant, aquesta Comissió Mixta és la que ha de dir què passa amb els tributs cedits; ben senzill, això ho entén qualsevol. Doncs, això no s'ha aplicat, això no s'ha aplicat, com veurem després. Les lleis a què es remet aquesta addi-

cional novena, que és la del 81 i la del 83, estan derogades, estan derogades, i avui són vigents la Llei 14 del 96 i la Llei 31 del 97.

En definitiva, doncs, Catalunya, que té cessió d'IRPF, d'impost del patrimoni, d'impost de transmissió, de successions, d'impost general sobre vendes en fase minorista, de consums específics i d'impost sobre el joc, cessió sobre tots aquests impostos, que són importants, es troba, en aquesta disposició addicional novena, amb una situació conflictiva i difícil. En quin sentit? Doncs, mirin vostès, que en el que pertoca a cessió de tributs, a competència normativa sobre aquesta cessió de tributs i a resolució de conflictes entre comunitats autònomes per aquesta cessió de tributs, ja s'ha incorregut en quatre errors jurídics –ho repeteixo: no un, quatre–, quatre errors jurídics d'aquesta addicional novena; és difícil, en una disposició addicional, no un, quatre errors!, són molt errors en una única disposició addicional.

Primer error, provisionalitat i inseguretat jurídica. Mentre no entrin en vigor a totes les comunitats autònomes aquelles normatives, aquí hi ha un bloqueig. Una única comunitat autònoma..., aquí abans s'ha dit: «escolti, és que a Catalunya no arribarà», no, només que una ho bloquegi, tenim un problema que entri en ple vigor la Llei del 96, només que una comunitat autònoma ho atorgui. Per tant, aquí hi ha una inseguretat jurídica per al sistema català de tributs cedits.

Segona qüestió. La disposició addicional remet a dues normatives, la del 81 i la del 83, que ja estan derogades. Si remet a aquestes normatives i no hi són, què fem? No sóc jurista, però em temo que aquí hi ha un problema, hi ha un problema seriós.

Tercera qüestió. Això és una disposició que afecta tributs cedits i hauria de ser fet per una llei orgànica. No es fa per una llei orgànica, es fa per una llei ordinària; doncs, escolti'm, es vulnera l'article 157 de la Constitució.

I quarta qüestió. Segons l'Estatut, addicional sisena, s'ha de reunir la Comissió Mixta quan es refereix a tributs cedits. No hi ha hagut reunió de la Comissió Mixta, per tant, no hi ha pacte, no hi ha acord, que és el que l'Estatut vol. Quatre per un. Ja els ho he dit, en un mateix article quatre irregularitats.

Això té alguns efectes econòmics polítics? Doncs, en té, indubtablement que en té, i això serà el que tractaré en la darrera fase de la meua exposició, esperant no haver-los cansat i esperant haver-me sortit d'explicar aquest embolic jurídic.

Conclusions polítiques? Doncs, mirin, tenim una inseguretat jurídica, hi ha una possibilitat de bloqueig de l'aplicació de la normativa per part d'alguna comunitat autònoma que no accepti aquesta Llei. Mentre totes no ho tinguin tindrem aquest problema. Això està bloquejat, tenim inseguretat jurídica a Catalunya quant a cessió de tributs, en determinats aspectes de cessió de tributs.

Segona conseqüència. Home, doncs, l'Estat, per aquesta addicional, entra en competències que són pròpies de la Generalitat de Catalunya, pel que fa referència a ren-

diments i capacitat normativa dels tributs cedits; per la porta de darrere ha entrat, i pot, en alguns casos, actuar. El senyor Martí Carnicer parlava de l'exemple del senyor Botín, vostè ha parlat abans..., m'ho ha pres, senyor Carnicer, però jo li'n podré dir un altre o en podem imaginar un altre al voltant d'aquest tema. Nosaltres vam legislar en els pressupostos passats sobre successions, aquí. Tenim sort, tenim sort que la legislació es va fer abans que entrés en vigor aquesta Llei, perquè, si no, jo no dubto que poguéssim haver-hi algun recurs contra aquesta legislació que hem fet, però el que és segur és que la propera, la del següent pressupost, del 99, aquí a Catalunya, si això no s'arregla, podem tenir problemes, podem tenir problemes perquè estem en un tema en el qual hi ha competència estatal. Per tant, ens crea una situació de competències de l'Estat que entren dintre de competències que són pròpies de la Generalitat.

Bé, davant d'aquesta situació nosaltres, com a grup polític, com a grup parlamentari en aquest cas, perdó, arribem a tres conclusions. Primera, per nosaltres el tema està a defensar, naturalment, els drets de la Generalitat de Catalunya i les seves competències sobre els tributs cedits, per tant estem a favor d'aquest recurs d'inconstitucionalitat. Segona, pensem que aquí hi ha hagut una errada que s'ha de solucionar per evitar aquesta inseguretat i aquesta reducció de competències a la Generalitat de Catalunya. I quina és la forma de solucionar-ho? Doncs, home, pensem que la més fàcil és portar endavant aquest recurs i/o reformar les lleis pels canals adequats, per les formes adequades i passant pels procediments adequats, i això és el que nosaltres recolzem. Tercera conclusió: doncs, mirin, això és fruit d'un pacte bilateral. Jo haig d'entendre que amb aquesta addicional novena hi ha més una dificultat del legislador per fer compatible allò que és difícil fer compatible per un procediment que realment no ho permet, que no una voluntat obscurantista, d'ocultar coses; si hi hagués aquesta voluntat, naturalment, nosaltres l'hauríem de denunciar, criticar políticament. No els dono, no els atorgo aquesta voluntat; més aviat penso en la primera, però, malgrat tot, pensem que aquí s'han equivocat, perquè aquí podrien haver tingut alguns problemes seriosos amb altres comunitats autònomes, en recursos, etcètera, i que bo seria que aquells que s'han equivocat –que aquells que s'han equivocat– ho arreglin. I en aquest sentit pensem que donar recolzament a aquest recurs d'inconstitucionalitat podria ser una via. Si vostès en tenen alguna altra que sigui bona i que sigui efectiva, nosaltres estem decidits a escoltar-la, i l'escoltarem amb molt d'interès.

Finalment, permetin-me que els digui una qüestió, i que té una incidència indirecta –admeto que indirecta, no directa– en això. El nostre Grup ho ha dit moltes vegades: aquesta Llei és fruit d'un pacte entre dos partits, que, amb legitimitat, el fan –amb legitimitat el fan–, i nosaltres ho reconeixem. Però pensem que els problemes de Catalunya, els problemes de defensar les seves competències, etcètera, podran avançar molt més si ho fem amb un pacte plural, amb uns comptes clars i amb una negociació en la qual ningú es vulgui penjar medalles –les medalles són per a Catalunya, les que han de vindre–, i una negociació en què ningú representi Ca-

talunya. Catalunya, la representem tots els d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat, senyor Novella, és que no ho ha fet malament, perquè los seus dubtes sobre la seua pròpia capacitat de discernir han quedat clarament aclarits i, si m'ho permet, més valorats de lo que normalment valorem les seues actuacions parlamentàries rigoroses.

I també m'he permès fer esta precisió inicial perquè vostè ha sigut equànim i ponderat a saber distingir el que està bé del que està malament, saber distingir lo que és un possible error del que és la mala fe. I com és cert, també –enllaçant amb això–, que els ciutadans, a més de distingir el que està bé del que està malament, saben distingir també lo que és superflu de lo que és elemental, i jo també me les he vist i me les he desitjat per a ordenar totes les qüestions jurídiques que genera o que pot generar esta discussió, però, naturalment, i si m'ho permeten, des d'un altre punt de vista ben diferent als precedents.

I en este sentit lo Grup Popular –com també comprendran les senyores diputades i els senyors diputats– no donarà suport..., o, millor dit, votarem en contra de la proposta de resolució sobre la interposició de recurs d'inconstitucionalitat a la Llei 66/97, del 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i d'ordre social, i concretat, este recurs, en la disposició addicional novena, el contingut de la qual incideix respecte a la vigència de la derogació o de la modificació d'altres normes que afecten el mateix o el nostre ordenament jurídic.

I des de la nostra opinió se tracta, en essència, esta disposició addicional novena –per això he parlat al principi de lo superflu i de lo elemental, i també amb ànim de saber relativitzar i donar importància a lo que verdaderament té importància–, se tracta, en essència, deia, esta disposició addicional novena, d'una norma purament instrumental dirigida a la determinació de l'eficàcia temporal d'altres disposicions i a la regulació de situacions que es podrien denominar de predomini, de supletorietat i de conflictes entre normes de caràcter similar.

En tot cas, la disposició addicional objecte d'esta proposta de resolució incorpora dues qüestions del que es denomina «naturalesa intertemporal» referides a la legislació estatal: és a dir, per una part, la cessió de tributs i matèries connexes, i per una altra part, l'alteració de certs aspectes sobre normativa anterior, tal com vostè ha assenyalat. I, en tot cas, estem parlant, i en este sentit també estem parlant d'una qüestió purament formal, com he assenyalat al principi, del que es denomina, com s'ha dit, «la Llei d'acompanyament dels pressupostos generals de l'Estat» –en este cas, de 1998–, que,

evidentment, i des de la nostra opinió, no afecta la capacitat d'autogovern de Catalunya, i tampoc afecta, des de la nostra opinió, la capacitat econòmica i financera de la Generalitat o de l'Administració de la Generalitat.

Des del punt de vista jurídic, totes les opinions són respectables, però també són discutibles si estan raonades. I per això nosaltres entenem que el Dictamen del Consell Consultiu està poc documentat en los seus fonaments i, en canvi, és molt clar en unes conclusions, que nosaltres no compartim, per raó del contingut jurídic que documenten estes conclusions.

L'apartat primer de la disposició addicional novena determina i resol allò que tècnicament se coneix per «fixació de punts de connexió», i, contràriament al mateix Dictamen, nosaltres entenem que no vulnera cap aspecte constitucional, perquè la matèria que tracta es pot regular per llei ordinària, d'acord amb l'article 149.1.8 de la Constitució. Per consegüent, i també des de la nostra opinió –discutible, si es vol–, no és aplicable en este cas l'article 157.3 de la mateixa Constitució, perquè mentre, com he dit abans, l'article 149 parla de les relacions entre comunitats autònomes, este 157, en lo qual s'empara el Dictamen, se refereix a les relacions entre l'Estat i les comunitats autònomes. Com que se tracta, com he dit, de la fixació de punts de connexió entre comunitats autònomes, probablement la referència vàlida no seria cap dels dos articles que he dit, sinó que hauria de descansar –si ho miren i si ho volen verificar– en l'article 161.1.c, i obviar, este article, l'examen jurídic del Consell Consultiu de la Generalitat.

És evident, per una altra part –i vull ser molt precís en les meues paraules–, que qualsevol Govern, de qualsevol color i de qualsevol signe, exercirà, si procedeix, la correcció d'una norma, si detecta qualsevol element d'il·legalitat, encara que en lo cas que nos interessa en este moment lo desenvolupament dels punts de connexió queda fixat per la LOFCA, i, en conseqüència, i per raó del principi de tesi restrictiva, no faria falta recórrer, des de la nostra opinió també, jurídica, no faria falta recórrer a una llei orgànica, i més encara des de la seguretat que aquesta Llei d'acompanyament no contradiu la LOFCA quan se refereix als punts de connexió. Tant és així que la millor concreció legislativa en matèria tributària de les normes constitucionals i estatutàries ve constituïda, ve avalada per la Llei orgànica 8/1980, del 22 de desembre, de finançament de les comunitats autònomes, ve avalada pel que es coneix com la LOFCA.

I vull formular també una altra precisió: una cosa és afirmar que una norma és inconstitucional, i una altra cosa ben diferent és que el Consell Consultiu diu que és inconstitucional. Només lo Tribunal Constitucional té competències i autoritat per assenyalar lo que és contrari o no a la Constitució.

Amb estos criteris, senyor president, senyores i senyors diputats, amb estos criteris estrictament de naturalesa jurídica, que equivalen a discrepar respectuosament amb los arguments fixats en lo Dictamen del Consell Consultiu, lo Grup Popular reitera lo vot en contra a la

interposició de recurs d'inconstitucionalitat previst o sol·licitat en la proposta de resolució objecte d'aquest únic punt de l'ordre del dia.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, escoltant algunes de les intervencions que anteriorment s'han fet, hom podia arribar a pensar que estàvem analitzant, doncs, una llei de cessió de tributs de l'Estat a la Generalitat en tota la seva extensió. No estem discutint un tipus de llei com aquesta, sinó que estem discutint una disposició addicional –concretament la novena, com s'ha repetit tantes vegades– de la llei d'acompanyament de la llei general de pressupostos de l'Estat per a 1998. I dic això perquè, lògicament, vostès saben que en tècnica parlamentària aquests tipus de lleis s'utilitzen per fer retocs, per fer ajustos, que, com s'ha explicat fa un moment, doncs, es creuen d'utilitat per a l'aplicació de normes. S'han dit frases que crec que són molt exagerades, perquè realment no corresponen en res amb el que estem aquí analitzant en aquests moments.

El nostre Grup ha tingut en compte diversos elements per fixar posició en aquest tema, no? Un primer element ha estat valorar si aquesta disposició afectava negativament o no les competències de la Generalitat. I un altre element que hem analitzat ha estat, atès el caràcter formal d'aquesta disposició i d'aquest tema que estem ara debatent, la utilitat de la interposició del recurs per a l'objecte que es vol solucionar, si és que hi ha objecte a solucionar.

En el primer tema, el primer punt, de saber si això afecta negativament les competències de la Generalitat, començaré pel segon paràgraf d'aquesta disposició addicional. Aquest segon paràgraf de la disposició addicional novena diu que, mentre no es dicti la respectiva llei específica de cessió de tributs de l'Estat, continuaran aplicant-se les normes de la llei 41 de l'any 81. La llei que estem comentant és una llei que, com he dit, s'aprova el dia 30 de desembre –és la llei d'acompanyament dels pressupostos generals de l'Estat–, i, per a Catalunya, la llei específica que fa referència a aquesta disposició addicional ja estava aprovada el 4 d'agost de l'any 97, del mateix any; és a dir que, concretament, per a Catalunya la disposició addicional novena, paràgraf segon, no s'aplica en absolut, no té cap transcendència, no ens hi hem de preocupar. Ja hi ha una llei específica, de l'agost, que regula perfectament la situació, i, en conseqüència, aquest tema afecta altres comunitats autònomes, no Catalunya.

Quant al primer paràgraf de la disposició addicional novena, que estableix que, en cas de diferència entre la llei 14 del 96 i la llei aquesta, d'acompanyament, sobre l'atribució del rendiment d'un tribut o de la competència per a la seva gestió administrativa, prevaldrà aquesta darrera llei, la d'acompanyament, mentre aquella no sigui aplicable a totes les comunitats autò-

nomes. No em reca gens dir que el precepte no és afortunat; és a dir, tal com ha estat aquí redactat, no és afortunat, i no discutim que pugui tenir una..., en fi, pugui ser sotmès a una anàlisi amb profunditat i ser qüestionat en alguns punts. Però sobretot perquè s'enfronta amb un problema que hauria d'haver previst la recent reforma de la LOFCA en les seves disposicions addicionals o transitòries. I és evident que, si l'entrada en vigor de la nova normativa depèn d'una llei específica segons la LOFCA, i aquesta llei no és unitària per a totes les comunitats autònomes, sinó que es pot produir en moments diferents, resultarà que els punts de connexió –que aquí ja hem comentat més d'una vegada– d'una comunitat poden no coincidir amb els d'altres comunitats, per raó de diferents moments d'entrada en vigor.

I, en realitat, què és exactament l'element essencial material del que estem discutint? És a dir, en què afecta? –perquè ha estat un dels elements que hem valorat. Afecta competencialment... I, a la pràctica, això què vol dir, això? El senyor Martí Carnicer ens ha tret el cas del senyor Botín, no? En fi, és un cas ja buscat, però, evidentment, el senyor Botín no crec que tributés a Catalunya, vaja, no tenia cap noció que fos així; no sé si ell sí que tenia més informació... Estem parlant, a la pràctica, d'un nombre indeterminat de casos que no pot..., que és conegut per ningú, que, com diu el Consell Consultiu, pot ser favorable o desfavorable a Catalunya, que en el..., en fi, per posar una xifra, per entendre'ns, que, per tant, és impròpia, perquè és absolutament aleatòria, però potser estem parlant de set, vuit, deu casos, quinze –no se sap–, sis, tres, un, vint... És a dir, no gaire més, en tot cas. Són aquelles persones que tenen la residència cent vuitanta-tres dies a fora del seu lloc habitual de residència i que han de tributar a una altra comunitat autònoma. Això, cent vuitanta-tres dies, aquest és el gran problema d'aquestes frases que s'han dit avui aquí. Per tant, ja veuen vostès, a la pràctica, que estem davant d'una qüestió molt tècnica que realment no requereix algunes de les expressions, no accepta algunes de les expressions que s'han dit avui aquí.

Per tant, competències: no queden afectades. Situació material: també amb una avaluació difícil, perquè no se sap si és a favor o en contra; en tot cas, molt minsa.

Davant d'aquestes característiques del tema plantejat, per nosaltres, pel nostre Grup Parlamentari, no resulta clara la utilitat de formular un recurs d'inconstitucionalitat contra l'esmentada disposició addicional novena. I en aquest sentit fins i tot ens plantejem que, en el supòsit que hi hagués un recurs i que es produís en el seu dia una sentència del Tribunal Constitucional, aquesta sentència eventualment podria arribar a dir que s'anullés aquesta disposició, que aquesta disposició quedés anul·lada. I això què comportaria? Comportaria que arribaríem a la conclusió que hi ha un buit legal i que s'ha de cobrir un buit legal. I, en el sentit que deia el senyor Novella, diria al legislador: «Escolti, legisli per cobrir aquest buit legal»; que és el mateix que nosaltres creiem que ara correspon, dir al legislador: «Escolti, arregli, si és que s'ha d'arreglar alguna cosa, aquest tema, als efectes de resoldre la seva claredat, si és que s'ha de resoldre.» Entre altres coses, perquè

aquest plantejament és un plantejament molt més útil als efectes d'aconseguir el que aquí s'ha dit, atès que un recurs del Tribunal Constitucional sobre aquest tipus de disposicions, lògicament, amb el ritme que porta, d'aquí a tres, dos, tres, quatre anys, hi hauria sentència; aquestes lleis d'acompanyament dels pressupostos tots sabem que tenen una carència molt més temporal, i, en conseqüència, a nosaltres ens consta que hi ha voluntat per part del Govern de l'Estat d'estudiar una eventual iniciativa legislativa que permetés una reforma d'aquest tema, arribat el cas.

I en aquest sentit, atès que preferim més encetar aquesta via, doncs, de la possible reforma legislativa que no pas la d'interposar un recurs, el nostre Grup hi anuncia el vot en contra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta proposta de resolució. (*Remor de veus.*) Per favor, seguim, si us plau. Iniciem la votació seguidament.

Iniciem la votació.

La proposta de resolució per la qual s'acordava o no d'interposar el recurs d'inconstitucionalitat ha sigut refusada per 39 vots a favor, 58 vots en contra i cap abstenció.

No havent-hi més punts en aquesta reunió d'aquest Ple específic, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i dos minuts.